

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 Θ ΗΛ. 27-135-29-967 ☎ ΙΙΜΗ ΔΡ. 5000

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Ευθύμα ενσταντανέ

Η σκηνή στην 'Ομόνοια την ώρα του μεγάλου συνωστισμού — περασμένο μεσημέρι. Κόσμος ανεβαίνει, κατεβαίνει, διασταυρώνεται, κυκλοφορεί με δυσκολία. Σαφνικά ένας ώριμος κύριος χυμιά επάνω σε μια στρουμπουλή κοπέλλα, με τις αγκάλες του διάπλατα ανοικτές:

— Άνιψούλα μου!

Προτού η κοπέλλα προφτάσει να δει καλά κατά τον ουρανοκατέβητο θείο της, ο άνθρωπος την αγκαλιάζει και την φιλάει στα δυο μάγουλα μέσα σε χειμαρρό εγκορδιότητα:

— Χρυσή μου άνιψούλα,

τί μου κάνεις; Πότε ήρθες; Πώς ήταν αυτό;

Κατάπληκτη η κοπέλλα κυττάζει τον άνθρωπο:

— Μά ποιος είστε κύριε;

— Ποιος είμαι; Μή χειρότερα! 'Ο θείος ο Λεωνίδας! Δεν με γνώρισες;

— Άλλα η κοπέλλα δηλώνει ότι δεν έχει κανένα «θείο Λεωνίδα» και φεύγει μάλλον συγχυσμένη μ' αυτές τις απροσδόκητες διαχύσεις του ουρανοκατέβητου θείου. Κι' ο... θείος:

— Μπρέ! Λες νάκανα λάθος;

Κι' ένας απ' τους περιέργους που μαζεύονται να:

— Δεν άφηνει την... μάκενα μπάρμπα! Και προχτές σε είδα που θούτηξες άλλη άνιψιά!

Φαίνεται πως ήταν αλήθεια, γιατί ο μπάρμπαξ έσπευσε να στρίψει, κάτω απ' τα γέλια και τα σχόλια του κόσμου!

Μωρέ μηχανικός!...

Κωμικοτραγική σκηνή στην πλατεία Πλαστήρα — στο Πανγκράτι. Ώρα 11 π. μ. Σαφνικά ακούγονται φωνές σ' ένα σπιτί, μια πόρτα ανοίγει κι' ένας άνθρωπος εξαλλος εμφανίζεται να τραβολογώντας και σέρνοντας στον δρόμο μια γυναίκα... με το κομπινάζόν! Κατάπληκτος στέκεται ο κόσμος και παρακολουθεί τον άνθρωπο που ουρλιάζει:

— Τη βλέπετε; Αυτή είναι η γυναίκα μου! Την έπιασα έπ' αυτοφώρω με το φίλο της!

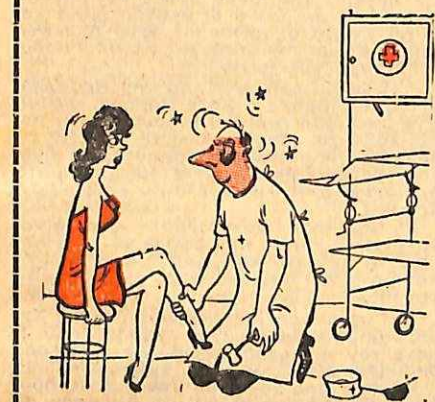
— Η άπιστη που συνελήφθη στα πράσα, έντρομη προσπαθεί να κρύψει τη γυνίκα της, αλλά ο άπατημένος σύζυγος επιμένει στην δια-

— Μπράβο, μπέμπα, μπράβο!... Κι' αρχίζουν με γέλια οι άρρόσοχοι!

Άλλου τ' όνειρο κι' άλλου το ά-νιμα...

Ο νευρολόγος: Περίφημα τ' αντανακλαστικά σας, δεσποινίς!...

Χωρίς λόγια...

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Όταν τον είδε από μακριά, έκανε το πάν για να τον αποφύγει. Ήταν όμως αργά πιά. Την είχε δη έκείνος κι' έτρεξε να την πλησιάσει. Δεν υπήρχε τρόπος ν' απαλλαγεί από μια συνάντησι, που της ήταν εξαιρετικά δυσάρεστη. Και να σκεφθόταν, ότι είχαν περάσει τριανταπέντε χρόνια από την τελευταία συνάντησί τους.

Νεώτατη τότε η κυρία που σέρνει τώρα το βάρος των εξηνταδύο χρόνων της. Νέος άντρας και ο άλλος. Φλογερό είδύλλιο. Άμοιβαίος έρωτας. Ήρθαν όμως αναποδιές, χάρισαν οι δρόμοι τους. Μακριά βρέθηκε ο ένας. Το σύζυγο που δεν ήθελε, επέβαλαν στην άλλη. Μαράθηκε — και τί άντέχει στην πολυκαίρια; — σιγά-σιγά, το είδύλλιο.

Άλλα όσο και να μαραθρή ένα λουλουδι, πάντα μένει κάποια σκιά, μια άχνα, που θυμίζει ότι κάποτε υπήρξε. Τίποτα απ' όσα ζή ο άνθρωπος, δεν πεθαίνει. Όλο και κάποιο υπόλειμμα μένει μέσα του. Μένει η στίβια, που κάποτε παίρνει φωτιά και φωτίζει όσα νομίζατε, ότι είχαν σβύσει για πάντα. Κι' άλλοτε πάλι τροφοδοτεί τη μνήμη, και σε στιγμές ρεμβασμών, ξυπνούν τα περασμένα.

Η ανάμνησι που δε συνοδεύεται από την οδύνη, αλλά έρχεται άπαλή σ'α χάδι, σαν πνοή φθινόπωρου, με μια έλαφρη απόχρωσι μελαγχολίας.

Στην αρχή, η μνήμη ήταν οδυνηρή. Με το κύλισμα του καιρού, η οδύνη γινόταν πίο αδύνατη, ως που κάποτε διαλύθηκε και δεν έμεινε, παρά μια θαμπή εικόνα του παρελθόντος. Θεία οικονομία. Άλλοι-μονο αν σέρναμε σ' όλο το βίο μας, όσα μ'ας έκαναν να πονέσουμε.

Χωρίς πόνο, ο άνθρω-

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Πώς νάκανε διαφορετικά; Του έδωσε το χέρι.

— Έσείς!

Θάλεγε «έσύ», αλλά ήταν τόσο άσπρα τα μαλλιά της, τόσο σαφείς οι ενδείξεις της ηλικίας της, ώστε να μη επιτρέψει στον έαυτό του την οικειότητα, αυτός που ήταν πρεσβύτερός της κατά αρκετά χρόνια.

— Εγώ, ψέλλισε εκείνη.

Κι' έρριξε το κεφάλι προς τα κάτω, σ'α ν' αποτελούσε η ύπαρξί της κάποια κακή πράξι, σ'α να διέπραξε έγκλημα και την έπιασαν έπ' αυτοφώρω.

— Πώς είσαι; τη ρώτησε, στον ένικό αυτή τη φορά, κυττάζοντας την με προσοχή.

— Με βλέπεις.

— Ναί, λίγο κουρασμένη.

Λίγο κουρασμένη, έλεγαν τα χείλη του, το βλέμμα του όμως μαρτυρούσε την έκπληξι. Έκπληξι οδυνηρή. Λέτε πως βρισκόταν σε περιοχή που ρήμαζε ο σεισμός και δεν έμενε τίποτα όρθιο στη θέσι του.

Παντού έρείπια. Αναλογιζόταν την έκτασι της καταστροφής, συμπονούσε αυτήν που μαράθηκε και συγχρόνως προσπαθούσε να ζωντανέψει την παλιά εικόνα που κάποτε είχε λατρέψει και προσκυνήσει σ'α θεότητα.

Βασάνισε τη μνήμη του, για ν' αναστηλώσει από τα χαλάσματα που σωριάζονταν έμπρός του, το μνημείο που κατέρρευσε κι' από τις ρυτίδες της σεβαστής δέσποινας ν' ανασύρει το χτεσινό τρελ-λοκοριτισμό, το άτακτο, το ζωηρό, το άτιθασσο, την κοπέλλα τρελ-έρωτοτροπούσε παίζοντας, τον πείραζε, τον πιλάτευε, του έφευγε από τα χέρια και τον ανάγκαζε να λαχανιάσει στο κυνηγητό γύρω σ' ένα τραπέζι, με τελικό έπαθλο της νίκης του τον τρυφερό άσπασμό της.

Λίγο κουρασμένη, της είπε με τα χείλη, τα μάτια του όμως, τα μάτια, που προδίδουν τη σκέψι των ανθρώπων, της φώναξαν: «Πού είναι η κοπέλλα που αγάπησα; Τι μου την έκανες; Πώς από ένα έργο τέχνης, έφτιαξες ένα δυστύχημα; Που έισ' έσύ; Ψάχνω να βρω ανάμεσα σ'α έρείπια τη γυναίκα που μου ξύπνησε τον πόθο, μου έδωσε τη μέθη της ήδονης και του έρωτα, με ζάλισε με τη φρεσκάδα και την ομορφιά της. Ψάχνω και δε βρίσκω παρά μόνο έρείπια. Γή και σποδός...».

Χαμηλώσαν κι' οι δυο τα κεφάλια. Έκείνος, ντροπισασμένος γιατί επέτρεψε στον έαυτό του τέτοιες σκέψεις. Εκείνη συντριμμένη για τα γερατεία της.

Ένός λεπτού σιγή. Μνημόσυνο σ'α περασμένα.

Υστερα, η κυρία διέκοψε τη σιωπή:

— Έσύ δεν άλλαξες καθόλου. Χρόνος δεν πέρασε από πάνω σου.

Της χαμογέλασε με φιλαρέσκεια και από ευγένεια, της έπρότεινε να πάρουν κατί. Άρνήθηκε εκείνη. Άρνήθηκε από υπερηφάνεια και από άμυνα.

Το ένστικτο της έλεγε, ότι θα τους ήταν οδυνηρή ή συνομιλία. Οι δρόμοι τους χωρίζαν για δεύτερη φορά.

Και χωρίστηκαν το φθινοπωρινό εκείνο δειλινό, βυθισμένοι κι' οι δυο σ' ένα κύμα μελαγχολίας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο πιο ακριβοπληρωμένος συγγραφέας

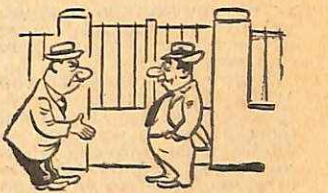
Ο συγγραφέας, που έχει εισπράξει ως σήμερα τα μεγαλύτερα συγγραφικά δικαιώματα, είναι ο Ουίνστον Τσώρτσιλ. Τα περίφημα «Απομνημονεύματά» του, του απέδωσαν ένα περίπου δολ-λάριο τη λέξι. Οι πέντε τόμοι των περιέχουν ένα περίπου εκατομμύριο λέξεις, πράγμα που σημαίνει ότι τα δικαιώματα του συγγραφέως των, ανήλθαν σε ένα εκατομμύριο δολλάρια!

—Πώς είσαι; τη ρώτησε στον ένικό αυτή τη φορά.

—Μπράβο, μπέμπα, μπράβο!...

Περιττό να λεχθί ότι η φιλόπληνος κυρία άφισε γρήγορα το εύενες έργο της και τώβαλε σ'α πόδια μπροστά σ'α ακαταμάκτο πνεύμα της καζούρας.

Περασμένα μεσάνυχτα έ-ξω από τον «Εύαγγελισ-μό, συναντώνται δυο παλν-

οι καλοί φίλοι. Συντετριμ-μένος και πελιδνός ο ένας κατηγορείται προς την λεω-φόρο Β. Σοφίας. Χαρούμε-νος και... σφυριχτός ο άλ-λος ανηφορίζει προς το σπι-τί του.

—Τί σου συμβαίνει; βρε θανάση.

— Άστα, Κυριάκο!

— Δηλαδή;

— Η πεθερά μου.

— Τί η πεθερά σου;

— Όξεια σκληροκοιτίτις.

— Εί μην άνησυχείς και τρέμεις και κτρινίζεις. Ή έγκειρσις της σκληροκοι-τίδος είναι πία παιχνιδάκι. —Μά γι' αυτό ακριβώς... άνησυχώ και τρέμω και κ-τρινίζω!

Μεθ' ο καλνυχκίζονται, πάντα χαρούμενος ο ένας και πελιδνός ο άλλος...

Το τραίμ των Πατρίων προ-χωρεί διασχίζοντας τα-φρους, χαράδες και άδυσ-σους, πολύ γραφικές από... «άνεδοκαθεστικής» από-φωας. Ένας πιτσιρικός έχει βγάλει το κεφάλι του από το παράθυρο και παρατηρεί έμβροντητος την εικόνα της καταστροφής που ξεδιπλώ-νεται μπροστά σ'α έκπληκ-τα μάτια του. Και σε μια στιγμή ρωτάει τον μελαγχο-λικό και συννεφιασμένο γενήτορα:

—Τί έγινε εδώ, μπαμπά;

Κι' εκείνος επινραμματι-κώτατα:

— Η... μάχη της Σεούλ, παιδί μου!

Και, προς έπιρρωσιν, το μέν τραίμ τραντάζεται από φρικαλέους κλυδωνισμούς. Οι δε έπιβάτες τραντάζον-ται από τα γέλια! Και μό-νον ο πιτσιρικός εξετάζει

με το ίδιο έκπληκτο ύφος τα φρικτά αποτελέσματα που είχε ο... πόλεμος εναντίον της άθως οδού Πατρίων!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

—Μπράβο, μπέμπα, μπράβο!...

Κι' αρχίζουν με γέλια οι άρρόσοχοι!

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΝΣ

Στο περιοδικό που κρατάω υπάρχουν μερικές σε- λίδες αφιερωμένες στη ζωή του Φλαμανδού γιαιτρού Χάινς Βαντερμπλιντ. Οι σε- λίδες συνοδεύονται από δι- αφορές φωτογραφίες: 'Ο Χάινς στο εργαστήριό του, ο Χάινς κοντά σ' ένα άρω- στο, ο Χάινς και η γυναίκα του Καταλίνα στο σαλόνι τους, ο Χάινς κοντά στον τά- φο του μοναχογιου του και ο Χάινς καθισμένος στο κα- τώφλι του εξοχικού του οπι- τίου.

Αγαπημένε Χάινς! Θάλε- γε κανείς πως δεν πέρασαν τόσα πολλά χρόνια από τό- τε που συναντηθήκαμε για τελευταία φορά! Κι όμως είκοσι χρόνια μας χωρίζουν από τότε!

Ήταν το καλοκαίρι του 1933. Βρισκόμουν την έ- ποχή εκείνη στο Παρίσι και μελετούσα για να πάρω το δίπλωμα του πιάνου. Έμε- να σε μία πανοίον για καλ- λιτέχνες και κατά τη νεκρή εκείνη «σαιζόν» δεν ήμα- στε παρά τρεις: Μία Ρουμά- να τραγουδίστρια, ένας ολα- μανδός φοιτητής, δηλαδή ο Χάινς, κι' εγώ...

Περνούσα οκεδόν όλες μου τις ώρες μελετώντας στο παλιό πιάνο που ήταν στο σαλόνι τα κομμάτια, που θα παρουσιαζα στις εξετά- σεις μου. Είχα ριχτεί με τό- ση μανία στις σπουδές μου, που στο τέλος η Ρουμάνα τραγουδίστρια κι' ο Χάινς έ- πενεβόαιον και με τραβού- σαν διά της βίας απ' το πιάνο.

—Θά'ναι πιά, για σήμερα! μου έλεγε ο Χάινς. Αφίσε το Μπετόβεν, το Μπαχ και το Σοπέν. Καί ού κι' εγώ άρ- κετα μελετήσαμε. Έλα, πά- με έξω να πάρουμε λίγο ά- έρα!...

Με τραβούσε με το στα- νίον από το μπράτσο. 'Ο Χάινς ήταν λίγο νεώτερος

από μένα, με συμπαθητικό πρόσωπο και ξανθά μαλλιά. Είχε μία παιδική έκφραση που ένένπνεε περισσότερο μπηρική στορνή, παρά έρω- τα. Αν όμως ή έμφανισί του έδειχνε έναν έφηβο, αντίθετα ο χαρακτήρας του παρουσιαζε έναν άντρα ώ- ριομο, μελετηρό και έξυπνο. Μιλούσε άρκετα καλά τα γαλλικά και είχε πάντα στη τάση του ένα μικρό λεξι- κό για να τον βοηθά όταν ξεχνούσε καμμία λέξι.

Μία μέρα, ενώ κουδεντιά- ζαμε κι' ο Χάινς συμβουλεύε- οταν το λεξικό του, είδε μία λέξι που του φάνηκε ωραία και γεμάτη σημασία.

—Γκ'ε λ'ο'ύ κ, είπε και με- τέφρασε άμέσως: ε'υ'τ'υ- χία. Για πές μου Λένα, τι είναι για σένα ή ευτυχία; —Ν' άποχτήσης στη ζωή σου κάθε τι που επιθυμείς... του άπάντησα.

—Ένας άντρας σοφός και μυαλωμένος, άπάντησε ο Χάινς κυττάζοντάς με στα μάτια, δεν είναι ποτέ ευτυ- χισμένος. 'Η ευτυχία είν' ένα κράμα από χαρά και πό- νο, από αγάπη και λύπη. Ευτυχισμένος είν' εκείνος που μπορεί να κάνει το κα- λό γύρω του και να μετα- μορφώνη το κακό σε καλό. Με καταλαβαίνεις;

—Ομολογώ πως δεν κατα- λάβαινα τότε την απλή και γαλήνια αυτή φιλοσοφία, γι- ατί ζούσα μέσα στα νεανικά μου όνειρα.

—'Η ευτυχία είν' ακόμα, συνέχισε ο Χάινς ν' άγα- πιάς, να ζής με τη γυναίκα που αγαπάς μέσα στο πα- τρικό σου σπίτι...

Πολλές φορές ο Χάινς μου είχε μιλήσει για το έξοχι- κό του σπίτι που είχε κα- ρονομήσει απ' τον πατέρα του, για τη μοναξιά του, τα ταμπλά του και τον κήπο του, γεμάτο ρόζ τουλίπες. Έκείνο τ' άπόγεμα λοιπόν

ο Χάινς έκλεισε το λεξικό του πάνω στη λέξι «γκ'ε- λούκ» και καθώς με κύττα- ζε τρυφερά μου είπε:

—Σ' αγαπώ, Λένα! Καθόμαστε στο προαύλιο της έκκλησίας του 'Αγίου Μιχαήλ. Κάτω από μας ά- πλωνόταν φαντασμαγορικό, μέσα στο δειλινό, το Παρί- σι. 'Ο Χάινς περιέμενε την ά- πάντησί μου, αλλά έγω σά- παίνα. Αν δεχόμουνά τον έρωτά του, θάπρεπε να πα- ραιτηθώ απ' τα μελλοντικά μου σχέδια που είχα κιάλας καταστρώσει.

—Γελάστηκα, Λένα... Νό- μιζα πως με συμπαθούσε... —Έχω πολλή συμπάθεια για σένα, Χάινς, γιατί είσαι ένας καλός φίλος, του είπα. —Δεν φταίς εσύ, Λένα. —Έπλησα με τη ραντασία μου ένα όνειρο και τα όνει- ρα είναι άναπλά...

Γυρίσαμε εκείνο το βρά- δυ στην πανοίον μελαγχολι- κά, δίχως να μιλάμε...

Την ήμερα που έδωσα έ- ζεταίσε στο Κονσερβατου- άρ, ο Χάινς με περίμενε στο προαύλιο και μόλις με είδε, έτρεξε κοντά μου.

—Όλα πήγαν καλά; με ρώτησε.

—Περίφημα! —Τότε πάμε να τηλεγρα- φήσουμε στο σπίτι σου. Πρέ- πει να ευχαριστηθούν και οι δικοί σου.

—Όταν στείλαμε το τηλε- γραφήμα, πήγαμε σ' ένα γραφοπλαστείο να πάρου- με ένα παγυτό.

—Τώρα θα φύγης, Λένα, μου είπε άπότομα. Θα ζα- ναβρής τις συνθήσεις σου και θα με ξεχάσεις. Έγώ όμως δεν θα είμαι πιά αυ- τός που ήμουν, γιατί σ' α- γαπώ...

—Θα με ξεχάσεις κι' εσύ Χάινς, πιάστέ με! του εί- πα. Θα βρής κάποια χαρι- τωμένη και ξανθή κοπέλλα στην πατρίδα σου, που θα σου χαρίση την ευτυχία...

—Εσένα όμως αγαπώ! Είδα τα μάτια του να δα- κρύζουν και προσπάθησα να τον παρηγορήσω.

Δύο μέρες άργότερα είπα στο Χάινς πως άφευγα τ' άπόγεμα με το τραίνο. 'Ο Χάινς με κυττάζε με τα λυ- πημένα μάτια του και μου ζωνάιπε πόσο θα ήταν ευ- τυχιμένος, αν δεχόμουν τυχερό μένα, αν δεχόμουν να στολιάσω ως γυναίκα του, να στολιάσω με τις τού- λες του εξοχικού του οπιτί με τις τούλιπες.

—Δεν θα μπορούσα να σε κάνω ευτυχισμένο, του εί- πα σταθρά. Είμ' ένα πλά- σμα άνησυχού και παράξενο, ένα άνιμι!

Τόν άφησα να μ' άγκαλι- άσει και να με φιλήσει στο μάγουλο. Ημάστε και οι δυο πολύ συγκινημένοι. Τέλος πολύ συγκινημένοι. Τέλος πολύ συγκινημένοι. Τέλος πολύ συγκινημένοι.

Μοναδική του άνάμνηση είναι οι στίχοι, που μου έ- γραψε στο εξώφυλλο των «Σπουδών» του Λιστ: «Και όμως εσένα αγαπούσα! Γι- ατί δεν θέλησες νάρθης μα- ζί μου στη μακρινή μου πα- τρίδα;»

Μιά άλλη νέα, ή γλυκειά και ξανθή Καταλίνα, τόν ά- γάπησε κι' έγινε συντροφός του. Κι' έκλειν τόν παρηγό- ρησε, όταν έχασαν το μονα- χογιό τους, έκλειν σταθή- κε στο πλευρό του στις κα- λές και στις κακές μέρες. Έκλειν τού χάρισε την ευ- τυχία, τη «γκ'ελούκ»...

Είμαι σίγουρη πως ο Χάινς με ξεχασε. Αλλά δε με νοι- άζει, γιατί τώρα εκείνος ζή γαλήνια στο εξοχικό του οπιτί...

ΜΑΡΙΣ ΝΤΡΥΓΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Το Βασιλικό θέατρο άρχισε εφέτος τη χειμερινή του σαιζόν με έλληνικό έργο, για πρώτη φορά. Πρόκειται για την ι- στορική κωμωδία του κ. Μελά. Χαρακτη- ριστικό του έργου αυτού είναι ότι δεν υπάρχουν πρωταγωνιστές, γιατί όλοι σκε- δόν οι ρόλοι είναι έπεισοδιακοί. Έπίσης υπάρχει μόνο ένας γυναικείος ρόλος.

—Ένα άλλο έλληνικό έργο, ή κωμωδία «Σύζυγος με ελαττώματα», είχε εφέτος μία πολύ περίεργη τύχη: Άλλες σε- δασίματα λίγων μόλις ήμερών τρεις θε- ατρικές στέγες, λόγω της μεταβολής του καιρού, και πολλά από τα βασικά του πρόσωπα λόγω της ζυμώσεως της νέας σαιζόν!

—Ετσι ο «Σύζυγος με ελαττώματα» πρωτοπαίχτηκε στο θέατρο «Βερντέν». Την τρίτη έδωμάδα μετεφέρθηκε στο «Παλλάς» Πειραιώς και την τετάρτη ζα- ναγύρισε πάλι στην Αθήνα και στο πείσμα του Άττικού ουρανού, εξακολού- θησέ ακόμη να παίζεται στο θέατρο «Στα- μαρτζή», που προστατεύεται από «Στα- —Οι μεγάλες βεντέτες του μουσικού μας θεάτρου Άννα και Μαρίκα Καλούτσ- μετά την Αφρική, θα έπιοκεφθούν όρι- στικά το Νέο Κόσμο.

Έχουν συμβληθή με τόν διάσημο Ιμ- προσαόριο του Μπροντγουνάιν, Ουίλλιαμ Μωρρις και θα κάνουν τον χειμώνα σε- τρά έμφανισών σε διάφορες Πολιτείες της Αμερικής.

—Με την επαναλειτουργία του θεάτρου «Παπαϊώνννο» που ανακαινισθηκε ριζι- κά ύστερα από λίγες μέρες θα μείνουν έκπληκτοι όχι μόνο οι θεαταί, αλλά και αυτοί άκέρυ ή ήθοιοι, αφού ή σκηνή του θεάτρου πλουτίσθηκε με νέα πολυ- τελέστατα καμαρίνια!

—'Η ώραιότατη κοπέλλα της Θεσσαλο- νίκης που βρήκε ο Χοσέ Μορένο, για να την δοκιμάση στο Χόλλυγουντ, έχει πω- λυ τολάντο, αφού άλλωστε έπαίξε σε πολλές έρσοιτεχνικές παραστάσεις πρό- δραματικές, που έλαβε στην έκτη σχολή Κοπανά.

—'Η Έρμιόνη Πασχαλίδου — αυτό είναι το οικογενειακό της όνομα — μιλά τέ- λεια τα αγγλικά και μοιάζει καταπληκτι- κά με την Αμερικανίδα στάρ Τζόαν Φονταίν.

—'Η υψίφωνος της Λυρικής Σκηνής Χα- ρίς Παπαδοαυλείου στην Ιταλία όπου έ- μινε τόν τελευταίο καιρό, για άνώτερη έ- σπουδές, είχε ένα πολύ τραγικό τέλος.

Σε ένα από τους πιο κεντρικούς δρό- μους της Ρώμης συνεβλήθη άναμεσα σε δύο τραμ και έμεινε στον τόπο!

—Μία άλλη πολύ γυνωστή τραγουδι- στρια, ή θέκλα Λαζαρίδου, χυρίζοντα με λεωφορείο, κινδύνευσε με την μεγά- λη νεροποντή, γιατί βρέθηκε βυθισμένη ως το λαιμό σε μία άπέραντη λιμνοθά- λασσα!...

Οι χωροφύλακες, που έτρεξαν έπί τό- που μόλις κατώρθωσαν να την σώσουν, μαζί με τους άλλους έπιτάδες τόν λεω- φορείου, που είχε άνατραπή.

—Φουρνιά από Ιταλούς καλλιτέχνες με- την έναρσί της χειμερινής σαιζόν στην Αθήνα.

—Ετσι έκτός από το γυνωστή χορευτή Λίμπερο που θα έμφανισή έπί κεφαλής νέου μπαλέτου στο θέατρο «Παπαϊώ- άννου», σε ένα γυνωστή κοσμικό κέντρο και στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου Ντρία Ντέλ Μορε. Άναμένεται έπίσης ή Κατίνα Σενιέρ, διάσημη τραγουδίστρια του ραδιοφωνικού σταθμού της Ρώμης.

—Τά περίφημα «μπουζούκια» αφού ξε- τρέλλανον τους Αθηναίους, φιλοδοξούν φαίνεται τώρα να κατακτήσουν και τόν Νέο Κόσμο.

—Ετσι, με το ύπερκοκάνειο «Νέα Έλ- λας» έφυγε προχθές για τη Νέα Υόρκη, το γυνωστή συγκρότημα λαϊκών όργάνων, Παπαϊώνννο μαζί με την έπίσημη γυνω- στή από τους δίκους έκτελεστρία λαϊ- κών τραγουδιών, Ντάλια.

—Μία από τις καλύτερες τραγουδιστρι- ες της παλαιότερης έποχής, ή Νίτσα Παπαϊώνννο, «εύρημα», του μαέστρου της έμφανισί στα «Πεύκα» τόν Ζω- πείου, ύστερα από μακροχρόνιο άπουσία στο έξωτερικό, θα επανεμφανισή σύν- τομα στην Αθήνα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Γεύμα εις τὰ μέγαρά μου

Τί συμπαθητικώλης πού είναι ο πτωχός Παναγιωτάκης εις τοιαύτας στιγμάς άμ- φανέται από το έσωτερικόν του (και αν ήταν άλλος θα είχε πεταχθή από τα ύ- ψηλότερα παράθυρα μου) έν τούτοις, πε- ριέργως ούτε εις τα νεύρα μου δίνει ούτε εις τας άριστοκρατικές μου συνθήσεις. Τώρα μάλιστα που ήμωρασε άπό άπόψεως ήλικίας απέκτησε κάποιαν ευγενειαν όψε- ως και το βλέμμα του (έστω και εις στι- γμάς άμφαναίας) έχει κάτι από την γλυ- κύτητα φθινόπωρου. Ποίος ξέρει; Λέτε ή άριστοκρατική ψυχή μου να έλκε- ται από τόν λαόν; Πιθανός! Καθό- τι ή ψυχή μου και αυτή είναι μία μεγάλη ανομωρία και έρχονται στιγμίαι που δεν ήμωρω να την καταλάβω και άς με συγχωρή ό Θεός του Κολωνάκιου.

Τέλος πάντων. Έπτά ύπηρεταί μου στρώνουν τραπέζι εις τήν άγ- γλικήν τραπεζαρίαν (στυλ Καρό- λου του Α'). Το τραπέζι της τρα- πεζαρίας ταύτης είναι μακρόν — έ- πτα μέτρα — και άφου κάθομαι έγώ εις τήν μίαν κεφαλήν βάζω τόν πτωχόν Παναγιωτάκην — τιμητικός — να καθήση εις τήν άλλην κεφα-

—Τί γούστο που έχει ο πτωχός Παναγιω- τάκης και τί του έμμελλαν να δούν τα μά- τια του εις τα φθινόπωρα της ζωής του! Ένθεν και ένθεν τον μεγάλο ααλονού (κεντρικού) παρατάσσονται εις δύο στί- χους ύπηρεται — έπί κεφαλής του δεξιού στίχου ο μέγας ααλονούσχος και έπί κε- φαλής του άριστερού στίχου ο μέγας τρα- πεζάρης. Έπί κεφαλής όλων στέκεται (ντουρούς) ο μέγας πρωτοκαλλάρης και άναγγέλλει με βροντώδεις φωνάς:

—Ο κ. Παναγιωτάκης! Άκούουθας λέει ο τρίτος ύπηρετής:

—'Ο κ. Παναγιωτάκης! Άκούουθας λέει ο τρίτος ύπηρετής:

—'Ο κ. Παναγιωτάκης! Τά μέγαρά μου άντικειν από τα πτω- χικών όνομα, το όποιον επαναλαμβάνεται έπτά και έπτά δεκατέσσαρας φορές και οι κρυοτάλλιοι πολυέλαιοι μου κινούνται άποσπόμενοι διότι πρώτην φοράν πτωχός λαμβάνει τοιαύτας τιμάς εις τας μυθώ- δεις κατοικίας μου.

φανάτρεσε τώρα τόν πτωχόν Παναγιω- τάκην μέσα εις τοιαύτας άτμοσφαιράς; Ό, τόν δυστυχόν! Παρ' όλον το έμφαντο λαϊκόν του θράσος τά έχει κυριολεκτικώς πελαγώνμενα και ρίχνει φοβισμένα βλέμ- ματα ένθεν και ένθεν προς τους κρανα- λείους ύπηρετας. Άπέναντί του ή ύψηλό- της μου καθισμένη εις τήν χρυσή μου πολ- λυρόνα κάνω γούστο και εις τα πόδια μου ή σκυλίτσα μου Ρίτα Χαίγινωωρθ άρ- χίζει τά άριστοκρατικά:

—Γάου! Γάου! Γάου! Πολύ μου άρέσει να έκπληττω τους πτω- χούς έστω και άνθρώπον που είχε την τι- μιν από τήν ύψηλήν μου μοίραν να δια- τελέση εις τά παρελθόντα συζυγός μου, Βλέπω ότι έχει καταληφθή από τοιαύτον τράκι, που τρέχει ο ίδρωτας από τα μέτω- πα του και άμέσως διατάσσω:

—Σκουπίσατε τόν τιμώμενον! Ειδικός ύπηρετής έπί της περιστάσεως φέρνει άμέσως μανδήλι μεταξωτόν και σκουπίζει τόν τιμώμενον πτωχόν. Άκο- λούθως διατάσσω τόν μάγειρον πασών των κουζίναν μου να έτοιμάση γεύμα εις άγ- γλικήν τραπεζαρίαν, διά να ολοκληρώσω τήν τιμήν (μετά γεύματος) προς τόν Πα- ναγιωτάκην:

—Μάγειρε, έτοιμάσε γεύμα από πρώτο χέρι και όχι από δεύτερον! Άλλέ! Και ο Παναγιωτάκης μένει άκόμη ά- ναυδός.

—Μωρέ Σουσου, θα με τρελλάνης έδώ μέσα. Γιατί μου τά κάνεις αυτά;

—Ερώτησις μου: —Δέν σου άρέσουν.

—Απάντησις μου: —Τάχω χαμένα μωρέ!

—Μωρέ Σουσου, ψιθυρίζει ο πτωχός, έ- τοι άς έμειν.

—Ερώτησις μου: —Δέν σου άρέσει;

—Απάντησις μου: —Τί να μου άρέση; Έδώ θέλουμε και ένα τηλεφώνον για να μιλάμε.

—Εξήγησις μου: —Τό πρωτόκολλον Παναγιωτάκη! Δυστυ- χώς εις τά μέγαρά μου υποτάσσονται εις τό πρωτόκολλον όλοι και παραμώιας του λόγου μου.

Πού να καταλάβη όμως ο ταλαίπωρος από πρωτόκολλα! Στρίβεται εις τήν άγ-

γλικήν καρέκλα και φαίνεται καθήμενος εις άναμμένα κάρβουνα. Έν τω μεταξύ ύπηρεταί σερβιρίων φαγητά άριστοκρατι- κά και άλλοι κρασιά γαλλικά, σπανία, άλ- λά ό Παναγιωτάκης δεν φαίνεται εύχαρι- στημένος και όσάκις άπομακρύνονται ή ύπηρεταί με κυττάζει άγωνιώδως και ψι- θυρίζει:

—Ένα φαί θα με ταιήση Σουσου κι' αυτό θα μου τό βγάλει ξυπό!

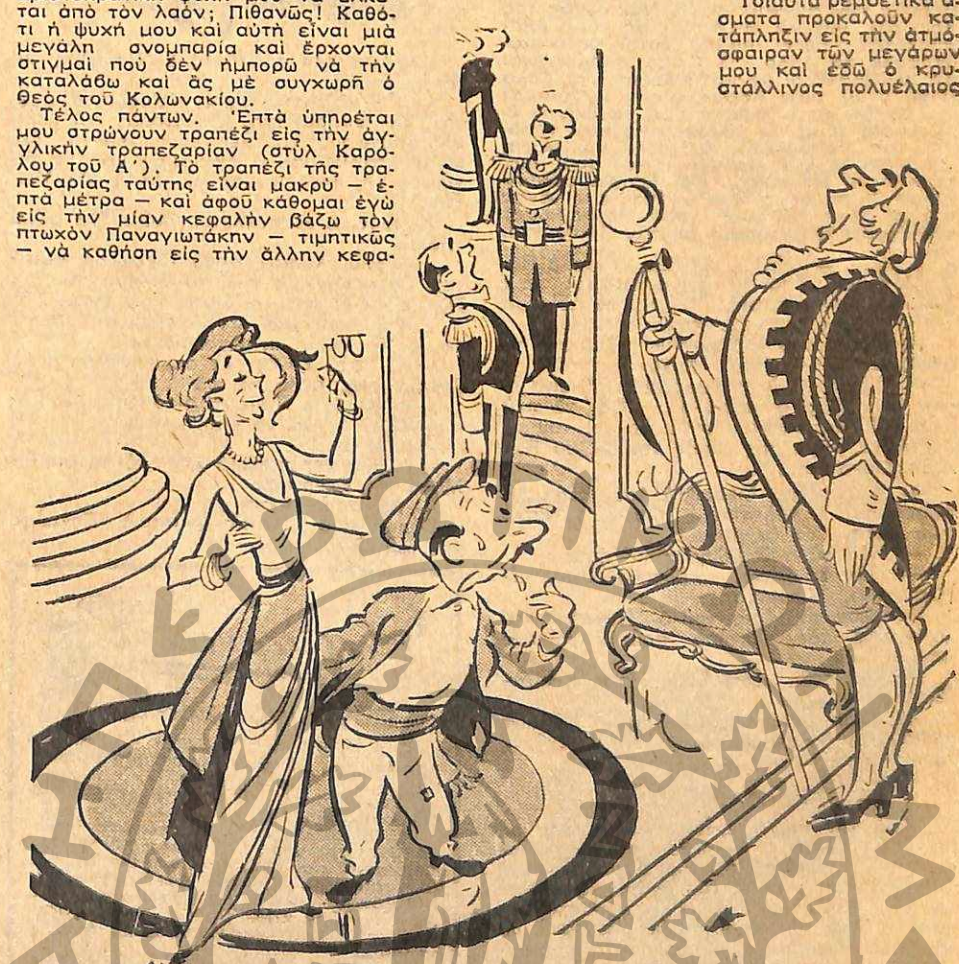
Και τού λόγου μου διασκεδάω μετά συμπαθείας. Τέλος πάντων. Το γεγονός είναι ότι τρώει και πρό πάντων πίνει διότι τό κρασάκι από άνάκαθεν του άρέσει. Σκεφθήτε τώρα, πτωχοί μου, να τού πείρη κρασί από κάθε Ναπολέοντος (νομίζω). Αίφνιδίως, όμως τί βλέπω; Άσυνήσι- στος εις δυνατόν κρασάκι ο Παναγιωτάκης τόν χτυπά στο κεφάλι και διά μιας τό πρόσωπό του λαμβάνει διαστάσεις λαρό- τητος και παραδίδει άμφαναίας, διατα- γιμούς και πρωτόκολλα, σπκάνεται, ύψώ- νει το κρυοτάλλιο ποτηρί γεμάτο και ό- ρυεται από τήν άλλη άκρη του έπταπύ- χου τραπέζιου:

—Γεία σου, μωρή ζαργάνα μου! Γεία σου, μωρή άθανάτη Σουσου και να μου ζή- σης. Ισα να πιούμε το πρώτο και να καί και τό παλτάμπελο!

Και προτού προφθάσω να συνέλθω από τοιαύτας άπροσοκίτους έκρήξεις λαϊκό- τητος ο Παναγιωτάκης βάζει λαϊκή φωνά- ρα όρουμενος:

—Έξέεεεεεεε βράδυ πούδρεχε μέεεεεεεεε το έμμερωσε έφυγες, ζαργάνα μου, κι' ή καρδιά μου σπάρσε.

Τοιαυτά ρεμβέτικα ά- ματα προκαλούν κα- τάπληξιν εις τήν άτμο- σφαιραν των μεγάρων μου και έδώ ο κρυ- στάλλινος πολυέλαιος

μου κινείται δυσχερως, οι ύπηρε- ται μου άναγκάζονται και ή άριστοκρατική σκυλίτσα μου Ρίτα Χαίγινωωρθ διαμαρτυ- ρείται με γαυγίσματα.

Και ώσαν να μη φθάνουν αυτά μέσα εις άγγλικήν τραπεζαρία (στυλ Καρόλου του Α') σπκάνεται επάνω ο Παναγιωτάκης και άρχίζει να χορεύη ρεμβέτικους χορούς. Όποτε τό άριστοκρατικόν μου αίμα ά- νεβαίνει στο κεφάλι μου και διατάσσω:

—Να έφαρμοσθί το πρωτόκολλον διά πτωχούς και πειναλέους ρεμβετομανείς!

Άμέσως λαμβάνει θέσιν ο μέγας καρ- παζάρης, έκτελει τό καθήκον του και έ- πτα ύπηρεταί πετσών έξω τόν πτωχόν Πα- ναγιωτάκην πύε και λάξ! Διά να είμαι εί- λεικρινής κατόπιν έφαρμογής λαϊκού πρω- τόκολλου τόν κάρκε ή ψυχή μου τόν Πα- ναγιωτάκη και εδάκνυσα

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Θρίαμβος

Άνναυχά και θλίβομαι και ούν τοίς άλλους πλάττω και προς άπάσας τας γυνάς σαφώς διακρηύττω ότι έσοχάτως έρεψον κι' άπώλεσον οκάδας όρών την όφιν του καιρού και τάς πολλές βροχάδας. Και συνεπεία τοιγαρούν των καιρικών πραγμάτων σπερδύμαι—φει!—ό άσπτηνος ποικίλων θεαμάτων μη έχων τερψιν σοδαράν και καλά λόγοι. κύριον ουδολως άσכולούμενος με τό έμειανιστήριον. Και ούτω πως την έποχήν κακίζω ως είκος και νοιώθων θλίψιν συναφώς βαρείαν και ασήκωτον εις τας όδους, ή Απολλών! βαδίζω διαρκώς ίνα ιδώ νεάνιδα κομψήν και ζεμανικώτον. Πλήν, φει! ουδέν τό γλαφυρόν όρσ ό φουκαρέύς, έφ' ή εγώ ό άφθαστος—ώιμέ!—δόν Ζουανεύς, άναπολώ τας έξοχάς τας πλάζας και καρδίνας ένθα έπιοιουν πολλαπλάς έρωτικές κομ- (δίνας...

Και ένθυμούμαι—πρό μνός—περίπτω- (σιν σπουδαίον καθ' ήν βαδίζων εις άκτήν περι τήν (Γλυφαδέαν κι' έπιθυμών έντύπωσιν να κάμω σκε- (τικώς —'Εγώ εμί! έβόησαν, ό Παρατατικός! Κι' ή Ζεού! όποιος θρίαμβος μ' έστε- (φεν άφειδώς! έν τώ άκούσματι έμού τό πών τά θα- (λυ έχάλασαν, ήγουν έπί των ώμων των μ' έλαδον (πομπώδως και μέσω ένθουσιασμού, μ' έρριψαν εις (τήν... θάλασσαν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρωμαίος Μονταίκης και η Ιουλιέττα Καπουλέτου αγαπιούνται, μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Ο Ρωμαίος παίνει μια νύχτα στο αρχοντικό του Καπουλέτου για να δει την αγαπημένη του, τον παίρνουνειδίποι οι άνθρωποι του μεγάρου, τον κυνηγάνε, κι' εκείνος αναγκάζεται να σκοτώσει έναν υπρέτη. Ο "Αρχοντας της Βερόνας διατάζει τη σύλληψή του. "Ενώ οι άνθρωποι του "Αρχοντα όμως οδηγούν τον Ρωμαίο και τον πατέρα του στη φυλακή, άνθρωποι των Μονταίκων τους ελευθερώνουνε, σκοτώνοντας ή τραυματίζοντας τη φρουρά. Ο έμφύλιος πόλεμος έχει κηρυχθεί! Ο "Αρχοντας της Βερόνας αναγκάζεται να δεχτεί τη συμβαχία του Καπουλέτου και των ανθρώπων του, για να επιβληθεί στους επαναστατημένους Μονταίκους. "Εκείνη την ώρα, φτάνει στο παλάτι του "Αρχοντα ο ευγενής Φίλιππο Σκίπα, φέρνοντας προτάσεις ειρήνης από μέρους των Μονταίκων. Ο "Αρχοντας του λέει ότι, για να συζητήσει με τους επαναστάτες πρέπει πρώτα αυτό να καταθέσουνε τα όπλα. Ο Σκίπα αποκρίνεται ότι οι Μονταίκοι θα καταθέσουνε τα όπλα μόνο όταν τους παρασχεθούν εγγυήσεις ότι δε θα κινδυνέψουν ή ζωή τους ή η ελευθερία τους. Ο "Αρχοντας, που φοβάται τον Καπουλέτο, διατάζει να δεχτούνε τους όρους για ειρήνησει που του προτείνουν οι Μονταίκοι. Και εξήγει στο Φίλιππο Σκίπα ότι ο Καπουλέτος έχει έναν ακόμα λόγο να μισά τους Μονταίκους: τον έρωτα του Ρωμαίου με την "Ιουλιέττα.

Χμ!... Δε λέω... Τόσο ο Πάρις, όσον κι' ο Καπουλέτος, τους προκαλέσανε... Όμως, το άδική τους ήτανε κι' έμενε σοβαρό... Είχανε το έλαφρυντικό τους και το όμοιο γένος σου, "Αρχοντα... Δε θέλω να το θυμάμαι... "Εκείνο όμως που είναι ανυπόβλητο, είναι το πείσμα του Καπουλέτου στην άρνησή του να δεχτεί το γάμο της κόρης του με το Ρωμαίο Μονταίκο... Αυτό είναι δικαίωμά μου, βέβαια... συμφώνησε ο Φίλιππο. "Όμως, τι καλό που θάτανε να δεχότανε!... Ός να του μιλήσεις κι' εσύ;... Πώς δε θέλω;... Με μεγάλη μου ευχαρίστησι, "Αρχοντα... Χτύπησε τα χέρια του ο "Εσκαλος και πρόσταξε τον κλητέρα που παρουσιάστηκε: "Ας έρθη μέσα ο άρχοντας Καπουλέτος... Σε λίγο, σκοτεινός, βλοσυρός, έμπαινε μέσα στο δωμάτιο, ο φανατικός έχθρός των Μονταίκων...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΛΒ'.

Από την πρώτη ματιά που άλλαξε με τον Καπουλέτο, ο Φίλιππο Σκίπα κατάλαβε ότι η μεσολάβησή του θάταν εντελώς άσκοπη και τα λόγια του θα πηγαίνανε χαμένα... "Αδιάφορο! έπρεπε να προσπαθήσει, μια κι' από την προσπάθειά του αυτή θα κρινόταν η ειρήνευσι της Βερόνας, ή η συνεχίσι του εμφύλιου πολέμου... Πρώτος πήρε το λόγο ο "Εσκαλος, που μίλησε χαμογελώντας φιλικά στον Καπουλέτο: "Αρχοντα Καπουλέτο, ο καλός μας Φίλιππο Σκίπα από δω, ήρθε κουβαλώντας το κλαδί της ειλάς: οι Μονταίκοι προτείνουν ειρήνη... Ειρήνη;... ρώτησε σιγά, έχθρικά ο Καπουλέτος. "Ναι... Δηλαδή, προτείνουν άτιμωρησία για τους έαυτούς τους, ύστερα από την ομαδική σφαγή των στρατιωτών σου, "Αρχοντα "Εσκαλε;... Μεγάλη ή καλωσύνη τους, και πιο μεγάλη ακόμα κι' αξιοθαύμαστη ή δική σου ή ανοχή!...

Κατάπτε την προσβολή ο "Εσκαλος, κι' αποκρίθηκε: "Για το γενικό καλό, Καπουλέτο, πρέπει, εν' απαραιτήτο, να κάνουμε και μερικές υποχωρήσεις... Δεν είναι σωστό, δεν είναι πατριωτικό, ο εγωισμός μας να διευθύνει τις πράξεις μας με τυφλή αδιαλλαξία... Χλωμός, ο Καπουλέτος έκανε ένα βήμα πίσω: "Καλά, λοιπόν, αφού τόχεις αποφασίσει, "Αρχοντα, ας γίνη το θέλημά σου!... Πώς είναι δυνατό να διαφωνήσω εγώ;... Συγκράτησε μιαν άγαναχτισμένη κίνησι του ο "Εσκαλος, κι' αποκρίθηκε: "Δε σου ζητάω να συμφωνήσεις ή να διαφωνήσεις, Καπουλέτο... "Αλλά;... Τότε τί μου ζητάς;... Σου ζητάω να βοηθήσεις... Σε τί;... Στην προσπάθειά μου για τη συμφιλίωσι της Βερόνας... Με ποιόν τρόπο;... Υρίσε στον Φίλιππο Σκίπα ο "Εσκαλος και του είπε:

Ευγενικός νοικάρης

Ο κ. "Αφελίδης κάθεται στο άπάνω πάτωμα, κι' ο δούτοπος σπιτονοικοκύρης του στο ισόγειο. Ένα πρωί ο ιδιοκτήτης τον φωνάζει και του λέει: "Σας παρακαλώ, μην κάνετε θόρυβο ανεβαίνοντας τη σκάλα τη νύχτα. Κοιμούμαι πολύ ελαφρά και ξυπνάω με το παραμικρό. Για τον ίδιο λόγο άλλωστε εδιώξα και τον προκάτοχό σας, που με ξυπνούσε κάθε βράδυ με τη φασαρία που έκανε ανεβαίνοντας, ο ανάγωγος... Το ίδιο βράδυ ο κ. "Αφελίδης γυρίζει περασμένα μεσάνυχτα κι' ανεβαίνει στο διαμέριό του οτίς μύτες των ποδιών και με τα παπούτσια στο χέρι, θβάνοντας όμως στο επάνω πάτωμα, καθεβαίνει πάλι στο ισόγειο και χτυπά την πόρτα του σπιτονοικοκύρη του. Κι' επειδή δεν άπαντα κανείς, ξαναχτυπά μ' όλη του τη δύναμη! "Μα ποιος διάβολος είναι τέτοια ώρα;... βρυχάται από μέσα ο άγουρο-ξυπνημένος ιδιοκτήτης. Κι' ο κ. "Αφελίδης: "Εγώ είμαι, ο ένοικιάστής σας! "Η-θελα άπλως να σας ρωτήσω αν μ' άκούσατε πρωτίτερα πού ανέβηκα τη σκάλα! Κόκκαλο ο σπιτονοικοκύρης του. Ο ΦΑΚΟΣ

Καλέ μας φίλε, διατύπωνε πιο καλά εσύ την ευγενικιά σου πρότασι... Περήφανος ο Σκίπα ακούμπησε το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του, και είπε: "Οι Μονταίκοι είναι πατριώτες: αυτό κανείς δε μπορεί να το άρνηθί και να το άμφισβητήσει... "Γιατί; Οι Καπουλέτοι δεν είναι;... ρώτησε με μια λάμψι στα μάτια ο Καπουλέτος. "Το ίδιο με τους Μονταίκους... βιάστηκε να συμφωνήσει, γεμάτος διπλωματική ευελιξία ο Φίλιππο Σκίπα. Και γι' αυτό, οι δυο αυτές οικογένειες που συνδυάζουν ό,τι πιο ευγενικό και μεγάλο έχει να δείξει ο τόπος μας, δεν είναι δίκαιο, δεν είναι σωστό να εξακολουθούν να χωρίζονται από το φοβερό αυτό μίσος, που βάφει με αίμα τόσα πικρά χρόνια την αγαπημένη μας πατρίδα!... Ο Καπουλέτος έμεινε σκοτεινός, άνεξιχνιάστος. "Πρόσεξε τα λόγια του Φίλιππο Σκίπα. Καπουλέτο! του είπε ο "Εσκαλος. Πάλι όμως δεν έδγαλε μιλά ο πεισματάρης έχθρός των Μονταίκων. "Το μίσος των δυο σας οικογενειών, συνεχίσε ύστερα από μικρή σιγή ο Σκίπα, έφτασε τις μέρες αυτές στο άποκορύφωμά του!... "Η Βερόνα ολόκληρη έχει διαιρεθί σε δυο αντίπαλα στρατόπεδα, και η σύρραξι, ολέθρια για όλους μας, κινδυνεύει να μας βάλει όλους στο αίμα!... "Εσείς το θέλετε!... είπε με σφιγμένα χείλια ο Καπουλέτος. "Ο Σκίπα ύψωσε θαρραλέα το κεφάλι του: "Οχι, άρχοντα Καπουλέτο! είπε με δύναμη. "Εμείς δεν το θέλουμε... Απόδειξι ότι οι Μονταίκοι με στέλνουν να προτείνω ειρήνη... Δίνουμε πρόθυμα το χέρι τους σε σενα, και όνειρεούνται να δούνε τη Βερόνα ήσυχη και μονιασμένη... Κι' ακόμα, οι Μονταίκοι προτείνουνε κάτι άλλο, πιο σοβαρό, πιο θετικό, που ολόκληρήν μονίμα την ειρήνευσι της πατρίδας μας. Προτείνουνε κάτι, που θα σφρηλατήση ακατάλυτα τα δεσμά της αιώνιας αγάπης... ανάμεσα στους Μονταίκους και στους Καπουλέτους!... Είχε σκωθί τώρα ορθός ο Καπουλέτος, τρέμοντας σύγκορμος, σά να προαισθανόταν αυτό που θα τούλεγε ο αντιπροσώπος των έχθρών του...

Κι' αυτό που προτείνουνε;... ρώτησε με πνιγμένη φωνή. "Είναι ο γάμος του Ρωμαίου Μονταίκης με την κόρη σου, την "Ιουλιέττα!... άποκρίθηκε δυνατά. "Αφίσε ο Καπουλέτος: "Πάλι αυτή η φοβερή προσβολή;... ούρλιασε. Είναι γραφό μου ν' ακούω πάντα από διάφορα χείλια αυτό που με προσβάλλει πιο βαθεία. αυτό που με πληγώνει κατάκαρδα;... "Γιατί, άρχοντα Καπουλέτο;... ρώτησε μειλίχια ο Φίλιππο Σκίπα. Πώς μπορεί να σε προσβάλει μια τέτοια πρότασι, που θα τιμούσε ακόμα κι' ένα βασιλιά;... "Αυτή είναι η γνώμη σου, γιατί είσαι άνθρωπος τους, άφοσιωμένους τους βαθεία, συννενοχός τους στα έγκλημά τους!... "Ο Σκίπα, κάταχρος, έκανε ένα βήμα πίσω και μισοτράβηξε το σπαθί του από τη θήκη του: "Σου άπαγορεύω να μιλάς έτσι! φώναξε. Δεν ανήκω σε κανέναν, δεν είμαι συννενοχος κανενός, γιατί, άπλούστατα, δεν υπάρχει ένοχη κανενός!... Οι Μονταίκοι είναι άγνοι κι' ολόκαθαροι σαν κρυστάλλα... "Είνε κοινά κακοποιοί!... φώναξε με δύναμη, με ακράτητη μαγιά ο Καπουλέτος. "Η πιο ευτυχισμένη μέρα της Βερόνας θάταν όταν τους δούμε να κρέμονται στην

κεντρική πλατεία με μια θηλιά στο λαιμό!...

"Εκανε να χυμίξη ο Σκίπα στον Καπουλέτο, όμως ο "Εσκαλος τον κράτησε:

Δεν είπαμε ότι πρέπει να συγκρατήσης το θυμό σου;... του ψιθύρισε. "Η άποστολή σου δεν είναι να ρίξεις λάδι στη φωτιά, αλλά να συμβιβάζεις τα πράγματα...

"Αμέσως συνήλθε ο Σκίπα. "Εσπρωξε άποφασιστικά το σπαθί του πάλι στη θήκη του, και, καταπίνοντας το θυμό του, είπε:

"Αρχοντα Καπουλέτο, δε σε παρεξηγώ... "Εχεις συνηθίσει τόσα χρόνια τώρα να τρέφεσαι μ' αυτό το μίσος, που σούχει γίνει τραγική συνήθεια... "Όμως, καθήκον όλων μας είναι να προσπαθήσουμε να το μαλακώσουμε αυτό το μίσος, ώσπου να το σβύσουμε έντελώς...

"Ο Καπουλέτος δεν έδωσε καμιάν απάντησι στη μεσολάβησι των Μονταίκων, παρά γύρισε στον "Εσκαλο:

"Αρχοντα... του είπε. Δεν έννωά να μείνω ούτε στιγμή πιά εδώ πέρα, για ν' άκούω από μισήτα χίλια προτάσεις που με ταπεινώνουν και με κουρελιάζουν... Σου ζητών την άδεια ν' άποσυρθώ...

"Καπουλέτο... Σκέψου... τον συμβούλεψε ο "Αρχοντας της Βερόνας.

Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα! Οι Μονταίκοι είναι και θα μείνουν έχθροί μου ως το θάνατο! Κάθε απόπειρά τους για συνδιαλλαγή, θα θρυμματίζεται άπάνω στην άλύγιστη θηλήσι μου να τους μισώ και να τους περιφρονώ με μαγιά!...

Ξέσπασε τότε κι' ο Φίλιππο Σκίπα:

Μά, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, έγκληματική πεισματάρη, ότι οι Μονταίκοι είναι πάνοπλοι, κι' ότι μπορούν να πλημμυρίσουν στο αίμα τη Βερόνα, και, μαζί με τη Βερόνα, κι' εσένα;...

"Ενα χαμόγελο άφάνταστα περιφρονητικό φάνηκε στο χείλια του Καπουλέτου:

Οι Καπουλέτοι, Σκίπα, είναι πιο πάνοπλοι από τους φίλους σου τους Μονταίκους, και πιο πολυάριθμοι!... Δεν περιμένουνε παρά ένα σύνθημα για να χυμίσουνε για την άλμπητη εξόντωσι των έχθρών τους, που είναι και έχθροί της Βερόνας!...

Μπήκε στη μέση πάλι ο "Εσκαλος:

Μά, για το Θεό!... φώναξε. "Απειλείτε οι Μονταίκοι, άπειλείτε οι Καπουλέτοι!... "Εμένα δε με λογαριάζετε;... Είναι άπαράδεχτα ταπεινωτικό για τον "Αρχοντα της Βερόνας να μένη ανάμεσα σ' όλες αυτές τις άπειλές που διασταυρώνονται, αντίσχυρος να επιβάλει την τάξι και να στείλη στη φυλακή τους ταραξίες!...

"Ταραξίες είναι μόνον οι Μονταίκοι! φώναξε με το συνηθισμένο του πείσμα ο Καπουλέτος.

Θάλεγα κι' εγώ το ίδιο για τους Καπουλέτους, αλλά δεν το λέω... του άποκρίθηκε, συγκρατώντας πάλι, με άφάνταστη προσπάθεια το θυμό του ο Φίλιππο Σκίπα. Προτιμώ να ξεχάσω τις τόσο προσβλητικές φράσεις σου, άρχοντα Καπουλέτο, και να σε παρακαλέσω για άλλη μια φορά: Ξέχασε τα μίσος, και δώσε την εύτυχια στο Ρωμαίο και στην κόρη σου, εύλογώντας το γάμο τους με την ανεπιφύλαχτη συγκατάθεσί του!...

Ποτέ!... "Ακούς; Ποτέ!... Πήγαينه πέστο και σ' αυτούς που σε στείλανε, που σε χρησιμοποιούνε για διάμεσό τους!... Αυτό που λογαριάζουνε δε θα είναι ποτέ!... Μπορώ να πνίξω με τα ίδια αυτά τα χέρια μου την κόρη μου, αλλά στον έλεεινό Μονταίκο δεν τί δίνα!...

Κι' άμέσως, έξαλλος, ο Καπουλέτος γύρισε και βγήκε από το δωμάτιο, χωρίς να κυτάξει πίσω του.

"Ο "Εσκαλος κι' ο Σκίπα μέινανε γι' άρκετη ώρα σιωπηλοί.

Στο τέλος, μίλησε ο άπεσταλμένος των Μονταίκων:

Πολύ καλά... είπε σιγά, με σφιγμένα δόντια. Θά βρούμε άφορμή να τα ξαναπούμε, Καπουλέτο!...

"Ετσι φέθηκε πάντα ως τώρα, όποτε του προτάθηκε ο γάμος της κόρης του με το Ρωμαίο Μονταίκο... είπε με άπογοητευσί ο "Εσκαλος. Είναι άμετάπειστος, με μισοκρίνει άδιαλλαξία! Καί, δυστυχώς, δε μπορούμε να του πούμε και τίποτα!

Κάθε έβδομάδα

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωσι

Φωτο-Ήφσετ

Σελίδες

84

"Η άποκατάστασι της κόρης του είναι ύπόθεσι καθαρά, άυστηρά κι' άπόλυτα δική του... Πώς να του επιβάλουμε να δεχτεί ένα γάμο που τον άποκρούει με τόση μαγιά;...

Σωστά... Κανείς δε μπορεί να του το επιβάλει... συμφώνησε κι' ο Φίλιππο Σκίπα. "Όμως, πόσο πιο καλό για όλους μας θάτανε να συμφωνήσε!...

"Ναι; θάτανε καλό... χωρίς άμφισβόλια, πολύ καλό... "Ο γάμος της "Ιουλιέττας Καπουλέτο με το Ρωμαίο Μονταίκο, θάδινε με μιάς τέλος στην πιο μεγάλη, στη μοναδική κακοδιαμονία της Βερόνας... Βλέπεις όμως δε γίνεται!...

"Όλος ο θυμός του Φίλιππο Σκίπα είχε γίνει πικρή άπογοήτευσι:

Κρίμα! ψιθύρισε. Πρέπει να γυρίσω στους φίλους μου άπρακτος...

"Καί τώρα; Τι σκέπτεστε να κάνετε;...

"Από σένα εξαρτάται, "Αρχοντα "Εσκαλε...

"Ο "Εσκαλος τράβηξε από κάποιο συρτάρι μια περγαμνή κι' ένα φτερό χήνας, βούτηξε το δεύτερο σ' ένα μπουκαλάκι μελανι κι' έγραψε λίγες γραμμές. "Υπόγραψε ύστερα, έβαλε και τη σφραγίδα του, κι' έδωσε την περγαμνή στο Σκίπα:

Διάβασε... του είπε.

"Ο Σκίπα διάβασε: "Εγώ, ο "Αρχοντας της Βερόνας, δίνα τέλεια άμνηστία στο Μάριο Μονταίκο και στο γιού του Ρωμαίο, αν καταθέσουν άμέσως τα όπλα που σηκώσανε σε μια στιγμή άγανάχτησης και γυρίσουνε μαζί με

τους φίλους τους στη Βερόνα.

"Υπόγραφε: "Εσκαλος.

Γουάτισε συγκινημένος και φίλησε το χέρι του "Αρχοντα ο μεσολάβητης των Μονταίκων.

Σ' ευχαριστώ "Αρχοντα!... του είπε. Είναι σοφή ή άποφασί σου, και δείχνει καλά ότι δεν την ύπαγορεύει ή άδυναμία, αλλά το αίσθημα του πιο ψηλού πατριωτισμού!...

Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του ο "Εσκαλος:

Πολύ φοβάμαι όμως, Φίλιππο Σκίπα, ότι δε θα πετύχω μ' αυτή την πράξι μου την εισήνευσι της Βερόνας...

Θα την πετύχης από το μέρος των Μονταίκων!... τον βεβαίωσε με δύναμη ο Σκίπα.

Κι' από το μέρος των Καπουλέτων;... Τι θα γίνη όταν οι Μονταίκοι προκληθούνε πάλι; Δε θα άμυνθούν;... Κι' ή άμυνά τους, ή δικαιολογημένη τους άμυνα, δε θα προκαλέση το καινούργιο αίματοκύλισμα της Βερόνας;...

Τα μάτια του Φίλιππο Σκίπα πετάξανε φωτιές συγκρατημένου θυμού:

Με συγχωρείς, "Αρχοντά μου, αν θα προσπαθήσω να σου δώσω μια ταπεινή συμβουλή: "Όμως, αν οι Καπουλέτοι προκαλέσουνε, θάνε αυτοί ένοχοι στα μάτια σου, όπως θάνε και ένοχοι στη συνείδησι της κοινής γνώμης!... Θα πρέπει τότε να τους χτυπήσης άδίσταχτα κι' άλμπητα!...

Κούνησε πάλι το κεφάλι του ο "Εσκαλος:

"Ας είμαστε ρεαλιστάι, Φίλιππο Σκίπα!... ψιθύρισε. Κοινή γνώμη, άμερόληπτη κι' άνεπιρρέαστη, δεν υπάρχει στον τόπο μας: υπάρχουνε μόνο φίλοι των Μονταίκων και φίλοι των Καπουλέτων... "Η άπόφασί μου που σου ύπόγραψα δε θα έγκριθί από κανέναν γιατί είναι δίκαιη και λογική: Θα χειροκροτηθί μ' ένθουσιασμό από τους Μονταίκους, και θα κατηγορηθί με λύσσα από τους Καπουλέτους!...

Μια φορά, από το μέρος των Μονταίκων, σου δίνα, "Αρχοντα, μια ύπόσχεσι: "Η μερίδα που έκπροσωπώ θά κρατήσει άποψη στάσι άπέναντι στους Καπουλέτους για το κοινό καλό... Κι' ακόμα, κάτι πιο πολύ: Θα προσπαθήση, κι' αν ακόμα προκληθί, να πνίξει όσο πιο πολύ γίνεται το θυμό της... "Από σένα εξαρτάται τώρα, "Αρχοντα, να φροντίσης ώστε ή πρόκλησι των έχθρών μας να μην είναι θανάσιμη, και γι' αυτό άπαράδεχτη...

Τα μάτια του "Εσκαλου πέταξαν όργισμένες φλόγες:

Θα κάνω κάτι πιο πολύ! είπε άποφασιστικά. Και θα το δής μόνος σου, για

"Ο "Εσκαλος μ' ένα φτερό χήνας έγραψε λίγες γραμμές...

νά πᾶς νὰ τὸ μεταφέρεις στοὺς φίλους σου τοὺς Μονταίικους...

Χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ ὁ Ἀρχοντας τῆς Βερόνας, καὶ εἶπε στὸν κλητῆρα ποὺ παρουσιάστηκε μπροστά του :

— Ἀς πᾶνε νὰ μοῦ φέρουνε μαζί τὸν ἐπιτελάρχη μου καὶ τὸν ἀρχοντα Καπουλέτο !...

Σὲ λίγη ὥρα, καὶ οἱ δύο ἄντρες δρiscόν-τουσαν μπροστά στὸν ἀνώτερο διοικητὴ τῆς πολιτείας.

Πρώτα γύρισε στὸν ἐπιτελάρχη ὁ Ἑσκαλος :

— Τζιᾶκομο Περντούτσι, τοῦ εἶπε, οἱ ἄντρες τῆς φρουρᾶς ποὺ σὲ πρόσταξαν νὰ κινητοποιήσεις πολεμικά, ν' ἀποφασίσουν ἀμέσως καὶ νὰ γυρίσουνε στοὺς στρατώνες τους... Νὰ μείνῃ μόνο ὠπλισμένη ἡ σωματοφυλακὴ μου, ποὺ μόνι τῆς αὐτῆς εἶναι ἡ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξι... ὅποιον δὲ θελήσῃ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους...

— Καί... οἱ Μονταίικοι ;... Πᾶς θ' ἀντιμετωπιστοῦν ;... ἀπόρρησε ὁ ἐπιτελάρχης.

— Οἱ Μονταίικοι ἀμνηστεύονται ! ἀναγγεῖλε ξερὰ ὁ Ἀρχοντας.

— Ἀμνηστεύονται ; ! Βουχήθηκε ὁ Καπουλέτος.

— Ναι... Καί, σ' ἀντάλλαγμα, ὑπόσχονται νὰ καταθέσουνε τὰ ὄπλα καὶ νὰ συντελέσουνε μὲ εἰλικρίνεια στὴν εἰρήνευσι τῆς Βερόνας...

Δὲν τούπεφε λόγος τοῦ ἐπιτελάρχη νὰ διατυπώσῃ ὁποιαδήποτε ἄλλη παρατήρησι.

— Ὡς γίνῃ ὅπως πρόσταξες, Ἀρχοντα... ψιθύρισε μὲ μιά βαθεῖα ὑπόκλισι.

— Πήγαινε, λοιπόν, νὰ ἐκτελέσῃς τὴν προσταγὴ μου... τοῦ εἶπε ὁ Ἀρχοντας.

Ὁ ἐπιτελάρχης χαιρέτησε, γύρισε καὶ βγήκε.

Οἱ τρεῖς ἄντρες — ὁ Ἑσκαλος, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα — μείνανε γιὰ λίγο σιωπηλοί.

Ὁ Καπουλέτος ἔτρεψε σὺγκορμος. Ἡ ἀγανάκτησι τοῦχε κόψει τὴ λαλιά... Ἐβλεπε τοὺς μισητοὺς ἐχθρούς του νὰ ξεφεύγουνε πάλι ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί του, ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε ἡ ἐπίσημη τιμωρία τοῦ Κράτους...

Αὐστηρός, ὁ Ἑσκαλος τοῦ μίλησε :

— Ἀρχοντα Καπουλέτο, ἀκουσε, νομίζω τὴν ἀπόφασί μου...

— Τὴν ἀκούσα, ψέλλισε ὁ Καπουλέτος, καί... ὁμολογῶ ὅτι μένω κατὰπληκτος !...

— Εἶναι μιὰ ἀπόφασί ποὺ τὴν ὑπαγορεύει ἡ διάθεσί μου γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς γαλήνης στὴν πολιτεία μας... Ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ σὺ σ' αὐτό.

— Μὲ ποιὸν τρόπο ; ρώτησε ὁ Καπουλέτος, σμίγοντας τὰ φρύδια του.

— Ὁ πῖθ καλὸς τρόπος ἦτανε, βέβαια, ἐκείνος ποὺ σοὺ προτεινόμα ὅλοι... Σκοντάφτει ὅμως στὸ ἀλύγιστο πείσμα σου, ποὺ δὲν εἶναι δυνατό νὰ τὸ λυγίσῃ κανένας, οὔτε καν νὰ προσπαθήσῃ, γιὰτὶ οἱ ἰδιωτικές ὑποθέσεις ἐνὸς οἰκογενειάρχου ρυθμίζονται σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόλυτὴ κι' ἀνεξέλεγκτὴ κρίσι του...

— Ἐνὰς θυμωμένος γρυλλισμὸς ἦταν ἡ ἀπόκρισι τοῦ Καπουλέτου...

— Παράλληλα ὅμως μὲ τὴν ἰδιωτικὴν σου ὑποχέσεις, ὑπάρχει κι' ἡ γαλήνεψι τῆς Βερόνας, ποὺ εἶναι δημόσια ὑπόθεσι... Κι' αὐτὴ θὰ ρυθμισθῇ ἀπὸ μένα σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόλυτὴ κρίσι μου !...

— Σιωπήλους, ψυχρὸς, ὁ Καπουλέτος ὑποκλίθηκε χωρὶς νὰ μιλήσῃ...

— Λοιπόν, ἡ ἀπόφασί μου εἶναι νὰ καταθέσετε ἀπὸ σήμερα τὰ ὄπλα ὅλοι, Μονταίικοι καὶ Καπουλέτοι, καί, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατό νὰ δώσετε τὰ χέρια, τοῦλάχιστον ὅμως νὰ πᾶτε νὰ ταράξετε τὴ γαλήνη τῆς πολιτείας μας μὲ τὸ ἀσκοπο κι' ἐθνηκτόνο μίσος σας...

Ὁ Καπουλέτος ὑποκλίθηκε ξανά :

— Ὡς ὑπακούσῃς στὴς διαταγές σου, Ἀρχοντα... εἶπε μὲ ψεύτικὴ ὑποταγή.

— Ὡς ἀφοπλίσῃς, τρεῖς ἄντρες σου ;...

— Οἱ ἄντρες μου εἶχαν ὀπλιστῇ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τιμωρήσουνε τοὺς ἐχθρούς τῆς Βερόνας σὲ συνεργασία μὲ τοὺς δικούς σου στρατιώτες.

— Εἶδες μόνος σου ὅτι ἔδωσα διαταγὴ ν' ἀφοπλισθοῦν οἱ δικοὶ μου...

— Δίω κι' ἐγὼ ἀμέσως τὴν ὁμοία διαταγὴ γιὰ τοὺς ἄντρες μου...

Ὁ Ἑσκαλος κι' ὁ Φίλιππο Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο σας... εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Ἑσκαλος, καὶ στὸν Καπουλέτο καὶ στὸ Σκίπα. Ἐγὼ καὶ τὸν ἄλλο... Πηγαίνετε νὰ ταχτοποιήσετε τὰ ζήτηματά με τὸν πῖθ καλὸ δυνατό τρόπο...

— Ὡς ἀποφασίσῃς, ὁ Καπουλέτος καὶ ὁ Σκίπα ἀνταλλάξαν ἓνα εὐγλωτο βλέμμα.

ρη μου νὰ τὸ ἀφίσῃ... Καὶ νᾶχη ὕπ' ὀψι τοῦ ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ λογοδοτήσῃ σὲ μένα γιὰ τὴν φριχτὴ αὐτὴ προσβολή !...

— Ἐσφίξε κι' ὁ Σκίπα τὴν γροθίαν του :

— Δὲ βρίσκα νὰ σοῦγινε καμιά προσβολή, Καπουλέτο !... εἶπε σταθερά. Ἡ πρότασι τὸν Μονταίικον σὲ τιμᾷ... Ἀν ὅμως βρίσκα ὅτι σοῦγινε προσβολή, εἴμαστε ὅλοι μας ἐτοιμοὶ νὰ σοὺ δώσουμε ὅποια ἱκανοποιήσι ζητήσης — πρώτος ἀπὸ ὅλους ἐγὼ !...

— Ἐκάνε μιὰ κινήσι, σὰ νᾶθελε νὰ χυμῇ ἀπὸν στὸ Σκίπα ὁ Καπουλέτος, ὥστε ὅμως, ἀλλάζοντας γνώμη, γύρισε κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μετὰ βήματα, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του...

— Γύρισε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά κι' ὁ Φίλιππο Σκίπα, πῆδρε ἀπὸν στὸ ἀλόγο τοῦ ποῦ τὸν περιμένε στὸ προαυλί τοῦ παλατιοῦ, κι' ἔφυγε καλπάζοντας πρὸς τὸ προαύτιο τῆς Βερόνας, ὅπου βρισκόταν ἡ ἐπαυλί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΛΓ'.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῆτι τοῦ ὁ Φίλιππο Σκίπα, βρῆκε κι' ἄλλους ἱππότες μαζεμένους, ἐκτός ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχε ἀφίσει. Πρώτος τὸν εἶδε ὁ Ρωμαῖος, πούτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν προϋπαντήσῃ...

— Λοιπόν, τὸν ἐρώτησε μὲ ἀδμοναία. Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Σκίπα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν περγαμνὴν ποῦχε ὑπογράψῃ ὁ Ἑσκαλος.

— Τὴν ἀνοίξε ὁ Ρωμαῖος καὶ διάβασε ἀσυγκίνητος. Ὑστερα γύρισε στὸ Σκίπα :

— Αὐτὸ εἶναι ὁλο... Ὁ Σκίπα πέρασε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ φίλου του καὶ τὸν παράσχε μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Στὸ παλάτι τοῦ Ἀρχοντα, τοῦ εἶπε σιγὰ, συναντήθηκα καὶ μὲ τὸν Καπουλέτο...

— Ὁ Ρωμαῖος χλωμίασε.

— Λοιπόν... ρώτησε μὲ φωνὴ πούτρεμε. Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἀπογοήτεσι ὁ Σκίπα.

— Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου Ρωμαῖο, τὰ ὥραία σου ἐρωτικά σχέδια, πρέπει νὰ τὰ ἀφίσῃς...

— Γιατί, Φίλιππο ;...

— Ὁ Καπουλέτος εἶναι κατὰ περισσότερο ἀπὸ ἀνένδοτος... Δὲν θὰ δεχτῇ μὲ κανέναν τρόπο νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο μου μὲ τὴν κόρη του...

— Σοὺ τὸ εἶπε ;...

— Ὅσο πῖθ καθαρά γινότανε... Τὸν πῆσαμε νὰ ὑποχωρήσῃ, κι' ὁ Ἑσκαλος κι' ἐγὼ, ἐκείνος ὅμως μᾶς ἀπάντησε μὲ προσβλητικὸ τρόπο καὶ μὲ ἀπόλυτὴ ἀναισθησία...

— Πάντα ὁ ἴδιος !... μουμούρισε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Ρωμαῖος.

— Δυστυχῶς, καλὴ μου φίλε... Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ μᾶς βλάψῃ πᾶς, γιὰτὶ εἶναι ἐκτεθειμένος στὸν Ἀρχοντα...

— Πᾶς νὰ μὲ βλάψῃ πῖθ πολύ ;... Προστίμουσα ὅλα τὰ ἄλλα, παρὰ τὴν ἀρνήσί του...

— Τί νὰ κάνουμε ;... Ὑπομονή !... Ἰσως μὲ τὸν καιρὸ πείσῃ καὶ ὑποχωρήσῃ...

— Ἀποφασιστικός, ἄγριος, ὁ Ρωμαῖος, τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω, Φίλιππο !... Ἡ Ἰουλιέττα θὰ γίνῃ δική μου !... Χωρὶς ἀναβολὴ καμιά...

— Δὲν πρέπει νὰ συμφωνήσῃ καὶ ἡ Ἰουλιέττα ;...

— Ἡ ἴδια συμφωνεῖ σ' ὅλα !... ἀπορίθηκε πολύ σιγὰ ὁ Ρωμαῖος.

— Σ' ἀγαπᾷ, λοιπόν ;...

— Ὅσο κι' ἐγὼ !...

— Ἐχετε συνεννόησι ; Ἐσπῇ ;...

— Ἐγὼ ἀνεδῆ πολλές φορές κρυφὰ στὸ ἀρθρικό τῆς δωματίου...

— Καὶ δεχεται νὰ γίνῃ γυναίκα σου ;...

— Εἶναι ἡ μοναδικὴ τῆς ἐλπίδα !...

— Ὁ Σκίπα ἔβγαλε συλλογισμένους τὸ πηλοῦν τοῦ κι' ἔμεινε γι' ἀρκετὴ ὥρα βυθισμένος στὴ σκέψις του...

— Ὁραῖα, λοιπόν !... εἶπε στὸ τέλος ἑὺθυμα. Ἀφοῦ τὸ θέλετε οἱ δύο σας, περιφρονήστε τὸ γέρο-πεισματάρη, παντρετῆ καὶ φύγετε ἀπὸ τὴ Βερόνα, ὥστε νὰ τοῦ περάσῃ, ἡ ὥσπου νὰ πεθάνῃ !...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ κάνουμε... Τόχαμε κανονίσει μάλιστα νὰ γίνῃ ὁ γάμος μᾶς ἀπὸ προχτές, μεσολάβησε ὅμως ἡ σύλληψι τοῦ πατέρα μου, ὥστε ἡ δική μου, κι' ἔτσι ἔγινε αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀναγκαστικὴ ἀνα-

βολή... Τώρα ὅμως, τίποτα δὲ μᾶς ἐμποδίζει νὰ παντρευτοῦμε !... Ὁ Πάτερ-Λαυρέντιος πάλι περιμένει !...

— Ἐμεινε πάλι συλλογισμένος ὁ Σκίπα. Καὶ δὲ φοβάται μήπως ἡ ὀργὴ τοῦ Καπουλέτου ξεσπάσῃ ἀπὸν στὴν κόρη του ;...

Χλωμίασε πῖθ πολύ ὁ Ρωμαῖος :

— Τὸ νομίζεις πιθανόν, Φίλιππο ;...

— Πολὺ πιθανόν... Ὅλοι τοῦ ριχτήκαμε γιὰ νὰ τὸν πείσουμε νὰ ἐνώσῃ τὴν κόρη του μαζί σου... Ὅσο κι' εὐπίστος νᾶναι, δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ὑποπτεῖται, ὅτι καὶ ἡ κόρη του ἔχει κάποια συνεννόησι μαζί σου...

— Πολὺ λογικὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ λές, Φίλιππο...

— Λοιπόν, λάβε τὰ μέτρα σου !...

— Τί μέτρα νὰ λάβω ;... Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ κάνω, εἶναι νὰ τὴν πάρω χωρὶς ἀναβολὴ καμιά...

— Πάρτηνε, λοιπόν, κι' ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σὲ βοηθήσουμε μὲ κάθε τρόπο...

— Ἐσφίξε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τοῦ ἀφοσιωμένου τοῦ φίλου ὁ Ρωμαῖος.

— Εὐχαριστῶ, Φίλιππο, γιὰ ὅσα ἔκανες καὶ γιὰ ὅσα εἶσαι πρόθυμος νὰ κάνῃς γιὰ μένα !...

— Ὁ Φίλιππο Σκίπα εἶχε σκεφτῇ πολλὰ λογικά : Ὁ Καπουλέτος, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Ἑσκαλου, ἦταν ἔξαλλος !...

Εὐρίσκε, ὅτι ἡ κόρη του δὲν ἦτανε δυνατό νὰ μὴν ξερῇ τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά... Δὲν ἦτανε δυνατό νὰ ζητᾶνε τὸ χέρι τῆς οἱ φίλοι τὸν Μονταίικον γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ρωμαῖου, χωρὶς αὐτὴ νᾶχη δώσει μὲ κάποιον τρόπο τὴν συγκατάθεσί της... Ἀποφάσισε, λοιπόν, ὁ Καπουλέτος νὰ ἐξακριβώσῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀλήθειαν καὶ γι' αὐτὸ συλλογίστηκε νὰ μεταχειριστῇ τὴν πανουργίαν...

Τρεῖς μέρες τώρα, ἡ Ἰουλιέττα ζοῦσε μέσα στὴν πῖθ τραγικὴ ἀγωνία... Δὲν εἶχε νὰ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της. Κι' ὅμως, ὁ Ρωμαῖος τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ τὴν εἰδοποιήσε πᾶς καὶ ποῦ θὰ γίνονταν ὁ γάμος τους. Ἀντὶ γι' αὐτὸ, ἀπόλυτὴ σιγῇ, γεμάτῃ βουβὴ ἀπειλή, τὴν εἶχε τριγυρίσει !...

Βλέποντας τὴν ἀγωνία της, ἡ καλὴ της παραμάν, ἀποφάσισε νὰ μᾶθῃ νῆα.

— Δὲ μποροῦν νὰ μὲνομε ἔτσι μὲ σταυρωμένα χέρια !... εἶπε στὴν Ἰουλιέττα. Τί πρέπει νὰ κάνουμε, καλὴ μου παραμάν ;

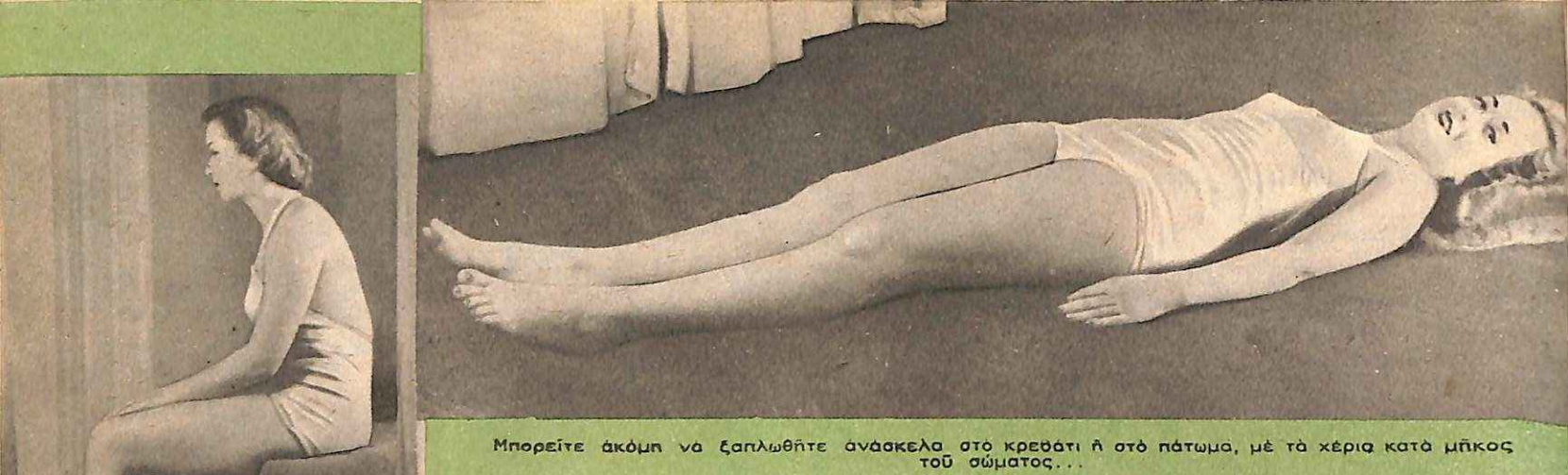
— Νὰ μάθουμε τί συμβαίνει... Ὁ Ρωμαῖος ἔπρεπε νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο, ἂν δὲ μποροῦσε νᾶρθῃ ὁ ἴδιος... Γιὰ νὰ μὴ μᾶς εἰδοποιήσῃ...

— Ἡ παραμάν σταμάτησε, διητάζοντας νὰ προχωρήσῃ.

— Γιὰ νὰ μὴ μᾶς εἰδοποιήσῃ ;... ρώτησε ἡ Ἰουλιέττα, γεμάτῃ ἀγωνία.

— Ἐγὼ κι' ἐγὼ ;... Ὅλα τὰ κακὰ περνᾶνε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου !...

Χλωμὴ, δακρυσμένη, ἡ Ἰουλιέττα, ἔπιᾶσε καὶ τὰ δύο χέρια

Μπορείτε ακόμη να ξεπληρώσετε ανάσκελα στο κρεβάτι ή στο πάτωμα, με τα χέρια κατά μήκος του σώματος...

Μαθete να Ξεκουράζεστε

ΜΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Καθίστε σε μία καρέκλα ή πολυθρόνα
δου μπορείτε πιο άνετα...

ΣΤΗ σημερινή εποχή της νευρικής, της πυρετώδους εργασίας και της σωματικής και πνευματικής υπερεπέντασης, έχω χάσει δυστυχώς την ικανότητα της χαλάρωσης, που ξεκουράζει το σώμα και το νου.

Όταν προσπαθούμε να ηρεμήσουμε, καταβάλλουμε μία γενική και σημαντική προσπάθεια, κι' επομένως επιτυγχάνουμε έτσι το αντίθετο αποτέλεσμα: Αύξανουμε δηλαδή την υπερεπένταση, που ζητούσαμε να ελαττώσουμε. Εκείνο που χρειάζεται, είναι να μάθουμε να ελέγχουμε τους μύς του σώματός μας, με μία καθημερινή άσκηση παθητικής χαλάρωσης. Με τον ίδιο τρόπο, θ' αποκτήσουμε τον έλεγχο των σκέψεων και των συναισθημάτων μας. Η καλύτερη μέθοδος γι' αυτό έχει επινόησει ο Δρ. Κένεντυ, που τη συνιστά ιδίως στις γυναίκες, απ' ενός γιατί κουράζονται πολύ με το νοικοκυριό τους κι' απ' άλλου, έτερου γιατί μπορούν πάντα να διαθέσουν ώριστην ώρα, ανάμεσα στις δουλειές τους, για τη χαλάρωσή τους.

Ο έφευρέτης της μεθόδου αυτής είχε παρατηρήσει ότι, όταν η χαλάρωση ενός μύος αρχίσει αμέσως έπειτα από την υπερεπέντασή του, συνεχίζεται κατόπιν μόνη της, χωρίς ν' απαιτείται πια την προσοχή μας. Τα ζώα το ξέρουν καλά αυτό και το εφαρμόζουν, όταν τεντώνονται και χαλαρώνουν πριν κοιμηθούν. Με το τέντωμα, οι μύς τους συσπώνται όσο το δυνατόν περισσότερο, κι' αμέσως κατόπιν αρχίζουν να χαλαρώνουν, πάντα το ζώο αφήνει απλώς να συνεχισθεί αυτή η χαλάρωσις.

Το ίδιο λοιπόν γίνεται και στη μέθοδο του Δρ. Κένεντυ: Μόλις αρχίσει η χαλάρωσις ενός μύος, στρέφουμε αμέσως την προσοχή μας σε άλλον, αφήνοντας τον πρώτο να εξακολουθήσει αυτόματως να χαλαρώνει.

Δεν κάνουμε τίποτε για να επιτύχουμε τη χαλάρωσις. Η συνειδητή προσπάθειά μας αποκλείει μόνο στο να προκαλέσει την υπερεπένταση ενός ορισμένου μύος. Ύστερα σταματάμε απλώς την προσπάθειά αυτή κι' αφήνουμε τον μύον να χαλαρωθεί μόνος του.

Πριν αρχίσετε την άσκηση της χαλάρωσης,

φροντίστε να μη σ' σφίγγει κανένα απ' τα ρούχα σας. Καθίστε ύστερα σε μία καρέκλα ή πολυθρόνα που μπορείτε πιο άνετα, με τα πόδια των ποδιών σας σε τελεία επαφή με το πάτωμα, και τα χέρια σας ακουμπημένα πάνω στους μηρούς. Δίνετε στο κεφάλι σας την αναπαικτικότερη στάση.

Μπορείτε ακόμη να ξεπληρώσετε ανάσκελα στο κρεβάτι ή στο πάτωμα, με τα χέρια κατά μήκος του σώματος, μ' ένα μαξιλάρι κάτω απ' το κεφάλι σας και με μαλακά υποστηρίγματα κάτω απ' τους καρπούς των χεριών κι' απ' τα γόνατά σας.

Μη τεντώνετε τα χέρια σας πάνω απ' το κεφάλι σας, γιατί προκαλείται έτσι μία υπερεπένταση στους καρπούς και στα δάκτυλα. Κανένα μέρος του σώματός σας δεν πρέπει να συγκρατεί ένα άλλο μέρος — δεν πρέπει π.χ. να έχετε το ένα πόδι σας σταυρωμένο πάνω απ' το άλλο — αλλά να νοιώθετε την εντύπωση πως επιπλέετε πάνω στο νερό.

Κλείνετε τα μάτια σας και στρέφετε τους βολβούς προς τα κάτω, σαν να κυττάτε ένα σημείο στην άκρη των παπουτσιών σας. Και τώρα, έπειτα απ' την προετοιμασία αυτή, αρχίζετε τη βαθμιαία και τηματική χαλάρωσι των μυών σας:

Κλείνετε σιγά-σιγά τη δεξιά γροθιά σας και τη σφίγγετε όσο δυνατόν μπορείτε. Η μυϊκή σύσπασις που θα αισθανθήτε τότε σ' όλο σας το μπάστο, ως τον ώμο, είναι η υπερεπέντασις των μυών, αυτό δηλαδή ακριβώς που θέλατε να επιτύχετε.

Έπειτα ξεσφίγγετε σιγά-σιγά τα «μαλακά» σας. Θα νοιώσετε τότε τους μύς να «μαλακώνουν». Είναι η χαλάρωσις που έχει αρχίσει. Θα τη αφήσετε να συνεχισθεί μόνη της, χωρίς ν' ασχοληθείτε πια μαζί της, και θα προχωρήσετε στα άλλα μέρη του σώματος.

Θα επαναλάβετε δηλαδή με την αριστερή γροθιά ό,τι κάνατε ήδη με τη δεξιά. Ύστερα θα προχωρήσετε στο στήθος, κατά τον εξής τρόπο: Εισπνέετε βαθειά. Αφίνετε τον άερα να ξαναβγεί, μ' ένα στεναγμό — σαν να νοιώθετε ανακούφιση γιατί τελείωσαν κάποια βάρσανά σας... Δεν έχετε πια να κάνετε τίποτ'

άλλο κατόπιν. Αφίστε τα τοιχώματα του στήθους να χαλαρωθούν τελείως και στρέψετε την προσοχή σας στην κοιλιά.

Προκαλέστε την μυϊκή της υπερεπένταση. Θα το επιτύχετε εύκολότερα, αν βάλετε με το νου σας πώς κάνει κάποιος μία κίνηση για να σ' καταφέρει μία γροθιά στο στομάχι. Η ει-κόνα αυτή της φαντασίας σας αρκεί συνήθως για να προκαλέσει ένα απότομο και άμυντικό «σφίξιμο» της κοιλιάς σας.

Αμέσως κατόπιν, φαντασθείτε ότι υπάρχει μπροστά απ' την κοιλιά σας ένας σιδερένιος θώρακας, που την προστατεύει απ' τα χτυπήματα, κι' ότι συνεπώς δεν χρειάζεται πια να φυλαχτείτε απ' αυτά. Έτσι, θ' αρχίσει αμέσως η χαλάρωσις, που θα συνεχισθεί μόνη της. Ασχοληθείτε ύστερα με το κεφάλι σας και το λαιμό σας.

Γείρετε το κεφάλι σας προς τα πίσω. Θα προκαλέσετε έτσι μία αίσθητή υπερεπένταση στο πίσω μέρος του κεφαλιού και στο στέρνο σας. Έπακολουθεί η χαλάρωσις, όταν ξαναφέρετε ύστερα σιγά-σιγά το κεφάλι σας προς τα εμπρός, στην αρχική θέσι του.

Τέλος, φέρνετε τους ώμους σας προς τα πίσω, σαν να κάνετε γυμναστική και να στέκεσθε «προσώχρη». Θα νοιώσετε μυϊκή υπερεπένταση στο γύρο των ώμων κι' ανάμεσα στις ωμοπλάτες. Ξαναγυρίζετε ύστερα στην αρχική σας θέσι, για τη χαλάρωσις.

Η δεύτερη φάσις αυτής της άσκησης θα είναι η επιβράδυνσις του ρυθμού της αναπνοής. Συνήθως, αναπνέουμε 18-20 φορές στο λεπτό. Πρέπει λοιπόν να επιδιώξετε να φτάσετε σε 10-14 μόνο εισπνοές και εκπνοές.

Μη βιάσετε τον εαυτό σας για να το επιτύχετε. Αρχίστε ν' αναπνέετε ήρεμα και ομαλά, δίνοντας προσοχή σε κάθε εισπνοή και εκπνοή σας. Έτσι, ο ρυθμός της αναπνοής σας θα γίνει σιγά-σιγά πιο άργος, θα μπει λιγότερο δευγόνιο στους πνεύμονές σας και θα περιορισθεί αυτόματως η λειτουργία του νευρικού συστήματος.

Έρχεται κατόπιν η τρίτη και τελευταία φάσις: Για να επιτύχετε την τέλεια παθητική χαλάρωσι, πρέπει να σβύσετε κάθε εικόνα απ' τη σκέψη σας. Μην καταβάλετε όμως προσπάθεια γι' αυτό, γιατί, όταν προσπαθήτε να μη σκέπτεσθε τίποτε, σκέπτεσθε κάτι. Ο σωστός λοιπόν τρόπος είναι να φαντασθείτε πως βλέπετε κάτι κατάμαυρο, μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Έτσι μόνο θα λείψει κάθε εικόνα απ' τη φαντασία σας.

Όταν συμπληρώσετε αυτές τις τρεις φάσεις της άσκησης, δεν έχετε πια να κάμνετε τίποτ' άλλο. Αφίστε απλώς το σώμα και το νου σας να ξεκουραστούν.

Διαθέστε 1 ώρα την ημέρα γι' αυτή την παθητική χαλάρωσι. Δεν θα πάη χαμένη, γιατί θα ξεκουραστήτε έτσι και θα μπορείτε κατόπιν ν' αποδώσετε περισσότερο. Αν ώστόσο βρίσκετε πως δεν έχετε διαθέσιμη μία ολοκληρωτή ώρα, ως διασκέψη πιο λίγο ή άσκηση — έστω και 5 λεπτά μόνο.

Εφαρμόζετε επίσης αυτή τη μέθοδο, όταν έχετε κουρασθεί ή στενοχωρηθεί πολύ, ή όταν υποφέρετε από νευρικό πονοκέφαλο. Πριν απ' το φαγητό, είναι ωφέλιμη κατά της άνορεξίας και των νευρώσεων του στομάχου. Συνιστάται, τέλος, για τους παχυσαρκούς, που χρησιμοποιούν υποσυνείδητα την πολυφαγία σαν ένα μέσον χαλάρωσης της εσωτερικής τους υπερεπέντασης.

Η «φανταστική» γροθιά στο στομάχι αρκεί συνήθως για να προκαλέσει ένα απότομο και άμυντικό «σφίξιμο» της κοιλιάς σας...

Η ρόδα

Τον τελευταίο τον καιρό, είναι πολύ στη μόδα, στην όμορφη Αθήνα μας νάχης δική σου ρόδα. Κι' όπως διαπιστώνεται, όλη την κοινωνία, σφοδρώς πια την κατέκτησε της ρόδας η μανία.

Και ο καθείς επιθυμεί μια κούρσα ιδιόκτητη με μία κομψή γραμμή, άφεικτως κι' όπωσδήποτε κι' άμεσως ν' αποκτήσει. Κι' εδθς το Κράτος έπειτα να τή... φορολογήσει!

Και για ένα πλήθος άρκετο — ως τονισθή εν πρώτοις — τ' όνειρο τούτο γίνεται τώρα πραγματικότητα. Διότι εσχάτως, φίλοι μου, στην Ελλάδα γη, της ρόδας πια ελεύθερη αφήθη η εισαγωγή.

Δι' ο και στας Αθήνας, άφίχθησαν εκπληκτικά φορτία λιμουζίνας. Και όποιος θέλει πια μπορεί να πάη μια να πάρη κι' ύπερφάνως ύστερα στους δρόμους να ρολλάει (προσέχοντας στη φούρια του με άλλην μην τραάρη).

Η ρόδα! Η ρόδα, φίλοι μου, που έχει τα πρωτεία άσκει στο θηλυ πόντο μεγάλη γοητεία. Κι' είτε κρατάει το βολάν ή παραπλευρώς στέκεται, και το μαλλί της τ' άταχτο με τον αέρα μπλέκεται, του ίλιγγου τη χαρούμενη τη μέθη απολαμβάνει ιδίως σαν τ' αμάξι της τ' εκατό τα πιάνει!

Και τώρα εν Αθήνας, έχουμε αναρίθμητες ωραίες σωφρένες, που οδηγούν πολύ κομψά την κούρσα τους στους δρόμους και στα παλιά τους λάστιχα γράφουν τους... τροχονόμους. Λοιπόν, εγώ τι να σας πω. Πάντα το έχω υπ' όψη. Μία σωφρένα νόστιμη λιγάκι να με... κόψη. Και δίχως καθυστέρηση και δίχως να θυώση. με δυο φιλικία της θερμά να μ' αποζημιώση!...

Κι' έτσι της ρόδας, φίλοι μου, μάς έπνιξε το κύμα. Κι' έκαστος με το ανάλογον που διαθέτει χοήμα, ανάλογο αυτοκίνητο άμέσως αποκτά και ύστερα για ίλιγγον στας έξοχας πετά. Ένας που τάχει μπλόκιν, παίρνει μια λιμουζίνα, που έχει όλα τα κομψά, καθώς προσφάτως είδα. Μέχρι ψυγείο ηλεκτρικό κι' ηλεκτρική... κουζίνα.

Κι' άλλος — που τάχει λιγότερα και δεν του βγαίνουνε σωστά, παίρνει μια «κατσαρίδα». Ητοι αυτοκίνητο μικρό που, όπως καθίνας βλέπει, αν ή ανάγκη το καλή, χωράει και στην... σέπη.

Είναι μεγάλη απόλαυσις, όπως και να το πάρη, να έχης αυτοκίνητο κι' ο ίδιος να σωφάρης.

Κι' αντί, σαν ταπεινός πεζός, άφρημένος και χαζός, να υποχρεούσαι να περνάς μέσ' από τα καρφιά, να παίρνης την Έκεινη σου — τί φίνα συντροφιά! και ν' άμολας για Σούνια, Τατόι, Κηφισίες, και γι' ακροθαλασσιές γραμμή το γμάκι να πατάς και να νομίζης πως πετάς

και τους γνωστούς σου τους πεζούς να... μὴν τούς γαι- (ρετάς!)

Κι' άφου τὰ πῆς κανονικά εκεί σε κάποιο κέντρο, να κουνουλὰς στο γυρισμό στραβά σε κάνα... δέντρο!

Απόλαυσις άληθινή, λοιπόν, αυτές οι τσάρκες. Για τούτο και κυκλοφορούν οι πιο ποικίλες μάρκες. Μπουνί, Ιφν και Κράνσλερ και Όπελ και Φορτάνια και Ζάγκουαρντ και Καντιλλάι, Μόρρις και Φιατάνια, Ρενώ, Σίμα και Σιτροέν, Χίλμαν και Ντόες και Όστεν και άλλες μάρκες έξοχες, ω φίλοι... άναγνώστεν! Μ' αυτό της κούρσας το χρυσό κι' εγώ τ' όνειρο ζω, καθώς παντού κυκλοφορώ χρόνια με τό... πεζό!

Επιμονογράφους ο Σοφοκλίδης Τ. Μm. Ταδία

ΦΡΑΝΚ ΒΙΛΛΑΡ

Ήταν κίολας ζωγράφος με ταλέντο κι' όταν, μετά την αιχμαλωσία, ξαναγύρισε στο Παρίσι και το βρήκε κατεχόμενο, έφυγε για την Νίκαια, όπου δεν είχαν φτάσει ακόμη οι κατακτητές.

Την ίδια εποχή βρισκόταν εκεί ένα κινηματογραφικό συνεργείο για το γύρισμα μερικών εξωτερικών σκηνών ενός φιλμ. Από άλλη περιέργεια λοιπόν πλησίασε μία μέρα και ο Φράνκ για να δει πως γυρίζεται μία ταινία. Με μεγάλη του όμως εκπλήξη, ανάμεσα στους ηθοποιούς, αναγνώρισε τη Βιδιάν Ρομάν, τη γνωστή Γαλλίδα βεντέτα, με την οποία γυναιξιάσαν από χρόνια. Έτσι μετά το γύρισμα ταν από σκηνής, πλησίασε τη Βιδιάν και το μεσημέρι έφαγαν μαζί. Το βράδυ της ίδιας ημέρας

Ένας εξαιρετικός Γάλλος στάρ

Από τις τελευταίες του ταινίες αναφέρουμε τις: «Ευφροσύνη την αυγή», με την Εντίλ δεγιέρ, «Το λιμάνι των χαμένων ανθρώπων», πάλι με την ίδια, «Το επτά θανάσιμα άμαρτήματα» στην όμοια έρμηνευει το σκέτος «Λαγνεία» μαζί με τη Βιδιάν Ρομάν, «Το παιδί μιας διεφθαρμένης», με την Μαντέλν Ρομινσόν, «Βάντα, η όρθανη από αγάπη», με την Ύδον Σανσόν και άλλα.

Αυτή την εποχή ο Φράνκ δεν βρίσκεται στα στούντιο για το γύρισμα καινούριων ταινιών, αλλά στο γνωστό παρισινό θέατρο «Αμπασιάντερ», όπου με τη Ντανιέλ Νταριώ πρωταγωνιστεί ο ένα καινούριο έργο του Μπερντόνι. Ο Φράνκ Βιλλάρ είναι άφοσιωμένος στην όθνη, αλλά καμιά φορά θέλει να εμφανίζεται και στο θέατρο, γιατί το άρεσει κι' αυτό, όπως και οι άλλες δυο τέχνες.

Έχω ακόμη ένα πάθος, ομολογεί ο Φράνκ, το πάθος για τα ωραία βιβλία, για τις σπάνιες εκδόσεις! Άλλα για να το ικανοποιήσω, θα μου χρειαζόταν μια δολοχρήν περιουσία. Σήμερα πάντως είμαι κάτοχος μιας πολύ ενδιαφερούσης βιβλιοθήκης...

Ο Φράνκ Βιλλάρ - αυτό είναι το πραγματικό του όνομα - γεννήθηκε 22 Μαρτίου του 1916, στη μικρή πόλη Σαιν Ζαν ντ' Ανζελύ της Βρετάνης. Πριν από πέντε χρόνια παντρεύτηκε με μια όμορφη Παριζιάνη, απόφοιτο της Σχολής Καλών Τεχνών της Ντομινίκ Κουρμπέ, με την οποία ζει σήμερα ευτυχισμένος. Κατοικούν ο ένα μοντέρνο διαμέρισμα στο Νεϊγύ αλλά έχουν κι' ένα απειλιζωγραφικής ο' ένα δρόμο του Μονπαρνών, όπου καταφεύγει ο Φράνκ, μόλις «κλέψη» έστω και λίγο καιρό από τα στούντιο.

Ο Φράνκ είναι ύψους, λεπτός, με συμπαθέστατα χαρακτηριστικά, ξυπόλητος, καστανά μάτια κι' ένα λεπτό μουστακάκι. Είναι ναι μανιόνης φίλος του κολυμβητή και των χειμερινών σποών. Τρελαίνεται για το καλό ούισκυ, καπνίζει, τόσο πολύ, που οι δι- «λαιομαργού»!

Έχει μεγάλη αδυναμία στην ζωγραφική όπως είπαμε και ειδικεύεται περισσότερο στα (γυμνά) για τα οποία διαθέτει αρκετά χρήματα μνηνιάως για την πληρωμή όμορφων κοριτσιών που ποζάρουν γυμνά. Όπως λέει ο ίδιος, σε λίγο καιρό θα οργανώσει μια έκθεση ζωγραφικής με έργα δικά του και της γυναίκας του.

Παρ' όλα αυτά, όμως, ο Φράνκ είναι ένας ήσυχος άνθρωπος και καλλιτέχνης, που αποφεύγει όσο μπορεί τον θόρυβο, γύρω από το άτομό του. Πολύ περισσότερο αποφεύγει τον δημοσιογραφικό θόρυβο.

Σπάνια θα δπτε στον γαλλικό Τύπο κάτι γι' αυτόν ή τη γυναίκα του, που να έχει σχέση με τα συνθησμένα σκάνδαλα των αστέρων. Κι' όμως, εμείς δεν σεσαστήκαμε διόλου την επίθυμία του, αφού σάς τον παρουσιάσαμε με λεπτομέρειες. Άς μάς συγχωρήσει ο Φράνκ!...

Z. ΓΚΡΕ

Κινηματογραφικά νέα

* Ο Ζωρζ Μαρσάλ που γυρίζει τώρα στη Ρώμη το φιλμ «Θεοδώρα, η αυτοκράτειρα του Βυζαντίου» έχασε ένα βράδυ στα χαρτιά 120.000 λιρέττες. Θα ήθελε πολύ να μη το μάθι αυτό ή σύζυγός του Ντανιέλ Ρομπέν, αλλά οι δημοσιογράφοι δεν του έκαναν αυτή τη χάρη. Η είδησι δημοσιεύθηκε την άλλη μέρα στις εφημερίδες. Κι' ο θεός μόνο ξέρει τι τράβηξε ο Μαρσάλ απ' τη γυναίκα του.

Ο Ρόμπερτ Τσιήλορ

Τα νεώτερα των αστέρων

Σύντομες ειδησούλες

Ο δικηγόρος της Νόρα «Εντινγκτον» δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να πείσει το δικαστήριο να βγάλει το διαζύγιο εις βάρος του συζύγου της Ντίκ Χαίλινς.

Η πελάτισσά μου, δήλωσε, έχει κάθε δικαίωμα να αποχωρήσει από το άλλο αυτό υποκείμενο που συγκεντρώνει όλα τα ελαττώματα. Είναι ψεύτης, μέθυσος και τραχύς. Δυστυχώς και απότομος έχει κατ' επανάληψιν ξυλοκοπήσει την δυστυχισμένη γυναίκα του, που φέρει ακόμα τα ίχνη των χτυπημάτων του. Πρόκειται για ένα σαδιστή που αρέσκεται να βασανίζει τα ζώα και τα αδύνατα πλάσματα. Σαν να μην έφταναν αυτά, συχναζει σε τεχνιτούς παραδείσους και ποτέ δεν πληρώνει τα χρήματά του...

Ανοίγοντας ένα ογκώδη φακέλλο ο δικηγόρος πρόσθεσε: «Έχομε εδώ μέσα αποδείξεις ότι όλα όσα σας είπα και πολλά άλλα τα οποία παρέλειψα είναι αληθή».

Δυστυχισμένη Νόρα! ψιθύρισε ο δικαστής κι' έδωσε το διαζύγιο. Λίγες στιγμές αργότερα ο δικηγόρος της Ρίτας Χαίλινγγουορθ της ανήγγελλε ότι ο άνδρας

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗ ΣΑΥΡΟΥ» ή εξαιρετικού ενδιαφέροντος ψυχολογική σειρά μας «Προβλήματα του Έρωτα» και του Γάμου συμπληρώνεται με ένα κύκλο διαφωτιστικών άρθρων του διασημού Αμερικανού ψυχιάτρου ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ, για την

Συζυγική ΑΠΙΣΤΙΑ

Σύμφωνα με τις νεώτερες απόψεις της επιστήμης η απιστία ανήκει στην αρμοδιότητα της ψυχιατρικής. Ο δόκτωρ ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ ειδικός στο σάοςρό αυτό πρόβλημα, που οδηγεί σ' αμέτρητα δράματα, εγκλήματα, αυτοκτονίες, και διαζύγια, δίνει πολύτιμες συμβουλές για τις καλύτερες λύσεις.

ΤΟ ΑΛΚΟΟΛ ΚΑΙ Η ΑΠΙΣΤΙΑ. — ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΗΛΕΙΑΣ. — Η ΑΛΗΘΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. — Κ.Α.Π. Κ.Α.Π.

των... όνειρών της ήταν ελεύθερος κι' ότι μπορούσε να τον παντρευτεί.

* Στο έτήσιο Ισπανικό κινηματογραφικό φεστιβάλ του Σαν Σεμπαστιάν εκλήθησαν έφετος να παραστούν και πολλά ξένα αστέρια. Μεταξύ εκείνων που αποδέχθηκαν την πρόσκληση ήταν ο Λουί Μαρριανό, η Μισελλίν Πρέλ, η Γιαπωνέζα Σίριλεϊ Γιαμαγκούκι, η Έστρικά Σουρώ και η Μαρί Ντεά, με προσωπικές εμφανίσεις όλα τα μεγάλα αστέρια του Ισπανικού κινηματογράφου. Η Άννα Έσμεράλδα με τον χορό της, η Κάρμεν Σεβίλλια με το τραγούδι της κι' ο Μάριο Κάμπερε με τις ταυρομαχικές του ικανότητες.

Οι καλεσμένοι έμειναν όλοι κατενθουσιασμένοι από την φιλοξενία των Ισπανών. Έκτος από μερικών προσπαθειών που έγιναν για να τους διασκεδάσουν όσο το δυνατόν περισσότερο, οι διοργανωτές τους έστειλαν καθημερινώς στο ξενοδοχείο τους μια άραια ανθοδέσμη και στις κυρίες την συνοδεύαν κι' ένα μικρό αναμνηστικό δώρο: άρωμα, κ.λπ.

Αν και προεβλήθησαν αρκετά ξένα φιλμ, τα βραβεία μοιράστηκαν αποκλειστικά σε Ισπανικά έργα και σε Ισπανούς καλλιτέχνες. Καλύτερο φιλμ χαρακτηρίστηκε «Ο πόλεμος των Θεών», ο σκηνοθέτης του οποίου πήρε και το επαθλον το προοριζόμενο για την καλύτερη σκηνοθεσία. Καλύτερη ηθοποιός θεωρήθηκε η Τζούλιετα Μαρτινέζ και καλύτερος ηθοποιός ο Μάριο Κάμπερε. Το βραβείο που απονέμει κάθε χρόνο στο φεστιβάλ αυτό η εφημερίς «Λας» στο καλύτερο καλλιτεχνικό ζευγάρι κέρδισε έφετος το ζεύγος Μανιγιούτα Ντιάζ και Μάριο Κάμπερε.

Η Μάρθα Βίκερς κατέφυγε στα δικαστήρια για να μπορέσει να εισπράξει τις μηνιαίες διατροφές, που της καθυστερεί ο άλλος συζυγός της Μίκυ Ρούνεϊ. Τα καθυστερούμενα ποσά έφτασαν τις 17.000 δολάρια.

Η Μάρην Ο'Χάρα δεν βγαίνει πια με τον πλούσιο Μεξικάνο θαυμαστή της. Συνοδεύεται παντού από τον αδελφό της, ο οποίος κάνει ό,τι μπορεί για να την διασκεδάσει.

Ο Ντίκ Χαίλινς δεν θα μπορέσει επί εξή βδομάδες να τραγουδήσει σε κανένα κέντρο. Πρόκειται για μία απαγόρευση του Σωματείου Αμερικανών ηθοποιών, που τον τιμωρεί έτσι για μία ψευδή δήλωση τόπου καταγωγής την οποία έχει κάνει σ' αυτό.

Ο Ρόμπερτ Τσιήλορ και η Ούρσουλα Τίς διέφυγαν την παροιμία, που ισχυρίζεται πως μάτια που δεν βλέπουνται γρήγορα λησμονούνται. Άν και βρίσκεται δυο μήνες τώρα ο ένας μακριά από τον άλλο, ένα τηλεφώνημα τους συνδέει καθημερινώς. Φαίνεται όμως ότι η Ούρσουλα δεν το βρίσκει αρκετό αυτό, γιατί δήλωσε στο Χόλλυγουντ ότι σκοπεύει να φύγει για το Λονδίνο, όπου ως γνωστόν, γυρίζει ο Ρόμπερτ το νέο του φιλμ.

Λέγεται ότι ο Άγα Χαν είπε στον γιό του Άλη πως δεν θέλει πια άλλες στάρ στην οικογένειά του. Σ' αυτό αποδίδεται η διαρκής αναστάση του γάμου του Άλη με την Τζην Τίρνερ.

Στο νέο του φιλμ «Η μακριά γκριζα γραμμή», ο Τάορον Πάουερ θα υποδυθεί ένα γέρο ηλικίας 70 χρόνων. Η παρατηναιρ του Μωρήν Ο'Χάρα τον βρίσκει όμως πολύ γοητευτικό, παρά τα... γηρατεία του. Η «αδελφή» πιστεύει ότι το ίδιο θα συνέβη και με τις θαυμαστές του γοητός.

Η «Κολούμπια» αποφάσισε να μην ανάθεση στη Ρίτα Χαίλινγγουορθ τον ρόλο πρωταγωνίστριας στο φιλμ «Το ανθρώπινο κτήνος». Αυτό ως απάντηση στη δήλωσι της γοήσσας ότι δεν θα γυρίσει παρά ένα μονάχα φιλμ το χρόνο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ

«Η σκηνή σ' ένα μικρό κουκλιώτικο σαλονάκι που νομίζεις πως τόφτιαξε κάποιος έμπννος νεκροταφείο Ισα-σα για να χωράει την οικοδόποινα. Που είναι, φυσικά:

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροσκοπική, λεπτεπίλεπτη, ευθραυστή. Θαρρείς πως αν την έδαζες μέσα σε μια μεγάλη, αλλά θα φαινόταν σαν μικρή γατίτσα της Άγκυρας. Μπλε μάτια. Λευκό φόρεμα. 23 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πενήντα χρόνων. Κομφίζει και νεάζει. Είναι ο άνθρωπος που πήρε μεγάλα παράσημα στον πόλεμο της ζωής. «Μπιζνεσμαν».

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Νεαρός. Άτημέλπος. Όμορφος. Και ζωγράφος.

Την ώρα που ανοίγει η Αύλαία Έκείνη κι' ο Τρίτος κάθονται κοντά στο ραδιόφωνο).

ΕΚΕΙΝΗ: «Ήθελα να ζω λοιπόν, στην εποχή του Στράους. Δεν ξέρω... Νομίζω πως καθυστερήσα ναρθω στη ζωή».

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Είσαστε πολύ ρωμαντική, Κάτια.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πρέπει να είμαι;

Ο ΤΡΙΤΟΣ (χαμογελάει): Αυτό άς μην το εξετάσουμε. Άν επιμένεις στην ερώτησή πρέπει να σάς απαντήσω αρνητικά! Δεν πρέπει να είσαστε ρωμαντική. Άλλα τί σημασία

ΕΚΕΙΝΗ: Έχετε άδικο. Σας εκτιμώ πολύ.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Αυτό... για έναν νέον άντρα από μία νεαρή και

έχει: Κι' ο καρδιακός δεν πρέπει να είναι καρδιακός αλλά είναι! (Καπνίζει). Πριν γίνει ζωγράφος, σπούδαζε γιατρός. Ένας σοφός καθηγητής, μπικρής με χρυσά γυαλάκια και κόκκινη μπη μās έλεγε διαρκώς: «Κύριοι φοιτητά! ο ρωμαντισμός είναι βαρεία νόσος. Δεν έχουμε όμως ακόμη ανακαλύψει τον ιόν ή το μικρόβιον. Κατά ταύτα, θεωρώ ανίαντον την θεραπείαν της ασθένειας». (Γελάει). Είχε δίκιο;

ΕΚΕΙΝΗ (που διασκεδάζει να τον ακούει): Πιθανόν! Άφου ήταν σοφός! Έκτος αν εκείνη την ώρα ήταν μεθυσμένος!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (απότομη μετάπτωσι σε μελαγχολικό ύφος): 'Ο καυμένος! Έγινε μπικρής γιατί ήταν ρωμαντικός. Κι' η φύσι τον έκανε κοντό, κοι- λαρά στραβοκάνη και χοντρομούρη. Πρόσθεσε κι' αυτός στο «ταμπλώ» του την πινελιά της κομφίζης και νεάζει. Είναι ο άνθρωπος που πήρε μεγάλα παράσημα στον πόλεμο της ζωής. «Μπιζνεσμαν».

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλάτε ωραία. Το ζέρετε;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Είμαι απλώς, ζωγράφος και προσπαθώ να ζωγραφίσω και με τις λέξεις. Άλλα φοβάμαι πως αυτή... είναι η δυσκολότερη ζωγραφική. Δεν έ- ξαπατά πολύ εύκολα!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όμως έμένα με μαγεύει η ζωγραφική των λέξεων.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ένα χρόνο αγωνίζομαι να πεισθώ γι' αυτό. Είσαστε απέναντί μου άπαθής σά θαατής που ετοιμάζεται να χαμοιυρηθί.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχετε άδικο. Σας εκτιμώ πολύ.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Αυτό... για έναν νέον άντρα από μία νεαρή και

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Με το νέο ελληνικό φιλμ «Σταυροδρόμι του πεπρωμένου» θα κάνουν το ντεμπούτο τους στον κινηματογράφο δυο δημοφιλείς βεντέτες του ελληνικού θεάτρου: η Βάσω Μαυωλίδου και η Μαίρη Αρώνη. Στο ίδιο φιλμ παίζουν ο Νίκος Χατζίσκος, ο Θεόδωρος Αρώνης και άλλοι γνωστοί ηθοποιοί. Το «Σταυροδρόμι του πεπρωμένου» γυρίστηκε στα στούντιο «Αχράς» του Καίρου με σκηνοθέτη τον Τζάνι Βερντούτσι.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κανδιδόνο καταδικάζει τον Βέμπο να περάσει την υπόλοιπη ζωή του μέσα στο υπόγειο κελλί της σπηλιάς. Ο Σαντρίγκο παρουσιάζεται στον Δανδολό και του υπόσχεται ότι θα του παραδώσει τον Ρολάνδο και τον Σκαλαμπρίνο. Ο Ρολάνδος έχει πάει στο μεταξύ στο παλιό σπίτι του Δανδολό. Έκεί μαθαίνει από τον γέρο Φίλιππο ότι ο κύριός του θέλει να το πουλήσει. Ο Ρολάνδος προθυμοποιείται να το αγοράσει και δεν φέρνει καμμία αντίρρηση στην τιμή. Ο γέρο Φίλιππος αναλαμβάνει να ετοιμάσει το συμφωνητικό της αγοραπωλησίας ως το βράδυ. Φεύγοντας από εκεί, ο Ρολάνδος πηγαίνει στο μεγάλο της Ίμπερια.

17ον — Η σινιόρα είχε έτοιμη να σας δεχτεί. Ακολουθήστε με, σας παρακαλώ.

Ανέβηκαν μαζί τη μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα, δίσχισαν δύο ή τρεις διαδρόμους κι έφτασαν μπροστά σε μία βαρελιά δριήνη πόρτα, που οδηγούσε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της εταίρας. Έπειτα ο υπηρέτης παρέδωσε τον Ρολάνδο σε μία καμαριέρα.

Η Ίμπερια, όπως μάς δόθηκε και άλλοτε, η ευκαιρία να εξηγήσουμε στους αναγνώστες μας, ζούσε σαν βασιλίσσα. Για να φτάσει κανείς μπροστά της, έπρεπε να περάσει από πολλούς διαδρόμους και σαλόνια. Έτσι ο επισκέπτης είχε την ευκαιρία να θαυμάσει τον πλούτο και την πολυτέλεια του σπιτιού της.

Ο Ρολάνδος βρέθηκε τέλος μπροστά στην περίφημη εταίρα.

Ήταν μισοξαπλωμένη πάνω σ' ένα ντιβάνι από ξύλο κέδρου, ανάμεσα σ' ένα σωρό από μεταξωτά μαξιλαράκια. Το όλο λευκό φόρεμά της έκανε το πρόσωπό της να φαίνεται όμορφο και κουρασμένο. Τα χαρακτηριστικά της είχαν τη σφραγίδα της αγωνίας και της λύπης.

Η εταίρα κτύπησε με προσοχή τον επισκέπτη και του έδειξε ένα κάθισμα. Καθόσθε, κύριε, του είπε. Με πληροφόρησαν ότι μου φέρνεται νέα από ένα πρόσωπο που μου είχε προσφίλει. Τα λόγια σας έκαναν μία παράλογη ίσως ελπίδα να γεννηθεί μέσα στην ψυχή μου. Γιατί μόνον ένα πρόσωπο στον κόσμο μου είχε προσφίλει...

Η κόρη σας, απάντησε ο ξένος. Αυτήν δεν ένοιε, κυρία. Η Ίμπερια άνασκηκώθηκε αφήνοντας μία μικρή πνιγμένη κραυγή. Το πρόσωπό της από κίτρινο έγινε λευκό. Ένωσε τα χέρια της και, ανίκανη να προφέρει έστω και μία λέξη, στήλωσε τα μάτια της πάνω στον άγνωστο με μιά έκφραση ανείπωτης αγωνίας.

Κατάφερε, τέλος, να μιλήσει και είπε τότε:

Κύριε, αν ξέρετε κάτι, μιλήστε μου!... Σας ικετεύω. «Υποφέρει πραγματικά», σκέφθηκε ο Ρολάνδος. Δεν είχε αλλάξει μόνο το πρόσωπό του, αλλά και τη φωνή του επίσης. Έτσι η Ίμπερια δεν μπορούσε να υποπτευθεί ότι είχε εμφανισθεί άλλοτε ως γραμματέας του Αρετίνου.

Κυρία, απάντησε, όσα ξέρω είναι αρκετά ίσως για να μετριάσουν τη λύπη σας και να κάμουν την καρδιά σας να ήρεμη κάπως. Μπορώ, πρώτα - πρώτα, να σας πω ότι η κόρη σας ζή και, ότι είναι καλά στην υγεία της.

Η Ίμπερια έσκυψε προς το μέρος του άγνωστου και πήρε το χέρι του ανάμεσα στα δικά της.

«Ας είσατε ευλογημένος, του είπε. Αυτό που μου είπατε μ' έκανε να ξαναγεννηθώ. Αλλά πώς το ξέρετε;... Συχωρέστε μου αυτή την ερώτηση... Ποιός σας το είπε;... Ποιός είσατε;... Δεν σας έχω ξαναείδη ποτέ άλλοτε στη Βενετία...»

Κυρία, της απάντησε ο επισκέπτης, οι

ερωτήσεις σας μου φαίνονται ολότελα φυσικές. Δεν χρειάζεται, λοιπόν, να σας συχωρέσω. Λέγομαι Ιωάννης ντε Λορέντζο και κατάγομαι από τη Μάντσα. Πήγα, τελευταία, στη Γερμανία και, γυρίζοντας, πέρασα από το Τρεβίζε. Χθές, λοιπόν, συνάντησα σε μικρή απόσταση από το Μέστρε ένα φίλο μου. Δεν φανταζόμην να μην έχετε ακούσει το ένδοξο όνομα του Αρετίνου.

Τον γνωρίζω, είπε η εταίρα. Συνέχισε...

Ο ένδοξος Αρετίνος έχει, λοιπόν, ένα γραμματέα, που είναι πολυμαθέτατος, αλλά κάπως παράξενος... Τον γνωρίζετε τον Πάολο, κυρία;

Τον Πάολο;... απάντησε η Ίμπερια μ' ένα τρεμουλιασμένο στη φωνή. Και βέβαια τον γνωρίζω.

Είστε φίλος μου... Τι να σας πω, κυρία;... Αυτός ο άνθρωπος θα μπορούσε να ζήσει ήρεμος κι ευτυχισμένος... Αλλά έχει μεγάλη φαντασία και νομίζει πως ο Θεός του έχει αναθέσει κάποια αποστολή σ' αυτό τον κόσμο...

Τον γνωρίζω, ξαναείπε η εταίρα. Και ποια είναι αυτή η αποστολή;

Νομίζει πως έχει χρέος να βάλει γύρω του εκείνους που υποφέρουν και να

προσπαθή να τους παρηγορή και να μετριάσει τη λύπη τους.

Υπέροχη αποστολή! φώναξε μ' ενθουσιασμό η Ίμπερια. Συνάντησα πριν από λίγο καιρό τον Πάολο και μίλησα μαζί του... Από τη συζήτηση αυτή σχημάτισα την εντύπωση πως είναι άνθρωπος με μεγάλη καρδιά και ευγενικά αισθήματα.

Χμ! Έκαμα ο Λορέντζο. Δεν πρέπει να δίνω κανείς μεγάλη σημασία στο παρουσιαστικό και στα λόγια των ανθρώπων που γνωρίζω...

Η εταίρα έγινε άμεσως κατακίτρινη.

Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε.

Θα σας το εξηγήσω άμεσα και θα καταλάβετε τότε πόσο παράξενος είναι ο άνθρωπος που θαυμάζετε...

Μιλήστε, κύριε, τον παρακάλεσε η Ίμπερια, που η αγωνία της μεγάλωνε ολοένα. Πρέπει να ξέρετε πως είχα απεριόριστη εμπιστοσύνη σ' αυτόν τον άνθρωπο. Μήπως έκαμα λάθος;

Όχι, κυρία. Πρέπει να ξέρετε πως ο φίλος μου Πάολο είναι άνθρωπος που αξίζει να του έχω κανείς εμπιστοσύνη. Μόνο ότι βλέπει τα πράγματα με το δικό του τρόπο, που δεν ταιριάζει με των άλλων ανθρώπων και, φυσικά, ούτε με τον δικό σας. Για να μην τα πολυλογώ, λοιπόν, συναντήσαμε χτες κι' αφού φιληθήκαμε, γιατί είχαμε πολλή καρδιά να ιδωθούμε, μου έδειξε μέσα στο αμάξι του μία νέα με έκθαμβωτική ομορφιά...

Την Μπιάνκα.

Ναί, έτσι λεγόταν αυτή η νέα. Νά, λοιπόν, τι μου αφηγήθηκε γι' αυτήν... Η Μπιάνκα ζούσε στη Βενετία μαζί με τη μητέρα της...

Με μένα!

Με τη μητέρα της, ξαναείπε ο Λορέντζο. Σας μεταφέρω τα ίδια τα λόγια του, για να μπορέσετε να καταλάβετε όσα έχω ακόμη να σας πω...

Συνέχισε, κύριε, είπε η Ίμπερια με θλιμμένη φωνή. Είμαι εταίρα κι' έχω συνηθίσει ν' ακούω τα πάντα...

Ο Λορέντζο άναμψε και πάλι τη σιγμή τα μάτια του σαν να διατάζε να προχωρήσει. Έπειτα συνέχισε:

Η μητέρα, μου είπε ο Πάολο, τυφλωμένη από το ηθικό φίλτρο της, δεν καταλάβαινε πόσο ανόητος και πόσο επικίνδυνος ήταν να κρατά αυτό το άγγελικό πλάσμα κοντά της. Με καταλαβαίνετε, κυρία;

Αλλοίμονον!, απάντησε η Ίμπερια, ενώνοντας τα χέρια. Σας καταλαβαίνω πολύ καλά!

Ο Ρολάνδος, χωρίς να το θέλει, ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

Συνέχισε, ξαναείπε σε λίγο, η για την ακρίβεια αφήνω τον Πάολο να μιλήσει από το στόμα μου. Ο τρουερός κίνδυνος που απειλούσε την Μπιάνκα κοντά στη μητέρα της πήρε μία μέρα ώριμμένη μορφή. Ένας άνθρωπος, ένα κτήνος, είδε αυτό το παιδί κι' αισθάνθηκε άμεσα ένα από τα πάθη εκείνα που δεν όπισθοχωρούν ούτε μπροστά στα πιο τρουερά εγκλήματα.

Ο Βέμπο! φώναξε η Ίμπερια. Ο άπαισιος Βέμπο!

Ναί, αυτό ήταν το όνομα που μου είπε ο Πάολο. Νομίζω πως είναι καρδινάλιος - επίσκοπος της Βενετίας...

Ναί, απάντησε η Ίμπερια.

Αυτός ο άνθρωπος είχε πάρει την απόφαση να κλέψει την Μπιάνκα. Αλλά, από τ' άλλο μέρος, ο φίλος μου είχε αποφασίσει να την σώσει. Δυστυχώς, όταν θέλησε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του ήταν πια αργά. Ο Βέμπο τον είχε προλάβει κι' είχε κλέψει την Μπιάνκα.

Αλλά ο φίλος σας την έσωσε... Δεν είναι αλήθεια; είπε η Ίμπερια. Μιλήστε μου... σας ικετεύω...

Νομίζω πως σας το είπα, απάντησε

ο Λορέντζο. Η Μπιάνκα δεν κινδυνεύει πια από τίποτε. Ο Πάολο ήταν παρών την ώρα της απαγωγής, παρακολούθησε τον Βέμπο, τον προκάλεσε και τον σκότωσε.

Ο Βέμπο πέθανε! φώναξε η εταίρα που ήταν ανίκανη να κρύψει τη χαρά της.

Ναί, απάντησε ο Λορέντζο. Η Μπιάνκα και σεις απαλλαγκατε για πάντα από αυτό τον άνθρωπο.

Αλλά τότε γιατί ο φίλος σας δεν μου ξαναφέρει την κόρη μου; ρώτησε η Ίμπερια.

Ο Λορέντζο δεν απάντησε άμεσα. Μία πάλη γινόταν μέσα του. Πήρε, στο τέλος, την απόφασή του και είπε:

Ο φίλος μου σκέφτηκε πώς, αφού έσωσε την κόρη σας από τον Βέμπο, έπρεπε να την σώσει κι' από σας την ίδια.

Από μένα! φώναξε η εταίρα. Από μένα που είμαι μητέρα της;

Σας μίλησα προηγουμένως για τον παράξενο χαρακτήρα του Πάολο, απάντησε ο Λορέντζο. Μου είπε ότι απομακρύνοντας την Μπιάνκα...

Ω, Θεέ μου! Σκοπεύει, λοιπόν, να την κρατήσει κοντά του;

Αυτή είναι η πρόθεσή του, κυρία.

Και δεν θα την ξαναδώ;

Ίσως ναι, ίσως όχι, κυρία.

Η Ίμπερια άφησε το θυμό της να ξεσπάσει.

Ο φίλος σας είναι τρελλός, κύριε, είπε στο Λορέντζο. Και σεις επίσης είσατε τρελλός, αφού πήρατε το θάρρος να με επισκεφθήτε για να μου πείτε πως δεν θα ξαναδώ την κόρη μου. Νά, λοιπόν, τι είναι ο έναρετος άνθρωπος της εποχής μας! Θέλονα τάχα να σώσω την κόρη μου από μένα! Και ποιός σας είπε ότι κινδύνευε εδώ η κόρη μου;... Ο μοναδικός κίνδυνος γι' αυτήν ήταν ο Βέμπο. Αλλά το ίδιο μπορούσε να συμβεί κι' οποιαδήποτε άλλη νέα... Α, τους αθλίους! Θέλονα να σώσω την κόρη σκοτώνοντας τη μητέρα!

Αλλά, ίσως σκοτώσουν και την κόρη επίσης! Γιατί η Μπιάνκα μ' αγαπάει κι' ο χωρισμός θα την σκοτώσει!...

Δεν ξέρετε, όμως, τι είμαι ικανή να κάνω! Θα αναστατώσω το σύμπαν και θα τον βρω τον Πάολο!... Αλλοίμονο σ' αυτόν τότε και σ' όσους τον βοήθησαν στο άπαιστο έργο του!

Ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο Ρολάνδος την άφησε να κλάψει, χωρίς να κάνει τίποτα για να την ήρεση.

Η εταίρα συνήλθε, τέλος, σκούπισε τα δάκρυά της και, γυρίζοντας προς το μέρος του, του είπε:

Συχωρέστε με, κύριε, γιατί στην παραφορά μου κατηγορήσα και σας. Αλλά αυτό που έγινε είναι τρουερό...

Δεν μ' αφήσατε να τελειώσω, απάντησε ο Λορέντζο.

Μιλήστε, κύριε, σας ακούω...

Ο φίλος μου, είπε ο Λορέντζο, σκέφτηκε ότι όχι μόνον έπρεπε να σώσει την κόρη σας, αλλά και ότι είχε χρέος να σας τιμωρήσει...

Νά τιμωρήσει μένα;

Ναί. Μου είπε ότι κάματε άλλοτε ένα εγκλημα που του το εξομολογηθήκατε...

Η Ίμπερια τινάχτηκε δροβιά. Η όργη παραμόρφωσε το πρόσωπό της κι' έκανε τα μάτια της να γυαλίζουν.

Και με ποιά δικαίωμα ο φίλος σας θέλει να παίξει το ρόλο δικαστού; φώναξε. Με ποιά δικαίωμα, αφού έμαθε το μυστικό της ζωής μου, θέλει να το χρησιμοποιήσει για να με τιμωρήσει;

Ο Ρολάνδος σηκώθηκε κι' αυτός δροβίος. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές, αλλά το πρόσωπό του είχε μία πραγματική ήρεμια.

Κάματε λόγο για δικαίωμα, είπε με υπόκωφη φωνή. Ας μιλήσουμε, λοιπόν, γι' αυτό...

Όταν αυτός ο άνθρωπος, που οι εχθροί του, χρησιμοποιώντας σατανικά μέσα, έδωσαν από τον κόσμο των ζωντανών και που έμεινε έξω ολόκληρη χρόνια μέσα σ' έναν υπόγειο τάφο, όπου λίγο έλειψε να πεθάνει από την πείνα κι' από το κρύο, όπου κάθε δευτερόλεπτο της άθλιας ζωής του ήταν ένα άγχομαχο απόπειρας, όταν αυτός ο άνθρωπος, ξαναγυρίζοντας ανάμεσα στους ζωντανούς, μαθαίνει ότι ξ-

Από το ερχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μία πρωτότυπη ιστορική σειρά με το γενικό τίτλο:

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ τούς ήρωες του 21

Ειδύλλια που πλέχθηκαν ανάμεσα στους καπνούς των γιγαντομαχιών του ιερού αγώνος και που ποτίστηκαν με αίμα, συγκινητικές αυτοθυσίες, άγνες και υπέροχες αγάπες, βίαια και δραμητικά πάθη κι' άγνωστες ερωτικές περιπέτειες με πρωταγωνιστές τους θρυλικούς ήρωες της Επανάστασης του 1821.

Τα συναρπαστικά αυτά έπεισοδια, που βασίζονται στην επίσημη ιστορία, γασμαμένα με γλαφυρότητα από τον εκλεκτό συνεργάτη μας κ. ΕΠΑΜΜ. ΜΠΟΥΦΑΛΙ, θα γοητεύσουν και θα συγκινήσουν τους αναγνώστες μας.

Χασε τα πάντα, τον πατέρα, τη μητέρα, τη μηστή του — δεν μιλάω ούτε για την περιουσία του, ούτε για την ανώτερη θέσι που κατείχε — νομίζετε πως δεν έχει το δικαίωμα να σταθεί μπροστά σε κείνους που έσφευξαν την δυστυχία του και να τους σωσάει; «Θα υποφέρετε με τη σειρά σας σωματικά και ψυχικά, όπως κι' εγώ υπέφερα σωματικά και ψυχικά, θα κλάψετε, θα βασανισθήτε, χωρίς να περιμένετε να σας ευσπλαγχνισθώ, όπως και σεις δεν με ευσπλαγχνισθήκατε»;

Η Ίμπερια είχε αποτραβηχτεί στο βάθος του ντιβανιού και κτύπησε τρουαγμένον τον άνθρωπο που της μιλούσε.

Ποιός είσατε; ψιθύρισε. Πέστε μου ποιός είσατε;

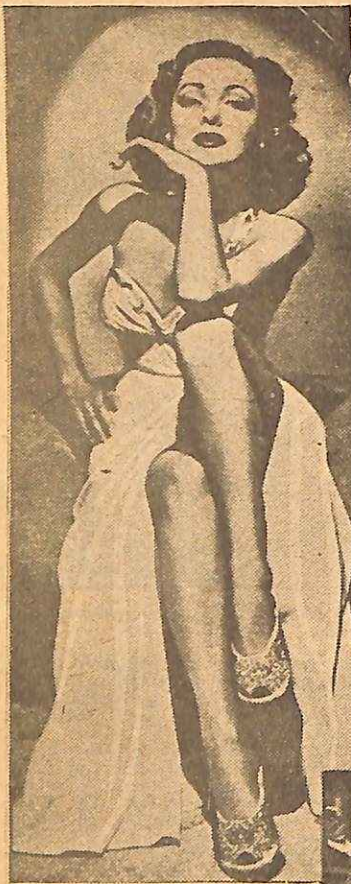
Ο Ρολάνδος, που είχε παρασυρθεί από τα ίδια τα λόγια του, ξαναβρήκε άμεσα την ψυχραιμία του.

Δεν πρόκειται για μένα, κυρία, απάντησε, αλλά για τον φίλο μου Πάολο. Δεν κάνω τίποτε άλλο από το να σας επαναλαμβάνω τα λόγια του. Είσατε μήπως ένα από τα άπαιστα εκείνα όντα που έσφευξαν την δυστυχία του;... Αγνωστό.

ΜΑΝΤΕΙΑ ΠΟΥ ΑΠΟΔΙΔΕΙ
Έσχάτος ο κ. Ποπώφ, κάτοικος ενός προσπίου του Παρισιού, αποφάσισε να επισκεφθεί μία γνωστή μάντισσα και χαρτορίχτρα, την κ. Ζερμαίν Ασάντερ (αριστερά), η οποία είναι ηλικίας 12 παιδιών και έλασε 28 χρόνια τώρα το επάγγελμά της. Ανακοινώσε την απόφασή του σε δύο φίλους του, οι οποίοι δέχθηκαν πρόθυμα να τον συνοδεύσουν. Ύστερα από μακρά σιωπή, η μάντισσα σκυμένη πάνω απ' τη γυάλινη σφαίρα της είπε στον πελάτη της: «Αδριό το πρώτο αγόρας ένα λαχείο που να ληφεί σε 7. Αγόρασε το 100. Ευτυχώς οι φίλοι του προθυμοποιήθηκαν να τον ενισχύσουν οικονομικά κι' έτσι ο κ. Ποπώφ κέρδισε τον πρώτο λαχνό. Φυσικά το γεγονός πανηγυρίστηκε με άφθονα σαμπάνια (αριστερά)»!

82

«Η Βιρτζίνια Γκρέυ είναι χωρίς σύντροφο και χωρίς έρωτα».

«Αμερικανό Κροίσο, ούτε κανένα πριγκιπάτο, ούτε παραμυθιού. Θέλει απλώς ένα κοινό νέο άντρα, που να την αγαπήσει και να τον αγαπήσει...»

— «Αν φανή ο άντρας που περιμένω, λέει η Λίζαμπет Σκώτ, θα πω το «ναι» τότε γρήγορα, ώστε θα ζαλι-σθή!»

Στο Χόλλυγουντ — κα-τά τη Λίζαμπет Σκώτ — δεν είναι εύκολο να γνωρίσει ένα κορίτσι όλους τους έλεύτερους άντρες, με τους οποίους θα μπορούσε να παντρευτεί. Δεν έχει π. χ. συναντήσει η Λίζαμπет τον Κλάρκ Γκέμπλ και τον Ρόμπερτ Τάιλορ, μολοντί βρίσκεται στο Χόλλυγουντ επτά όλο-κληρα χρόνια!

— Τό Χόλλυγουντ, λέει, είναι χωρίς μυστικό σε κλίκες. Συναντά κανείς αδιάκοπα τους ίδιους ανθρώπους.

Και προσθέτει: — «Η μοναξιά μπορεί να καταστρέψει το χαρακτήρα μιας γυναίκας! Σιγά-σιγά, συνθίξει να είναι μόνη και αυτό την κάνει δύσκαμπτη και ψυχρή, χωρίς να το καταλαβαίνει κι' η ίδια».

«Η Λίζαμπет Σκώτ έχει συνεργαστεί με δυναμικούς άντρες, όπως ο Βίκτωρ Ματσιοού, ο Μπάρτ Λάνκαστερ, ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, ο Κερκ Ντάγκλας. Όλοι τους όμως ήταν τότε παντρεμένοι. Στο έργο που γυρίζει τώρα, συνεργάζεται με τον Ντίν Μάρτιν και τον Τζέριμ Λιούις. Είναι κι' αυτοί παντρεμένοι!»

Μια άλλη ηθοποιός του Χόλλυγουντ, που είναι χωρίς σύντροφο και χωρίς έρωτα, είναι η Βιρτζίνια Γκρέυ. «Η ξανθή αυτή ομορφιά είχε ένα σταθερό ειδύλλιο με τον Κλάρκ Γκέμπλ για πολλά χρόνια. Κάθε τόσο, ο Γκέμπλ άρχιζε να ρομάντσα, αλλά πάντα ξαναγύριζε στη Βιρτζίνια. Όπου μιά μέρα παντρεύτηκε με τη λαϊκή Σύλβια Άσλεϋ. Ο γάμος αυτός έχει διαλυθεί τώρα, αλλά το παλιό ειδύλλιο με την Βιρτζίνια δεν ξαναζωντανεύει ποτέ πιά. Και η Βιρτζίνια, που έχει περάσει τα τριάντα της χρόνια, ψάχνει γύρω γι' ένα βράδυ να ταίρια.

— Μισώ κάθε στιγμή της μοναξιάς μου, λέει. Κάποτε μου έρεσε να είμαι μόνη. Τώρα όμως αυτό με φέρνει σε απόγνωση...»

«Η περίπτωση της Τζην Πήτερς είναι πιο πολύπλοκη. «Η καλλονή αυτή του Χόλλυγουντ, είχε ένα μακροχρόνιο αισθηματικό δεσμό με

«Η Τζην Πήτερς προτιμά τη σταδιοδρομία της από τον έρωτα».

Πώς ζουν οι χωρίς έρωτα βεντέτες του Χόλλυγουντ

«Μισώ κάθε στιγμή της μοναξιάς μου!» λέει η Βιρτζίνια Γκρέυ

Βλέποντας κανείς στον κινηματογράφο σειρήνες σαν την Λίζαμπет Σκώτ, την Ύδον ντε Κάρλο, την Τζην Πήτερς και την Βιρτζίνια Γκρέυ, σκέπτεται αθελά του, ότι οι όμορφες και πλούσιες αυτές γυναίκες, πρέπει να συνοδεύονται αδιάκοπα από ένα σωματοφύλακα, που να κρατάει σε απόσταση τους ύποπτους μνηστήρες.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα.

«Η Λίζαμπет Σκώτ, π. χ., ένα γοητευτικό κορίτσι 29 ετών, που μεσουρανή στο στερέωμα του Χόλλυγουντ, παραπονιέται με πίκρα ότι δεν υπάρχουν διαθέσιμοι νέοι άντρες στη μεγάλη κινηματογραφόπολη. Και η Λίζαμπет Σκώτ δεν περιμένει κανένα

«Η Ύδον ντε Κάρλο έφερε τον Κάρλος Τόμπσον στο Χόλλυγουντ».

τον εκατομμυριούχο Χάουαρντ Χόγκς. «Από τότε δεν έχει συνδεθεί έρωτικά με κανέναν άλλο άντρα. «Έχει, βέβαια, μερικά φλέρτ, αλλά τίποτα δε δείχνει, ότι βαδίζει πάνω στο δρόμο, που οδηγεί στον αληθινό έρωτα και στο γάμο».

— Είμαι από τις γυναίκες εκείνες, λέει η ίδια, που δεν μπορούν να εργάζονται και να είναι παντρεμένες ταυτόχρονα. Αυτή τη στιγμή, η σταδιοδρομία μου έχει για μένα μεγαλύτερη αξία από τον έρωτα. «Επομένως, προτιμώ τη μοναξιά... για την ώρα!»

«Η Ύδον ντε Κάρλο, έξ' άλλου, κινείται τόσο πολύ, ώστε δεν είναι δυνατόν να σκεφτεί σοβαρά για γάμο. Ταξιδεύει τους μισούς μήνες του χρόνου.

— Λατρεύω την ελευθερία, λέει η δημοφιλής Ύδον, και την απολαμβάνω όσο μπορώ. «Αλλάωστε, στα ταξίδια μου και στις περιπλανήσεις μου, δεν έχω ακόμα συναντήσει τον άντρα που θα γίνω ο σύντροφός της ζωής μου. Αυτό είναι ζήτημα τύχης και ομο-λογώ πως στάθηκε άτυχη».

«Η Ύδον είχε αρραβωνιαστεί το 1947 με τον ηθοποιό Χάουαρντ Ντόφ, αλλά οι σχέσεις τους διεκόπησαν ξαφνικά. Το ίδιο συνέβη αργότερα και με τον Τζακ Ο' Μαχόνεϋ. Είχε επίσης ειδύλλια με τον ταυρομάχο Μάριο Κάμπρε, με τον Ρόμπερτ Στακ και με τον εκατομμυριούχο Χάουαρντ Χόγκς, που είχε κατά καιρούς δεσμούς με τις περισσότερες στάρ της οθόνης. Τελευταία, έφερε μαζί της στο Χόλλυγουντ τον Νοτιοαμερικανό ηθοποιό Κάρλος Τόμπσον. Της τον πήρε όμως η ηθοποιός Πάιπερ Λόρι κι' έπακολούθησε μια ζωηρότατη φιλονικία ανάμεσα στην Πάιπερ και στη δυναμική Ύδον, με ήττα της τελευταίας.

Μερικές από τις ηθοποιούς του Χόλλυγουντ, δοκίμασαν κάποτε το γάμο, αλλά έχουν μείνει χωρίς σύντροφο τόσο καιρό, ώστε δίκαια θα μπορούσε να τις συμπεριλάβει κανείς στις «μοναχικές».

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν η Τζέιν Κράουφορντ, η «Αννα Σόδερν», η «Αννα Σέρινταν», η Πατρίσια Μεντρίνα και άλλες.

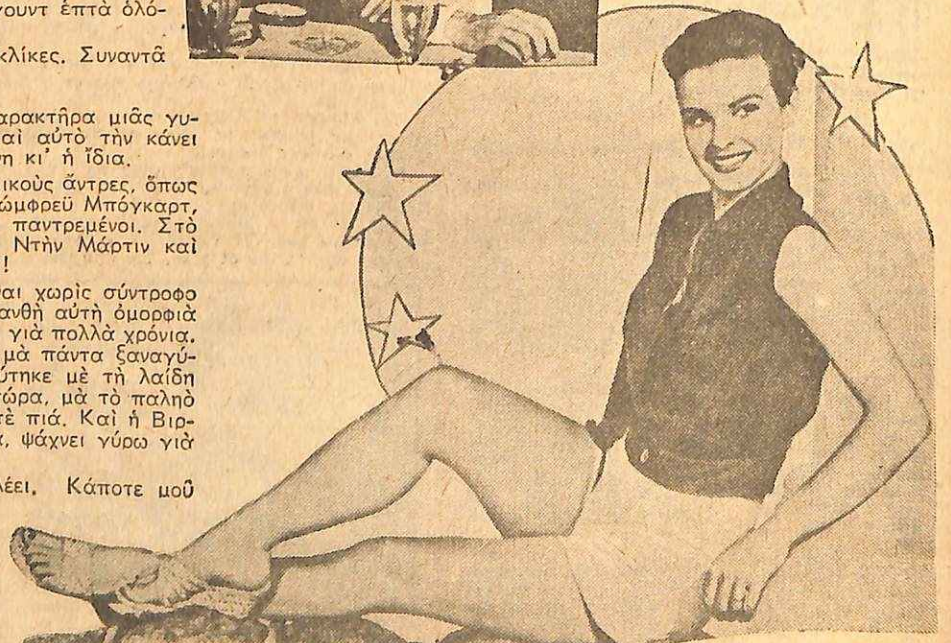
«Η Πατρίσια ταξιδεύει σχεδόν αδιάκοπα σε εξωτικές χώρες, όπου γυρίζονται συνήθως τα φιλμ της.

— «Ετσι που πάω, λέει, θα παντρευτώ σίγουρα έναν αεροπόρο! Παρ' όλον ότι απογοητεύτηκα από

τον πρώτο μου γάμο, ωστόσο δεν είμαι εναντίον του, και τούτο γιατί πιστεύω, ότι η γυναίκα μόνο στο γάμο έχει τη δυνατότητα να ολοκληρωθεί και να ζήσει ευτυχισμένη. Είναι τόσο δύσκολο όμως να βρω μία γυναίκα την ευτυχία! «Ιδιαίτερα όταν είναι πλούσια, όμορφη κι' έχει πετύχει στη σταδιοδρομία της...»

Μα ο Κάρλος Τόμπσον γοητεύθηκε από την Πάιπερ Λόρι

ΤΟΝ άστερισμό που περιγράψαμε στο προηγούμενο τεύχος, είπαμε πως τον συνοδεύουν στον ούρανο, δύο άστρικά σμήνη. Το ένα μάλιστα γίνεται και προπομπός του. «Ανατέλλει πριν απ' αυτόν και αναγγέλει το φανέρωμά του».

Τι είναι όμως αυτά τα δύο άστρικά σμήνη, που ακολουθούν το Δία-Ταύρο, καθώς και τ' άλλα που ακοντρέμουν πάνω στο μανδύα της νύκτας; «Αξίζει ν' αφιερώσουμε λίγες γραμμές στο αινιγματικό τους μεγαλείο».

«Αν υψώσουμε τα μάτια στον ούρανο θόλο, θα δούμε πως τ' άστρια δεν είναι σπαρμένα ομοιόμορφα στο βαθύ στερέω-μα. «Αλλά είναι πολλά, μικρά και μεγάλα κι' άλλοι λιγοστά».

Μέσα σ' αυτό το ασύμμετρο ανακατάμα, αν παρατηρήσουμε πιο προσεκτικά, θα δούμε πως υπάρχουν και μερικές ξεχωριστές συντροφίες από άστρα που μοιάζουν σαν να έχουν αποσπαστεί στη δική τους γωνιά, στο δικό τους οικογενειακό άσυλο. «Ετσι καθώς είναι ξεμοναχισμένα κι' αδελφικά συμμαζεμένα το ένα πλάι στ' άλλο, σε κάνουν να υποψιαστή πως δεν είναι τυχαία ή συγκινησιακά τους αλλά πως κάποια οχέσι, κάποιος συγγενικός δεσμός τα ενώνει».

«Υπάρχουν πολλές τέτοιες συντροφίες άστριων και δεν χρειάζεται να κινείσαι εξαιρετικά ψηρά, ή να ξεριπώ που περίπου βρίσκονται για να τις ανακαλύψεις. Οι ίδιες προδίδουν τη παρουσία τους».

Στην επίσημη γλώσσα των αστρονόμων οι ξεχωριστές αυτές ομάδες των άστρων ονομάζονται «άστρικά συστροφία» ή «άστρικά σμήνη».

Δύο τέτοια λοιπόν άστρικά σμήνη βλέπουμε τώρα μπροστά μας στον άστερισμό του Ταύρου, τα σμήνη των Πλειάδων και των Ύαδων.

«Η φήμη των πρώτων, του σμήνους που ξεχωρίζει ολόκληρο πάνω απ' το κεφάλι του Ταύρου, απλώθηκε παντού σε τόπους και χρόνους. Οι Ύαδες όμως στάθηκαν πιο ασημένιες, ταπεινές κι' έμειναν φυσικά στο περιθώριο, σχεδόν αθέατες και τώρα ακόμη».

Οι Έλληνες πρώτοι, όπως συνήθως, έφτιαξαν την ιστορία τους.

«Ήταν, λένε, δώδεκα αδελφές, θυγατέρες του «Ατλαντα και της Πλειόνης κι' είχαν μονακριβό αδελφό τους τον Ύαντα. Μα δεν τον χάρηκαν πολύ, γιατί πάνω στα νειάτα του τον θανάτωσε φαρμακε-

«Ο Ώριωνας έρωτεύθηκε και τις έφτα μαζί και δεν έννοους να τις αφήσει να του ξεφύγουν...»

ρο φίδι. Τότε οι πέντε από τις δώδεκα αδελφές ξεόπισαν σε άσταμάτητο κλάμα κι' ο τόπος πλημμύρισε απ' τα δάκρυά τους. Βλέποντας αυτό το κακό ο Δίας, έστειλε τον ψυχοπομπό Έρμη, που ήξερε από λόγια παρηγορίας, για να τις ησυχάσει. Μα που αυτές! Θρηνούσαν συνεχώς το νεκρό αδελφό όπου στο τέλος βαριέστησε ο Δίας και τις μεταμόρφωσε σε άστρα».

«Από τότε ονομάστηκαν Ύαδες, από τον αδελφό τους τον Ύαντα. Βέβαια δεν έπαψαν να κλαίνε και να ποτίζουν με δάκρυα την ούρανια κατοικία τους. Γι' αυτό όταν φανούν στον ορίζοντα, τις πρώτες φθινοπωρινές νύχτες, αρχίζουν σύντομα τα πρωτοβρόχια. Είναι τα δάκρυα των Ύαδων που εξακολουθούν να θρηνούν τον Ύαντα. Παράξενο αλήθεια τ' όνομά του και κάποια οχέσι θα έχη με τη λέξη «Ύατος», που σημαίνει τις νεροποντές, τους κατακλυσμούς και τις καταιγίδες...»

Πολύ διαφορετικές ήταν οι επίγειες τύχες των Πλειάδων. «Αν στο τέλος κι' αυτές κατέληξαν στον ούρανο, στο μέγα κοινό-θιο των ηρώων και των ημιθέων, έζησαν τουλάχιστον πιο έντονα τα πάθη τους και νεύτηκαν τις χαρές της νύχ.

Πλειάδες ονομάστηκαν απ' τη μητέρα τους τη Πλειόνη, που κι' αυτή χωράει τ' όνομά της στο γενονός. «Η πιο μεγάλη λενόνα Μαία και την ακολουθούσαν η Άλκυονη, η Ήλέκτρα, η Ταυγέτη ή Στερόπη, η Κελαινώ και η Μερόπη».

«Η Μαία τρικύμισε με τα κάλλη της την καρδιά του Δία και γέννησε τον Έρμη. Την Άλκυονη την αγάπησε ο Ποσειδώνας κι' έζησε μαζί της στα θαλάσσια σπήλαια της μυθικής Άτλαντίδος. «Απ' αυτήν γεννήθηκαν τ' άγρια κι' ύψισα θαλασσοπούλια, οι Άλκυόνες, που με το σπαθωτό τους πέταγμα πάνω απ' τα κύ-

Άστρα του Φθινοπώρου

Οι κόρες του «Ατλαντα

ματα της βαρυχειμωνιάς, νομίζεις πως ημερεύουν τη θάλασσα. Υπάρχουν και κάποιες σπάνιες ηλιόλουστες ημέρες στην καρδιά του χειμώνα γεμάτες φως και γαλήνη. Είναι οι περιφημες Άλκυονίδες ημέρες, οι παρηγορητικές του Γενάρη, σταλμένες στους ανθρώπους απ' τη μυθική Άλκυονη που βρίσκεται τότε κατακρυφά στο θόλο του στερεώματος».

«Η Ταυγέτη γεύτηκε κι' αυτή το δεικόν έρωτα του Δία και γέννησε τον Λακεδαιμόνα. «Η Στερόπη, η Ήλέκτρα και η Κελαινώ αγαπήθηκαν κι' αυτές με θεούς και μόνον η στερνογεννημένη Μερόπη είχε την ατυχία να παντρευτεί μ' ένα άλλο θνητό. Τόσο μάλιστα κακοκάριος γι' αυτό της το πάθος, που έζησε από τότε κρυμμένη. Γι' αυτό κι' έμεις, όταν κυττάζουμε το σμήνος των Πλειάδων, βλέπουμε μόνον έξη άστρα. Το έβδομο είναι η Μερόπη, που κρύβεται απ' τη ντροπή της».

Κι' ενώ τέτοια ευτυχισμένη μοίρα, εκτός από τη Μερόπη, είχαν οι Πλειάδες, μία μέρα έτυχε να τις συναντήσει, μάζε-μένες στο πατρικό τους σπίτι, ο γνωστός μας Ώριωνας. Μονομιάς τις έρωτεύθηκε και τις έφτα μαζί και με κανένα τρόπο δεν έννοους να τις αφήσει να του ξεφύγουν. Αυτές τότε βλέποντας πως ήταν αδύνατον να γλυτώσουν απ' τον ήρωα και μη θέλοντας να μολύνουν τους θεϊ-κούς τους έρωτες με τα καδία ενός θνη-τού παρακάλεσαν τον Δία να τις μεταμορ-φώσει σε άστρα και να τις βάλει κοντά στις αδελφές τους Ύαδες. Κι' ο Δίας εισ-ακούσε την παράκλησή τους».

«Ετσι, λοιπόν, φανερώθηκαν στον ούρα-νο τα δύο σμήνη των Άτλαντίων. Οι Ύαδες θαμνοφάνονται γύρω απ' το κεφάλι του Ταύρου, χωρίς κανένα ξεχωριστό θέλγητρο. Θα λέγε κανείς πως και στον ούρανο ακόμη χαράζανε με ασκητικό πείσμα την ταπεινή τους μοίρα. Οι Πλειάδες αντίθετα φορούσε τα στολίσια τους και ακτινοβολούν απ' τη χαρά, που θησαυρίσανε στον κάτω κόσμο. «Ι-σως να έχουν κάπως μετανοήσει, που αρνήθηκαν τότε έρωτα του Ώ-ριωνα. Μ' αυτός τις καταδίκαιε παν-τα άμετανόητες και βίαιος. Μόλις φανούν στον ούρανο, προβάλλει ά-μέσως στον ορίζοντα η φοβερή σκιά του. Χύνεται άσυγκράτητος ζο-πίσω τους. Σηκώνει το δυνατό του χέρι κι' είναι έτοιμος να τις αποά-ζη. Κι' αυτές ξεφεύγουν τρέμοντας και χλωμιάζοντας από το φόβο τους ή τη λαχτάρα τους...»

Αυτά μας λένε οι ποιητές, μα οι αστρονόμοι δεν έχουν την ίδια γνώμη. Αυτοί προσπαθούν να βρουν μίαν άλλη εξήγηση, λιγώτερο ποιη-τική, αλλά πιο σύμφωνη με τα δε-δομένα της επιστήμης των.

Τα σμήνη των άστριων, όσα μπορούμε να θαυ-μάσουμε με γυμνό μάτι είναι αρκετά. Μα όσα ά-νεκαλύφθηκαν με τη βοήθεια των τηλεσκοπίων φτάνουν περίπου τα τετρακόσια και αποτελούν έ-να πελώριο κοσμικό σύστημα, που έχει ως κέν-τρο το Γαλαξία».

Ύστερα από παρατηρήσεις έτών οι αστρονό-μοι τα κατέταξαν σε δύο μεγάλες κατηγορίες: στα «άμορφα σμήνη» όπως είναι οι Πλειάδες, οι Ύαδες, η Φάνη, η Κόμη της Βερενίκης και άλλα, και στα «σφαιρικά», που κατά κανόνα είναι όρατα μονάχα με τηλεσκόπιο».

Σήμερα έχουμε αρκετά μυστικά τους. Μαθα-με από πόσα άστρα αποτελούνται, μετράμε τις αποστάσεις τους και γνωρίζουμε τις κινήσεις τους.

Μα άγνωστοι της νύχτας, που προκαλέσε την ύπαρξή τους, «ίσως ν' αποτελούν το ξεκίνημα έ-νος κόσμου, σαν το δικό μας. Μονάχα υποθέ-σεις μπορούμε να κάνουμε...»

Τα ξεχωριστά αυτά άστρικά βασίλεια είναι, δι-τι πιο μεγαλοπρεπές έχει να μας προσφέρει ο ού-ρανος. Άλθηνα κοσμήματα, όταν τα κυττάζω με γυμνό μάτι, παίρνω μίαν όλη σπάνια έπι-βλητική, όταν απομονωθούν μέσα στους φακούς του τηλεσκοπίου. «Αμέτρητες χιλιάδες άστρα, μυριάδες ήλιοι, επιθεβολούν συμμετρικά γύρω από μία μοναδική πηγή φωτός, που εξακοντίζεται με δύναμη σαν φλόγα μαζί και λάμψη. Στον κεντρικό πυρήνα του σφαιρικού σμήνους νοιώθει κανείς πως συντελείται ένα δημιουργικό θαύμα. Είναι ένα άπιαστο θέαμα που δεν θαμπώνει μονάχα την όραση, αλλά που φτάνει ως τα βάθη της ψυχής και την συγκλονίζει».

Είναι σαν ένα θεόσταλτο μήνυμα. Σαν μία πελώρια σάλπιγγα που εξακολουθεί να σαλπίζει μέσα στο Σύμπαν τον φοβερό λόγο του θεού: «Γεννηθήτω φως».

Και έγενετο φως! «Αλλά θα επανέλθω μεν».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Ο έφηβος Άντινους».

Α.

Ο ΑΙΓΑΛΕΩΣ

Δέν θ' άξιζε ίσως τόν κόπο νά άπονεύη κανείς τις τιμές του «βουνού» στον Αιγάλεω και νά τόν περιλάβη μαζί με τ' άλλα, τά μεγαλύτερα, που άσκοληθήκαμε μ' αυτά ώς τώρα, αν δέν τόν άκούγαμε από τά μαθητικά μας χρόνια νά τόν αναφέρουν στη ναυμαχία της Σαλαμίνας.

Στους πρόποδες, λοιπόν, του Αιγάλεω είχε στήσει τόν άσημένιο θρόνο του ό Ξέρξης τήν ημέρα της μεγάλης αυτής ναυμαχίας. Καθισμένος σε μία θέσι περίοπτη και περιστοιχισμένος από τά πολυάριθμα στρατεύματά του, περίμενε νά δη τήν καταστροφή του έλληνικού στόλου. Συνέδραξε όμως τό αντίθετο! Ο πανίσχυρος Πέρσης μονάρχης είδε τό στόλο του νά καταστρέφεται στο στενό της Σαλαμίνας και νά σβύνουν τά δεινρά του γιά τήν κατάκτησι της Ελλάδος. Έτσι, τό μικρό και άσημαντό αυτό βουνό της Αττικής, που ό περισσότερο από τούς άρχαίους γεωγράφους, δέν τό άναφέρουν, πέρασε στην ιστορία και δικαιολογήθηκε, γιατί πάνω σ' αυτό κλονίσθηκε ό θρόνος του «Μεγάλου Βασιλέα».

Ο Αιγάλεως είναι τό τέταρτο στη σειρά βουνό στον όρεινό κύκλο, που περιβάλλει τό άττικό πεδίο. Άρχίζοντας από τόν Ύμηττό, έχουμε κατόπιν τήν Πεντέλη, έπειτα τήν Πάρνηθα και τελευταίο τόν Αιγάλεω, που βρίσκεται δυτικά της Αθήνας σε μία απόστασι 10 χιλιομέτρων.

Δέν έχει ούτε τό ύψος, ούτε τόν όγκο τών άλλων άττικών βουνών. Η ψηλότερη κορυφή του, ό Κορυδαλλός,

φτάνει τά 468 μέτρα. Τό μήκος του βουνού είναι 17½ χιλιόμετρα και με τό διάσελο, από τό όποιο περνάει ό δημόσιος δρόμος γιά τό Δαφνί, χωρίζεται σε δύο κομμάτια: Τό βορειότερο βουνό, που όί άρχαίοι τό όνομάσαν «Ποικίλον όρος» και στο όποιο βρίσκονται σήμερα τό Χαϊδάρι και τό Περιστερί, και τό νοτιώτερο, που είναι και τό ψηλότερο κι' έχει γιά κορυφή τόν Κορυδαλλό. Τήν όνομασία του τή χρωσάει στους πολλούς κορυδαλλούς — τούς γνωστούς κατσουλιέρηδες — που υπήρχαν εκεί στα άρχαία χρόνια, και που υπάρχουν ακόμη και σήμερα.

Στόν Κορυδαλλό είχε στήσει τά λημέρια του ό περιδρόμος ληστής τών μυθολογικών χρόνων, ό Προκρούστης. Είχε βρή δέ μία πρωτότυπη μέθοδο γιά νά έκτελή τούς ταξιδιώτες, που περνούσαν από εκεί και δέν του πληρώναν λύτρα. Τούς ξάπλωνε σ' ένα κρεβάτι και αν τά πόδια τους ήταν κοντιότερα τά τέντωνε (π ρ ο κ ρ ο υ ε) ώσπου νά τό φτάσουν. Άν ήταν μεγαλύτερα τά... έκοβε! Και είναι γνωστό πώς από τόν Προκρούστη έσωσε τήν Άττική ό Θησέας.

Στήν ίδια περίπου θέσι, που βρίσκεται ό σημερινός ασφαλτοστρωμένος δρόμος, ήταν και ή περίφημη Ίερά Όδος τών άρχαίων, από τήν όποια περνούσε ή πομπή γιά τά Έλευσίνια Μυστήρια. Ο δρόμος ήταν στολισμένος σ' όλο τό διάστημα με άγάλματα, στήλες, ιερά και ναούς μεταξύ τών όποιών ήταν και ό ναός του Άπόλλωνα στη θέσι, που σήμερα βρίσκεται ή Μονή του Δα-

φνιού, με τά θαυμάσια βυζαντινά μωσαϊκά της.

Δυό χιλιόμετρα από τό Δαφνί, πρós τή θάλασσα, στο στενότερο μέρος του διασέλου, βλέπει κανείς σκαλισμένες στους βράχους διάφορες κόγχες — σήμερα τις λένε «εντολαπάκια» — που χρησίμευαν γιά νά βάσουν τά άφιερώματά τους γιά τήν Αφροδίτη, όσοι πήγαιναν στα Έλευσίνια Μυστήρια. Κοντά στα «εντολαπάκια» αυτά βρίσκονταν ό ναός της Φίλης Αφροδίτης, που ήταν σπουδαίο και μεγάλο ιερό. Προχωρώντας άκόμα φθάνουμε στο ψηλότερο σημείο της στενωπού, απ' όπου, όταν έρχεται κανείς από τό Σκαρामαγκά γιά τήν Αθήνα, αντικρύζει γιά πρώτη φορά τό λεκανοπέδιο της Αττικής με τή θαυμασία άποψι της Ακροπόλεως.

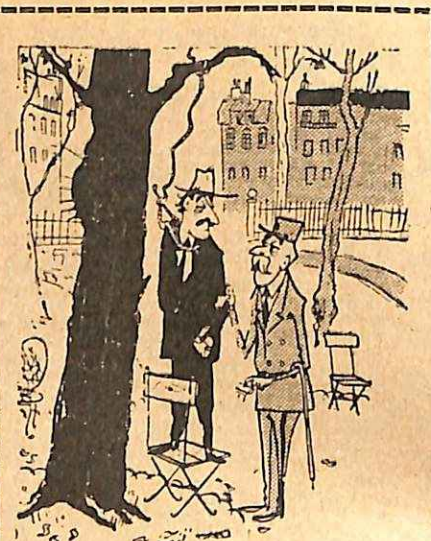
Όταν κατεβούμε από τή στενωπό του Δαφνιού και πλησιάσουμε στη θάλασσα της Σαλαμίνας, όπου έγινε ή ιστορική ναυμαχία, φτά- νουμε εκεί που ήταν παλαιότερα τό χάνι του Σκαρ- αμαγκά, από τό όποιο πήρε τ' όνομά του ολόκληρο τό βουνό του Κορυδαλλού.

Προχωρώντας πρós τήν Έλευσίνια, ενώ άριστερά μας έχουμε τή θάλασσα, δεξιά συναντούμε στους πρό- πόδες του Αιγάλεω τή «λίμνη του Κουμουνδούρου». Η λιμνοθάλασσα αυτή, που τό νερό της είναι ύψάλυμο, πράγμα που σημαίνει πώς συγκοινωνεί υπόγεια με τή θάλασσα, δέν έχει τήν ίδια στάθμη με τή θάλασσα που βρίσκεται δίπλα της. Τά νερά της είναι ψηλότερα. Παλαιότερα νόμιζαν πώς συνδεόταν με τή θάλασσα του Ευρίπου της Χαλκίδας και ότι είχε σχέση με τήν πατρίδα, που γίνεται σ' αυτή. Πραγματικά όμως ή λίμνη του Κουμουνδούρου πλουτίζεται με τά νερά που βγαίνουν από τούς γύρω βράχους του βουνού.

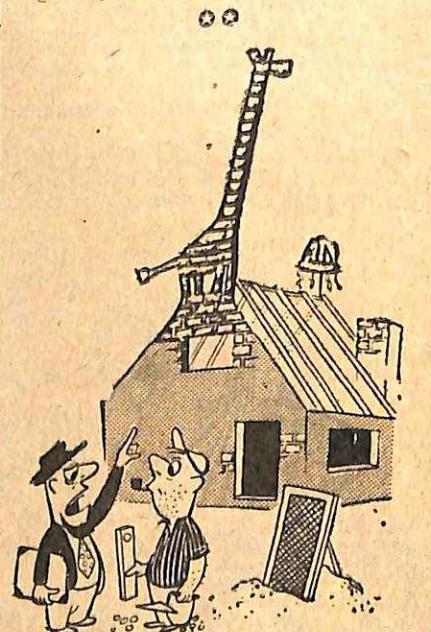
Προτού κλείσουμε τό ση- μείωμα γιά τόν Αιγάλεω, θ' αναφέρουμε τήν έκκλησία της Αγίας Βαρβάρας, που είναι χτισμένη στην ανατολική πλαγιά του βουνού και που είναι γνωστή γιά τή θαυματουργή της εικόνα. Είναι ή περισσότερο τιμημένη Άγία στην περιοχή της Αττικής, ή δέ εικόνα της είναι καθημερινό προσκύνημα από έκκατοντάδες ανθρώπους. Έκεί κοντά, σε μία πλαγιά του βουνού, βρίσκεται και τό Δρομοκάτειο φρενοκομείο με τή μεγάλη πευκόφυτη έκτασι του.

Ένας περίπατος, λοιπόν, ως τόν Αιγάλεω, θά μάς δώση τήν ευκαιρία νά γνωρίσουμε πολλά άξιοθέατα μέρη και νά πιούμε ένα ποτήρι «κρύο νερό» από τό περίπτερο, που βρίσκεται κοντά στο περίφημο βυζαντινό μοναστήρι του Δαφνιού. Άλλωστε τό λέει και τό τραγούδι:

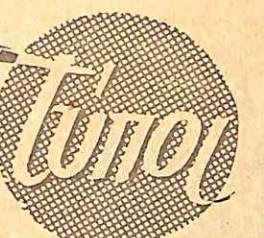
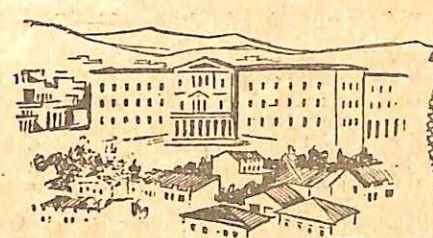
«Στήν Καισαριανή περίπατο και στήν Πεντέλη μέλι και στο Δαφνί κρύο νερό, που πίνουν όί Άγγέλοι...»
ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Δυό χιλιάρικα γιά ένοίκιο τής καρέκλας!...

— Μά, τί νά έκανα τά τουβλά, που περισσεύαν, κύριε άρχιτέκτονα;

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Γιάννης

Ο Γιάννης ήταν ό άποκλειστικός τύπος τού... Κολωνάκιου, τά χρόνια που ή συνοικία αυτή κάθε άλλο παρά άριστοκρατική ήταν. Στα τοπογραφικά τών συνοικιών του Δήμου Αθηναίων, μνημονεύεται έτσι: «Κολωνάκιον: βορειοανατολική συνοικία άνω- μαλος, επίκλινης, άκανόνιστος, βαρβαρώδης, άγρίας όφως έκτασις, διαρκώς πλήρης κοινοριού και πετρών, παριστώσα είδος όρο- πεδίου κατά τό ήμισυ και κατά τό έτερον είδος φάραγγος, όρι- ζομένη πρós τό βάθος της υπό άκωμψου πυργοειδούς οικόδομης, πρós μεσημβριαν υπό μανδρών οικοπέδων και πρós δυσμίας υπό σειράς χαμηλών ρυπαρών καφενειών, ταβερνών και παντοπω- λείων...».

Πού τό σημερινό Κολωνάκι, με τις «σουπερ-λουξ» πολυκατοικίες του, με τά χτιστά λουτρά, τις βεράντες και τις έσοχές, τις «φέρ- φορες» πόρτες, τις αίθουσες χορού, τά μπάρ τών διαμερισμάτων, τά ηλεκτρικά ψυγεία, τά «άσαναέρ» και τά «καλοριφέρ», τούς θυ- ρώους, τούς ασφαλτοστρωμένους δρόμους και τά ένοίκια τών έκατοντάδων χρυσών λιρών, με προκαταβολή δυό χρόνων!...

Τό παλιό Κολωνάκι, λοιπόν, τό πρίν πενήντα χρόνια, όπου τις νύχτες ό ήχος του μπουζουκιού της ταβέρ- νας ανακατευόταν συχνά-πυκνά με τόν κρότο της πιστολιάς τών τραμπούκων και τών κουτσαδόκων, διασκέδαζε με τό γνωστότατο τύπο τών Αθηνών, τόν Γιάννη, που θεωρείται άντάξιός τών συχωρεμένων Καραβίδα και Μπορδούση.

Ήταν διάσημη ή προσωπικότης του στα μέρη εκείνα, άφού ή παρουσία του σκόρπιζε άμέσως τό κέφι και τό γέλιο. Συνήθως ήταν ντυμένος μ' ένα λινό παντελόνι και σκούρο πουκάμι- σο και πάνω απ' αυτά, κυμάτιζε κα- τατρύπιος ένας μακρύς και φαρδύς στρατιωτικός μανδύας.

Μπορούσε νά τόν περάσης γιά ξυ- πόλυτο, άφού τά καταφαγωμένα πα- πούσια του άφηναν τό μισό του πό- δι νά σέρνεται έξω, έλεύθερο... Πρós τό δεξί του αὐτί έγερνε διαρκώς ένα τόηλίκιο επίσης στρατιωτικό, χωρίς τό στέμμα, που φαινόταν μόλις νά κρα- τίεται από τήν κορυφή του κεφαλιού.

Μ' όλη όμως αυτή τήν όικτρή έμ- φάνισι, φρόντιζε νά είναι πάντα ευ- ρισμένος και με τά μαλλιά κουρεμέ- να στη μηχανή, απαράλλακτα όπως όί κληρωτοί, σαν γιά νά συμπληρώ- ση τήν στρατιωτική του εμφάνισι.

Ένα λεπτό μουστάκι διακρινόταν στο έπάνω χείλος του και τό βλέμμα του φαινόταν σαν νά πλανιόταν σε τρόμον όνειροπόλησι.

Η τρέλλα του Γιάννη θά μπορούσε νά χαρακτηρησθή σαν «στρατιωτική μανία». Είχε βρεθ κληρωτάκι στα σύνορα, κατά τό 1886, τότε που άρ- ρισαν όί συμπλοκές με τά φυλακιά, έξ άφορμής της περιπλοκής του ανατολικού ζητήματος και τόν έστει- λαν στην πρώτη γραμμή, όπου από μέρες ή φωτιά είχε άναψει.

Νέος, άγύμναστος και άπειρος, ό Γιάννης — αν θέλετε και δει- λός — βλέποντας τις αστραπές τών κανονιών και άκούοντας τόν βρόντο τών οβιδών και τόν τουφεκίσιο με τό ποδοβολήτο του ιπ- πικού, φοβήθηκε, πέταξε και όπλο και σπαθί και μανόλα και τό έβαλε στα πόδια!...

Άπό τότε τά έχασε! Καί, σαν γιά νά διαφεύση τή δειλία του και τήν όικτρή του φυγή από τή μάχη, ήθελε διαρκώς νά μιλή γιά στρατιωτικά ζητήματα, γιά πολέμους και ήρωίσιμους σε συμπλοκές, όπου και ό ίδιος είχε άνδραγαθήσει.

Όπου παρουσιαζόταν, τού φώναζαν άμέσως:

— Γιάννη, έλα έδώ Γιάννη!...

Και ό Γιάννης, τρικλίζοντας, χωρίς νά είναι μεθυσμένος, με τό ηηλίκιο έτοιμο νά πέση απ' τό κεφάλι, σέρνοντας τό μανδύα, με τά τρίπια του παπούτσι, έτρεχε όπου τόν καλούσαν. Πήγαινε δε- τά, άριστερά, από τό ένα μαχαζί στο άλλο, έμπαινε σ' αυτά, καθόταν, σηκώνονταν, έφευγε, ξαναγύριζε, άλλοτε άπαντώντας σε όσους τόν ρωτούσαν κι' άλλοτε σαν ν' άπευθυνότανε στον έαυτό

του, μονολογούσε άσυνάρτητα και άκαταλαβίστικα λόγια.

— Τι με θέλεις, μαρέ; έλεγε, χωρίς νά φαίνεται σε ποιόν έ- κριβώς μιλάει. Τι έχεις μ' έμένα; Γυρεύεις τίποτα; Έγώ... είμαι στρατιωτικός!... Άνήκω στο στρατό! Τ' άκούς; Τι θέλεις από μένα;

Άν τύχαινε νά είναι κανείς έμπρός του που ύποκρινόταν, ότι παραδέχεται τήν στρατιωτική του ιδιότητα, ό Γιάννης έμενε εύχα- ριστημένος κι' άρχισε άμέσως τά πολεμικά φανταστικά άφηγήματά του. Άν όμως τόν κυττάζε είρηνικά, θυμωσε και φώναζε:

— Τι με βλέπεις, μαρέ; Νά με γνωρίσης; Τι θαρρείς πώς εί- μαι;... Σαν τά μούτρα σου;... Έγώ, μαρέ, πολέμησα! Στή Μελούνα, στο Γκριτζόβαλι, στο Ζάρκο, που άλλού θέλεις;... Με τόν Πετροπουλάκη, μα- ρέ! Τ' άκούς;...

— Άμ' δέν πολέμησες! τού ά- παντούσαν. Πού πολέμησες;

— Έγώ δέν πολέμησα; Ξανάρχι- ζε εκείνος τότε με θυμό. Έγώ δέν

πολέμησα; Νύχτα, μαρέ, φύγαμε από τή Λάρισα! Μιά και δυό στη Μελούνα βρεθήκαμε! Τό ξέρεις, μαρέ, τό Γκριτζόβαλι, έσύ;... Τι με κυττάζεις; Έγώ είμαι! Δέν πολέμησα, αϊ; Τώρα θά δής;... Έβριζε και θυμωσε ό Γιάννης, χωρίς όμως ποτέ του νά αισχρο- λογύ.

— Καλά, και πότε πήγες στον πόλεμο, Γιάννη; τόν ρωτούσαν καμιά φορά.

— Δέν έχω νά σου δώσω λόγο, άφού δέν με πιστεύεις! Βρυχό- ταν αυτός. Τι σε μέλλει στο κάτω-κάτω έσέναε, μαρέ; Όταν έγινε, πήγα! Τι νομίζεις; Με τόν Πετροπουλάκη, μαρέ! Και ήμουνα μπροστά, μπροστά! Δέυτερος ούλαμός, πρώτη ένωμοτία, τρίτος λόχος, δεύτερο τάγμα, όδσοο σύνταγμα! Μάλιστα. Μπα και θαρρείς πώς λέω ψέμματα;... Άμ δέ λέω ψέμματα, έγώ!

Ο Γιάννης ήταν ένας αβλαδέστα- τος τύπος παράφρονος, ένας άστείος άνόητος, ένας από τούς γελοίους έ- κείνους δυστυχισμένους — κατότε ή σκληρή Ειμωμένη κάνει και τή δυστυ- χία γελοία — που διασκέδαζε τούς παλούς Αθηναίους Κολωνακίωτες με τή μανία του ν' άνοίγη κουβέντα γιά πολεμικά ζητήματα και νά έχη πα- τα ως θέμα του τό στρατό. Ένώ, ύ- στερ' από τήν περιπέτειά του στα 1886, θά έπρεπε νά έχη ισόδια τήν αίσθησι της φρίκης γιά τόν πόλεμο, αντίθετα όχι μόνο ήθελε νά μιλή δι- ακρώς γιά μάχες και ήρωίσιμους, αλ- λά και νά είναι ντυμένος στρατιω- τικά...

Φανταζόταν τόν έαυτό του άλλοτε καλύτερο στρατιωτικό βαθμόφορο — λοχία ή έπιλοχία — κι' άλλοτε με- γάλο αξιωματικό, που γύμναζε διμοι- ρίες, λόχους και τάγματα:

— Λόχοοοοο! Άλτ!

— Προχωρήηη!

— Άνάπαυσις! Ζυγίτε επί δε- ξιά!

Τά παραγγέλματα αυτά καθημερι- νά τά έλεγε φωναχτά ό Γιάννης πρós φανταστικές στρατιωτικές δυνάμεις, που είχε τάχα στις διαταγές του. Πολλοί περαστικοί, τόν χαιρετούσαν στρατιωτικά και με σεβασμό, σαν νά ήταν τουλάχιστον συνταγματάρχης. Μικροί δέ και μεγάλοι, πηγαιναν νά κάνουν χάζι τά στρατιωτικά γυμνάσια του Γιάννη.

Όταν νύχτανε, άφηνε τό Κολωνάκι και ανέβαινε πρós τά ύψη της πλα- τείας της Δεξαμενής, όπου συχνάζαν άρκετοί σπαθόφοροι εκείνου του και- ρού — όμοιος πάντα, με τις ίδιες κι- νήσεις, με τις ίδιες κουβέντες και με τά ίδια ρούχα. Και εκεί, άλλες συν- ταγές, τόν άκούγαν ν' άγορεύη επί ώρας και νά διηγείται τά φανταστικά του κατορθώματα και γιά τούς τίτλους του, που σ' αυτούς στήριζε τις σχέσεις του με τό στρατό. Έπί χρόνια ούρλιαζε πένθιμα μέσα στη σιγή, ώσπου ένα πρωί Δεκεμβριανό του 1905, δέν ξαναείδε κανείς πουμενά τό Γιάννη.

Βαρειά κρυωμένος, είχε καταφύγει σε μία σπηλιά του Λυκα- βηττού, που ήταν και μόνιμη στέγη του, καλοκαίρι-χειμώνα. Τόν άνακαλύψαν όμως εκεί στα καλά του χάλια και τότε ό άνθρωποι που μαζί τόν διασκέδαζαν και περνούσαν τήν ώρα τους, τόν σή- κωσαν και τόν έφεραν στο δημοτικό νοσοκομείο.

Ήταν άναίσθητος από τό κρύο. Κοντά σ' αυτό και ή πείνα του τσάκισε τή δύναμι.

Έγινε καλά. Κι' όταν συνήλθε, κάναε έναν έρανο, τόν ντύσανε με καινούργια, σαν στρατιωτικά, ρούχα — και τόν έστειλαν στην πατρίδα του, τό Δομοκό. Έκεί και πέθανε ό Γιάννης σε προχω- ρημένη ηλικία.

Έτσι εξαφανίστηκε κι' άλλος τύπος της παλιάς Αθήνας, που διασκέδαζε ξενόιστα στα χρόνια εκείνα.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Άπό τό έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥ- ΡΟΥ» μία νέα σειρά από ιστορικά σημείωματα του έκλεκτού συνεργάτου μας

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Μιά συνοπτική και σε αύτοτελή άρθρα έξαιρετικού ένδιαφέροντος εμφάνισι της έλληνικής πρωτεύουσας με συναρπαστικά άνέκδοτα και άγνωστες μέχρι σήμερα σελίδες:

Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1830 — ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΡΟΧΟΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ — ΠΩΣ Η ΑΘΗΝΑ ΕΓΙΝΕ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ — ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ — ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡ- ΓΙΑ ΠΟΛΙ — ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΝΤΑΝΣΙΓΚ ΣΤΑ 1834 — ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ — ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ, ΚΛΠ. ΚΛΠ.

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Η «τεϊομαντεία»

14ον

Η «τεϊομαντεία», δηλαδή η πρόγνωση του μέλλοντος απ' τα σχήματα που γίνονται μέσα σ' ένα φυλλάκι απ' τα φύλλα του τσαγιού, είναι μία πολύ παλιά μέθοδος. Πριν από χιλιάδες χρόνια, οι άνθρωποι πίστευαν, ότι οι καμπάνες που σήμαιναν, δίδωσαν το κακό. Απ' αυτό λοιπόν γεννήθηκε η συνήθεια να διαβάσουν το μέλλον στο έσωτερικό μιας καμπάνας, απ' τα σχέδια, τις άνωμαλίες, τις κηλίδες κλπ. που υπήρχαν στην επιφάνεια του μεταλλού.

Υστερα, οι αρχαίοι Κινέζοι βρήκαν, ότι τα φυλλάκια του τσαγιού μοιάζουν μ' αναποδογυρισμένες καμπάνες. Αρχισαν λοιπόν να μελετούν το έσωτερικό των χρησιμοποιούμενων φυλλακιών, μέσα στα οποία είχαν απομείνει μερικά φύλλα τσαγιού, που σχημάτιζαν διάφορα ενδιαφέροντα σχέδια.

Τώρα η τεϊομαντεία έχει διαδοθή σ' όλο τον κόσμο. Είναι μία μέθοδος απλή, που δεν χρειάζεται μεγάλη εξάσκηση. Το φυλλάκι που θα χρησιμοποιήσετε, πρέπει ναχη εντελώς λεία την έσωτερική του επιφάνεια, δίχως σκαλίματα ή άλλες άνωμαλίες που θ' ανάγκασαν τα φύλλα του τσαγιού να πάρουν άφυσικά σχήματα. Πρέπει επίσης ναχη χερουλί, γιατί το χερουλί παίζει ρόλο στο διάβασμα της τύχης. Το τσάι πρέπει να περιέχει και τα βρασμένα φύλλα.

Αφού πιη το τσάι εκείνος που θέλει να μάθη την τύχη του, αφήνοντας μόνο λίγες σταγόνες, πιάνει το φυλλάκι απ' το χερουλί του, με τ' αριστερό χέρι πάντα, και το περιστρέφει τρεις φορές προς τ' αριστερά. Υστερα τ' αναποδογυρίζει μέσα στο πιατάκι του — ακριβώς όπως γίνεται και για το φυλλάκι του καφέ. Τ' αφήνει να στραγγίσει τελείως σ' αυτή τη θέση. Έπειτα το γυρίζει ίσια κι αρχίζει απ' την αριστερή πλευρά του χερουλιού τη μελέτη των φύλλων, προχωρώντας κατόπιν σ' ολόκληρο το φυλλάκι.

Τα σχήματα που βρίσκονται ψηλότερα, στις πλευρές του φυλλακιού, δείχνουν, ότι πρόκειται να συμβη σύντομα, στο προσεχές μέλλον. Όσο προχωρούμε βαθύτερα, προς τον πάτο του φυλλακιού, συναντούμε σχήματα που αφορούν μακρινότερα περιστατικά.

Μπορεί να ερμηνεύση τα διάφορα σχήματα είτε ο ίδιος εκείνος που ήπιε το τσάι, είτε άλλο πρόσωπο. Αυτός που πίνει το τσάι, πρέπει να διατυπώση συγχρόνως με το νοού του μία εύχη και να τη σκέπτεται διαρκώς, ώσπου ν' αδειάσει το φυλλάκι του, καθώς κι όταν το αναποδογυρίζη κατόπιν. Η απάντησι θα βρίσκεται στο πρώτο σχήμα, στο οποίο θα πέση η ματιά του όταν γυρίση ίσια το φυλλάκι και κυττάξη μέσα. Δηλαδή, το σχήμα αυτό, θα έχη στενή σχέση με την επιθυμία του.

Νά τώρα η σημασία των κυριωτέρων σχημάτων:

Αγγελος: Ευχάριστες ειδήσεις. Αγκυρά: Γρήγορα θα περάσουν οι στενοχώριες σας.

Αεροπλάνο: Ταξίδι που δεν το περιμένετε. Μπορεί όμως να σημαίνη και απογοήτευσι.

Αετός: Θα συμβη μία μεταβολή προς το καλύτερο.

Ακρίδα: Θα λάβετε ειδήσεις από κάποιο φίλο σας.

Αλεπού: Κάποιος που τον έμπιστεύεσθε, είναι έχθρος σας.

Αλυσίδα: Πλησιάζει αρραβώνας ή γάμος.

Αμάξι: Θα δοκιμάσετε μία απογοήτευσι.

Αραψ: Κάποιος φίλος σας δεν είναι ειλικρινής.

Αριθμοί: Δείχνουν τον αριθμό των ημερών που σας χωρίζουν από ένα γεγονός.

Αρκούδα: Οι άναβολές σας θα έχουν δυσάρεστες συνέπειες.

Αρπα: Θα εύτυχηστέ στον έρωτα.

Αρχικά (ψηφία): Είναι τα αρχικά του ονόματος φιλικών προσώπων.

Ασος: Μπαστούνι, ένα γράμμα. Καρώ, ένα δώρο. Σπαθί, ένα μεγάλο κτίριο. Κοίπα, εύτυχια.

Αστράγαλος: Σας λείπει ή σταθερότης, έχετε φιλοδοξία, όχι όμως κατανόησι.

Αναποδογυρίζει κανείς το φυλλάκι μέσα στο πιατάκι του — ακριβώς όπως γίνεται και για το φυλλάκι του καφέ...

Αστρο: Σύμβολο καλής τύχης και επιτυχίας.

Αυγά: Θα μάθετε κάποια γέννησι.

Αυγοθήκη: Ο κίνδυνος που αντιμετώπιζετε, είναι περαστικός.

Αυτί: Θα μάθετε ειδήσεις που δεν τις περιμένετε.

Αυτοκίνητο: Σας περιμένει καλή τύχη.

Αψίς: Θα κάνετε μακρινό ταξίδι σε ξένα μέρη.

Βαρέλι: Θα πάτε σ' ένα πάρτυ.

Βάρκα: Θα σας επισκεφθή φίλος. Βάτραχος: Κάποια αλλαγή θα σας φέρη επιτυχία. Βελανίδι: Επιτυχία. Βέλος: Θα λάβετε ένα γράμμα που θα σας φέρη κακές ειδήσεις. Βεντάλια: Υπάρχει στο δρόμο ένα φλέρι για σας. Βιβλίο: Άνοιχτο σημαίνει επιτυχία, κλειστό σημαίνει άναβολη. Βιολί: Θα βρεθήτε μέσα σε μεγάλο κύκλο από εύθυμα πρόσωπα. Βραχιόλι: Θα συναντήσετε κάποιες μικρές δυσκολίες. Βρύση: Σας περιμένει μεγαλύτερη επιτυχία. Βωδί: Οικονομική άνεσι, ευημερία. Γάιδας: Θα επιτύχετε με την υπομονή.

Γάτα: Θάχετε ένα καυγά. Προφυλάξετε τη δουλειά σας από ύπουλους έχθρους.

Γεράκι: Έχετε ένα φίλο που σας ζηλεύει.

Γέφυρα: Θα σας γίνη μία προσφορά που θα σας φέρη επιτυχία.

Γραμμές: Δείχνουν ταξείδια. Αν είναι κυματοειδείς, σημαίνουν αβεβαιότητα και πιθανές απογοητεύσεις.

Γραφείο: Θα λάβετε ένα γράμμα με ειδήσεις.

Δαχτυλίδι: Υπάρχει στο μέλλον σας ένας αρραβώνας ή γάμος.

Δάχτυλο: Δώστε ιδιαίτερα προσοχή σε ό,τι δείχνει αυτό το δαχτυλό.

Δεκανίκια: Θα λάβετε βοήθεια από κάποιο φίλο σας.

Δέντρο: Θα συμβη μία μεταβολή προς το καλύτερο.

Διάβολος: Υπάρχουν γύρω σας κακές επιρροές.

Δράκοντας: Σας επιφυλάσσει ή τύχη μία εαφική αλλαγή.

Δρεπάνι: Το πρόσωπο που αγαπάτε θα σας απογοητεύση.

Εκκλησία: Θα συμβη κάποια θρησκευτική τελετή που σας αφορά.

Ελέφας: Μπορείτε να έμπιστευθε το φίλο σας.

Ενδυμασία: Θ' αλλάξη ή ζωή σας προς το καλύτερο.

Ζαρκάδι: Θα βρεθήτε άνακατεμένους σε κάποια φιλονεικία.

Θυμωιά: Μην ένεργήσετε προτού σκεφθήτε καλά.

Κάδουρας: Έχετε κάποιον έχθρο.

Καλάθι: Άδειανό, σημαίνει χρηματικές στενοχώριες. Γεμάτο, σημαίνει δώρον.

Καμηλοπάρδαλις: Σκεφθήτε καλά πριν ένεργήσετε. Άπερισκέπτες ένεργειες θα σας φέρουν μπελάδες.

Καμπάνα: Θα λάβετε άπροσδόκητες ειδήσεις. Πολλές καμπάνες σημαίνουν γάμο.

Καπέλλο: Θα επιτύχετε σε μία καινούργια εργασία που θ' αρχίσετε.

Καπνοδόχη: Προχωρήστε με πολλή προφύλαξη σ' αυτό που σκοπεύετε να κάνετε.

Καρδιά: Έχετε ένα φίλο στον οποίο μπορείτε να έμπιστευθήτε.

Καρέκλα: Θα σας έρθη ένας φιλοξενούμενος που δεν τον περιμένετε.

Κάρρο: Οι έπιχειρήσεις σας θάχουν μεγάλη επιτυχία.

Κατασπίδα: Έχετε άνακατευτή σε κάποια δύσκολη δουλειά.

Κατσικά: Θα λάβετε ειδήσεις από κάποιο ναυτικό.

Κεράσια: Θα εύτυχηστέ στον έρωτά σας.

Κεφάλι: Καινούργιες εύκαιρίες για σας.

Κιθάρα: Θα είσαστε εύτυχησμένος στον έρωτα.

Κλαδί: Αν έχη φύλλα, σημαίνει γέννησι. Χωρίς φύλλα, προμηνύει απογοήτευσι.

Κλειδί: Σας περιμένει καλή τύχη, όλες οι πόρτες θάναι άνοιχτές για σας.

Κλειδιά διασταυρωμένα σημαίνουν έπιτυχία στις έπιχειρήσεις και στον έρωτα.

Κλουβί: Πρότασι γάμο. Κολλάρο: Η έπιτυχία σας θα έξαρτηθή από άλλους.

Κολυμπήθρα: Θα μάθετε μία γέννησι.

Κομήτης: Θα συμβη κάτι που δεν το περιμένετε.

Κόττα: Εύτυχια στο σπίτι σας.

Κουκουβάγια: Φυλαχθήτε από κάποιο σκάνδαλο.

Κουπί: Μία μικρή στενοχώρια στη ζωή σας.

Κουρτίνα: Το μυστικό σας βρίσκεται σε καλά χέρια και θα φυλαχθή.

Κουτί: Άνοιχτό, σημαίνει περαστικές έρωτικές στενοχώριες. Κλειστό, σημαίνει ότι θα βρεθή κάτι που χάρηκε.

Κρεμάλα: Προσέξτε, γιατί σας άπειλει κοινωνική άποτυχία.

Κτίριο: Θα μετοικήσετε άλλο.

Κύκλος: Θα επιτύχετε το σκοπό σας και θα τελειοποιήσετε το έργο σας.

Κυψέλη: Η δουλειά σας θα πάη θαυμασία.

Κωδωνοστάσιος: Καλή τύχη, που θα καθυστερήση λίγο.

Λαγός: Κάποιος φίλος που άπουσιάζει, θα έναυγυρίση.

Λαγωνικό: Σας περιμένει καλή τύχη.

Λάχανο: Ένας συνέταρος στη δουλειά σας σας ζηλεύει.

Λεκάνη: Φασαρίες στο σπίτι σας.

Μαργαρίτα: Θα εύτυχηστέ στον έρωτά σας.

Μάτι: Θα υπερνικήσετε τις δυσκολίες που θα συναντήσετε.

Ματογυάλια: Θα μάθετε ειδήσεις εκπληκτικές.

Μαχαίρι: Σημαίνει διάλυσι φιλίας.

Ίσως θα σας έγκαταλείψη ένα πρόσωπο που αγαπάτε.

Μήλα: Έπιτυχία στις δουλειές σας.

Μηχανή: Γρήγορες ειδήσεις.

Μοναστήρι: Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε.

Μπαλόνοι: Δεν θα κρατήσουν πολύ οι στενοχώριες σας.

Μπάνιο: Θα δοκιμάσετε άπογοήτευσι.

Μπαστούνι: Ένας έπισκέπτης έρχεται να σας δει.

Μπότα: Θάχετε έπιτυχία σ' αυτό που θα έπιχειρήσετε.

Μποτίλια: Φυλαχθήτε, γιατί μπορεί ν' άρρωστήσετε.

Μπουκέτο: Εύτυχια στον έρωτα.

Μπρίκι (του καφέ): Έλαφρεία άρρώστεια στο μέλλον.

Μυίγα: Θα σας κυνηγήσουν μικροενοχλήσεις.

Μωρό: Σας περιμένει μία σειρά από δυσάρεστα περιστατικά.

Νόμισμα: Θα μωρέσετε να ξοφήσετε τα χρέη σας.

Νύχι (ζώου): Έχετε ένα κρυφό έχθρο που σας κατατρέχει.

Νυχτερίδα: Θα κάμετε ένα ταξίδι και θα συναντήσετε άπογοητεύσεις.

Ξιφολόγχη: Κάποιος θα σας κάνη μία τσουκτερή παρατήρησι.

Πάπας: Σας περιμένει καλή τύχη.

Πάπια: Η έπιχειρήσι που σκαρώνετε θα σας φέρη τύχη.

Περιστερί: Όλα θα πάνε καλά.

Πέταλο (άλου): Το μέλλον σά επιφυλάσσει πολύ καλή τύχη.

Πεταλούδα: Έπιπολαίότης και έθες τέρωσις.

Πηρούνι: Έχετε ένα δόλιο φίλο.

Πιάτο: Καυγάς στο σπίτι σας.

Πίπα: Συμβολίζει βαθείες σκέψεις.

Πλοίο: Το ταξίδι σας θα έπιτυχι.

Ποδιά: Θ' άποκτήσετε γρήγορα έν καινούργιο φίλο.

Πόδια: Πρέπει να πάρτε μία σπουδαιά άπόφασι.

Πόρπη: Σας περιμένει κάποια άπογοήτευσι.

Πουλί: Θα μάθετε πολύ γρήγορα εύχάριστα νέα.

Πούρο: Θ' άποκτήσετε ένα καινούργιο φίλο.

Πριόνι: Θ' άνακατευτούν στη ζωή σας έένα πρόσωπα και θα σας δημιουργήσουν μπελάδες.

Πρόσωπα: Θα πάτε σ' ένα πάρτυ.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ της χειρομαντείας

Η γνώμη των έπιστημόνων της έποχής μας για τη χειρομαντεία — Τι άποκαλύπτουν οι γραμμές του χεριού σας. — Η διάρκεια της ζωής, οι έρωτικές περιπέτειες, ή έπαγγελματική είδικεση, ή υγεία, τα εύχάριστα και δυσάρεστα περιστατικά της ζωής σας, βρίσκονται όλα γραμμένα στην παλάμη του χεριού σας — Πώς μπορείτε να τα διαβάσετε χωρίς καμμία δυσκολία και να δώσετε την όρθη έρμηνεία τους. κλπ. κλπ.

Όπου θα βρίσκωνται πολλοί φίλοι σας. Πύλη: Έχετε έμπιστοσύνη, όλα θα πάνε καλά.

Πυξίδα: Ταξείδι και καινούργια έργασια.

Πύργος: Θα σας προσφέρουν μία καλή εύκαιρία, μη την άφισετε να χαθή.

Ρολόι: Σκέπτεσθε πολύ το μέλλον.

Σακκάκι: Χωρισμός από φίλο.

Σάλπιγγα: Πρέπει να έργασθήτε σκληρά για να επιτύχετε.

Σημαία: Προμηνύεται κάποιος κίνδυνος, ίσως καυγάς.

Σκάκι (πιόνια): Φυλαχθήτε απ' τις δυσκολίες που σας περιμένουν.

Σκάλα: Θα έχετε μία προαγωγή.

Σκαπάνη: Θα επιτύχετε, άλλ' άφου έργασθήτε σκληρά.

Σκηνή: Θα κάμετε ένα ταξίδι.

Σκουλαρίκια: Φυλαχθήτε από μία παρεξήγησι, που θα σας βάλη σε μπελάδες.

Σκουλήκια: Κάποιο σκάνδαλο, που δεν άπέχει πολύ.

Σκούπα: Κάποιος φίλος σας δολιεύεται.

Σκούφος: Προσέξτε, προμηνύονται μπελάδες.

Σκυλί: Έχετε ένα ειλικρινή φίλο.

Σπαθί: Θα περάσετε κάποια μικρή άτυχία.

Σφυρί: Η έπιθυμία σας θα πραγματοποιηθή, αν έπιμένετε και δεν παραιτηθήτε πολύ εύκολα.

Σπίτι: (Έδε κτίριο).

Στάμνα: Σας περιμένει καλή υγεία.

Σταυρός: Θα σας ζητηθή μία θυσία για κείνους που αγαπάτε, και θα την κάμετε εύχάριστα.

Σταφύλια: Σας περιμένει άκόμη περισσότερη έπιτυχία.

Στέμμα: Η εύχη σας θα πραγματοποιηθή.

Στεφάνι: Εύτυχια στο προσεχές μέλλον, ίσως γάμος.

Στήλη: Οι φίλοι σας θα σας βοηθήσουν σε δύσκολες στιγμές.

Στιλέτρο: Σας άπειλεί κάποιος κίνδυνος, μην είσαστε πολύ βιαστικός.

Σύννεφα: Μπελάδες προμηνύονται. Αν υπάρχουν κουκίδες γύρω απ' τα σύννεφα, χρηματικές στενοχώριες.

Τετραγώνο: Σημαίνει άνεσι και γαλήνη.

Τζάκι: Έχει σχέση με το σπίτι σας.

Τιρμπούρον: Μην είσθε τόσο περίεργος, γιατί θα σας βυή σε κακό.

Τόξο: Φυλαχθήτε από σκάνδαλο.

Τουφέκι: Καυγάς στο μέλλον.

Τρίγωνο: Σημαίνει μυστήριο και κρυμμένα πράγματα.

Τριφύλλι: Εύημερία και εύτυχια για σας.

Τροχός: Αν είναι ολόκληρος, καλή τύχη. Αν είναι σπασμένος, άπογοήτευσι.

Τσαπί: Πρέπει να έργασθήτε πολύ για να επιτύχετε.

Τσεκούρι: Θα υπερνικήσετε δυσκολίες.

Τύμπανο: Θα κάμετε ένα ταξίδι σχετικό με κάποια καινούργια δουλειά σας.

Φαράσι: Θα μάθετε παράξενα νέα για την οικογενειακή ζωή κάποιου φίλου σας.

Φασόλια: Η φτώχεια σας θα σας φέρη μπελάδες και στενοχώριες.

Φεϊδί: Έχετε κάποιον έχθρο.

Φέρετρο: Φυλαχθήτε από μπελάδες.

Φλυτζάνι: Οι προσπάθειές σας θα στεφθούν από έπιτυχία.

Φράχτης: Η έπιτυχία βρίσκεται πολύ κοντά σας.

Φυσερό: Τα σχέδιά σας θα συναντήσουν άναποδιές.

Φωλιά (πουλιού): Το σπίτι σας θάναυ εύτυχημένο.

Χειροπέδες: Σας περιμένουν μπελάδες, αν δεν προσέξτε.

Χέρι: Δείχνει φιλία κι έπιτυχία στις δουλειές σας.

Χήνες: Θάχετε άπροσδόκητους έπισκέπτες, που θα σας εύχαριστήσουν πολύ.

Χορευτής: Θα δοκιμάσετε άπογοήτεύσεις.

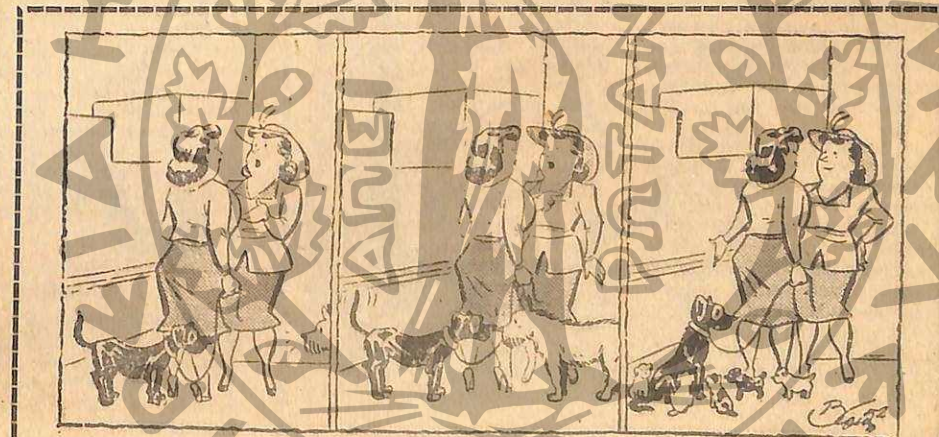
Χουρμαδιά: Θα εύτυχηστέ στον έρωτά και στο γάμο.

Χτένι: Κάποιος σας κάνει ψεύτικα το φίλο.

Ψαλίδι: Θα μαλλώσετε με τη γυναίκα σας (ή με τον άντρα σας).

Ψωμί: Μη σπαταλάτε άδικά τη δυναμικότητά σας.

Για να «διαβάσετε» τα φύλλα του τσαγιού, χρειάζεται φαντασία και ικανότης ν' αναγνωρίζετε τα διάφορα σχήματα. Φυσικά, είναι δυνατόν να υπάρχει συνδυασμός διαφόρων σχημάτων. Π.χ. το σύμβολο ενός γάμου (δαχτυλίδι) μπορεί να συνοδεύεται από ψωφία και αριθμούς, που είναι ίσως τα αρχικά ψηφία του ονόματος του προσώπου που θα παντρευθήτε και οι ήμερες που σας χωρίζουν απ' το γάμο. Με λίγη εξάσκηση, θα μωρότε να κάμετε αυτές τις συσχετίσεις των συμβόλων.

Φλωρία!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Οί πόνοι της πλάτης

Αποτέλεσμα καταπονήσεως των μυών

Με τη διεύθυνση του δόκτορος Άλβαν Ρούσκ, γίνονται από ένα χρόνο τώρα στο Ίνστιτούτο Φυσικής Ιατρικής της Ν. Υόρκης συστηματικές έρευνες γύρω απ' τα αίτια και τη θεραπεία των πόνων της πλάτης. Λειτουργεί μάλιστα κι ένα συμβουλευτικό κέντρον για τις ιδιαίτερες πολύπλοκες περιπτώσεις.

Εξακριβώθηκε λοιπόν από τους ειδικούς επιστήμονες ότι τα 90 % των πόνων της πλάτης οφείλονται σε προσπάθεια και καταπόνηση των μυών της. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις, προκαλούνται από άλλες ασθένειες — Έλκη, νεφρικές παθήσεις, δγκους — ή από ελαττωματική διάπλαση της σπονδυλικής στήλης.

Αποτάθηκε, αν έχετε τη γνώμη πως οι πόνοι της πλάτης εμφανίζονται συχνότερα σ' εκείνους που κάνουν βαριές δουλειές, που σηκώνουν π. χ. μεγάλα βάρη. Δεν έχει σχέση το είδος της εργασίας που κάνουν, αλλά το κατά πόσον είναι συνηθισμένοι και φτιαγμένοι γι' αυτήν.

Οι περισσότερες λοιπόν περιπτώσεις πόνων της πλάτης παρατηρούνται σ' εκείνους που περπατούν με τα μούτρα, τις Κυριακές, στα σπέρη ή στην καλλιέργεια του κήπου τους, χωρίς ν' είναι συνηθισμένοι σ' αυτές τις ασχολίες. Εύτυχως, οι πόνοι αυτοί περνάνε σε μία - δυο μέρες, δίχως να χρειαστεί γιατρός. Αυτό δηλαδή συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις, αλλά όχι σε όλες.

Οι γυναίκες είναι λιγότερο υποκειμένες απ' τους άντρες στους πόνους της πλάτης, αφού είναι γι' αυτές εργάζονται πιο λίγες ώρες κι όχι τόσο έντατικά κι' απ' έτερον γιατί φορτάνε κορσέδες κι' ελαστικές ζώνες.

Οι χοντροί παθαίνουν πόνους στην πλάτη συχνότερα απ' τους αδύνατους. Αυτό οφείλεται σε αδύναμια των στομαχικών μυών τους, που προσπαθούν να την αντισταθμίσουν οι μύες της πλάτης κι' έτσι κουράζονται και γίνονται ευαίσθητοι.

Ανδρώποι με σώμα κοντό και μυώδες είναι περισσότερο κατάλληλοι απ' τους ψηλούς για βαριές εργασίες, κι' επομένως ποινεί σπανιότερα ή πλάτη τους.

Οι περισσότεροι πόνοι έχουν την έδρα τους στο κάτω μέρος της πλάτης, γιατί εκεί συγκεντρώνεται ιδίως η μυϊκή προσπάθεια, και μάλιστα πολλαπλασιασμένη. Αν π. χ. σηκώσουμε μία βαλίτσα βάρους 10 κιλάδων, οι τένοντες του κάτω μέρους της πλάτης μας τεντώνονται με δύναμη 150 κιλάδων!

Η άγαντία, και γενικώς οι συναισθηματικοί παράγοντες δεν προκαλούν ποτέ, αυτοί μόνο, πόνους στην πλάτη. Συντελούν όμως στην εμφάνισή τους. Αν υποβάλουν στην ίδια καταπόνηση την πλάτη τους ένας άνθρωπος μόνιμα ταραγμένος

ψυχικά κι' ένας άλλος ήρεμος, ο πρώτος έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να πονέσει.

Υπάρχει η χαρακτηριστική περίπτωση μιας γυναίκας, που υπεβλήθη, σ' έγχειρση, γιατί πονούσε η πλάτη της, κι' όμως οι πόνοι συνεχίστηκαν. Εξαφανίσθηκαν δε μόνον όταν ένας ψυχίατρος τη βοήθησε ν' απαλλαγεί απ' τα βασανιστικά προβλήματα της.

Θέλετε ν' αποφύγετε τους πόνους της πλάτης; Μη διατηρήτε την ίδια θέση στο κάθισμά σας επί μία ώρα ή περισσότερο. Οι μύς του κάτω μέρους της πλάτης σας μπορεί να γίνουν ευαίσθητοι και να πονήσουν. Αλλάξτε λοιπόν κάθε τόσο θέση, χωρίς ωστόσο να σας εμποδίσει αυτό να συνεχίσετε τη δουλειά σας. Κάθε τόσο, πρέπει να σηκώνεστε και να κάνετε μερικές βόλτες, για να λείψη η υπερτάση των μυών της πλάτης σας.

Μιά καθιστική δουλειά γραφείου είναι κουραστικότερη γι' αυτήν πλάτη απ' όσο το γραφείο στη γραφομηχανή. Στη δεύτερη περίπτωση, οι κινήσεις των χεριών διαμοιράζουν την προσπάθεια σ' όλο το σώμα. Όταν όμως γέρνετε όλη την ημέρα προς τα εμπρός, στο γραφείο σας, κουράζονται οι μύς του κάτω μέρους της πλάτης.

Δεν υπάρχει «σωστός» τρόπος καθίσματος. Μπορείτε να καθέστε όπως σας φαίνεται πιο άνετα. Αν καταβάλετε ειδική προσπάθεια για να καθέστε με ώριμο τρόπο, μπορεί να κουρασθήτε και να πονέσει η πλάτη σας.

Στο κρεβάτι, φροντίστε να είναι ελαφρά λυγισμένοι και χαλαρωμένοι οι μύς των γοφών, των γονάτων και του κάτω μέρους του ποδιού, καθώς κι' η πλάτη. Το κρεβάτι πρέπει να μην είναι πολύ μαλακό, να μη βουλιάζει, γιατί άλλως καταβάλλετε μυϊκή προσπάθεια και ξυπνάτε πονώντας στην πλάτη.

Σε εργασίες όχι καθιστικές, ο κορμός σας πρέπει να είναι χαλαρωμένος και τα χέρια σας ελεύθερα. Μην προσπαθήτε να πάρετε μία ώριμη στάση.

Αν η δουλειά σας σας αναγκάζει να σκύβετε όλη την ημέρα, τη διακόπτετε κάθε τόσο για λίγα δευτερόλεπτα, για να ξεκουραστούν οι μύς της πλάτης σας.

Είναι λάθος να νομίζετε πως, όσο κι' αν κουρασθήτε την ημέρα στο γραφείο σας, θα βρθεί αρκετή ανάπαυση όταν γυρίσετε στο σπίτι σας. Πρέπει λοιπόν να διακόπτετε κάθε τόσο τη δουλειά σας και να ξεκουράζεστε λίγα λεπτά. Άλλωστε, έτσι εργάζεστε αποδοτικότερα.

Τα ζεστά επιθέματα και το μασάζ δεν θεραπεύουν τους πόνους της πλάτης. Τους λιγοστεύουν απλώς και προετοιμάζουν τον άρρωστο για την ιστρική θεραπεία.

... Η πλάτη της πλάτης δεν υποχωρεί με τις παραπάνω συμβουλές σ' ένα λογικό χρονικό διάστημα, χρειάζεται ιατρική εξέταση και διάγνωση των πραγματικών αιτιών. Μπορεί να οφείλεται π. χ. σε φθορά ή μετατόπιση ενός απ' τους δίσκους χόνδρου που βρίσκονται ανάμεσα στους σπονδύλους της σπονδυλικής στήλης. Παρατηρείται τότε έρεθισμός και φλόγωση. Συχνά, αρκεί σε τέτοιες περιπτώσεις η ανάπαυση. Άλλοτε όμως χρειάζεται έγχειρση, που επιτυγχάνει σήμερα στα 75 % των περιπτώσεων.

Το «ηλεκτροσόκ» χωρίς σπασμούς

Το «ηλεκτροσόκ» απέδωσε ως σήμερα άριστα αποτελέσματα στη θεραπεία των φρενικών ασθενειών. Το μεγάλο μειονέκτημά του είναι, όμως, ότι προκαλεί βίαιους σπασμούς στον ασθενή. Οι Άγγλοι επιστήμονες, για να εξουδετερώσουν αυτούς τους σπασμούς, χρησιμοποίησαν από κάμποσο καιρό μία ουσία, την «σοουβινιλολίνη», που προκαλεί μία προσωρινή παράλυση των περιφερειακών νευρώνων και προλαμβάνει τις δυσάρεστες συνέπειες του ηλεκτροσόκ.

Κάστανα εναντίον του γαστρικού έλκους

Ένας Γερμανός επιστήμονας εγκαινιάσε μία νέα θεραπεία εναντίον του γαστρικού έλκους. Κάνει στους ασθενείς του ενδοφλέβιες ενέσεις με ένα εκχύλισμα από κάστανα. Οι ενέσεις αυτές εξαφανίζουν άμεσα τους πόνους και καλύτερα την γενική κατάσταση του ασθενούς.

Το ραδιενεργό ιώδιο

Η αμερικανική Ιατρική εταιρεία δημοσίευσε τελευταία έναν απολογισμό της χρήσεως του ραδιενεργού ιωδίου, που είναι, ως γνωστόν, το κατ' έξοχον φάρμακο εναντίον του υπερθυρεοειδισμού (υπερλειτουργίας του θυρεοειδούς).

ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΗ ΤΗΣ ΠΗΞΕΩΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Το μηχανήμα αυτό χρησιμοποιείται, τελευταία, στην Αμερική για την κατμέτρηση της πήξεως του αίματος, η οποία παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον στην Ιατρική για πολλές αρρώστιες και ιδίως για την έμβολη της καρδιάς. Το αίμα που προκύπτει να εξετασθεί, τοποθετείται μέσα σ' ένα μικρό δοχείο, που βυθίζεται μέσα σε νερό θερμοκρασίας 37 βαθμών. Το δοχείο του αίματος είναι εφοδιασμένο μ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα, το όποιο καταγράφει που συνδέεται μ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα, καθορίζοντας έτσι με μεγάλη ακρίβεια τον χρόνο που απαιτεί η πήξη του αίματος.

ΑΝΤΙΒΙΤΑΜΙΝΕΣ και ΑΝΤΙΤΡΟΦΕΣ

Μία νέα μεγάλη ανακάλυψη της επιστήμης

Ολόκληρη η φύσις διέπεται από ένα βασικό νόμο, τον νόμο της αντίθεσεως και της ισοροπίας, που έχει επίσης πλήρη εφαρμογή και στον τομέα της διατροφής του ανθρώπου.

Στις τροφές, που ο άνθρωπος καταναλώνει για να συντηρηθεί στη ζωή, υπάρχουν οι βιταμίνες, ζωτικές παράγοντες για τον οργανισμό μας. Παράλληλα όμως με τις βιταμίνες, διαπιστώθηκε τελευταία ότι υπάρχουν και οι «αντιβιταμίνες», ουσίες που καταστρέφουν τις βιταμίνες! Ός τώρα ξέραμε ότι οι διάφορες άβιταμίνες οφείλονται σε έλλειψη βιταμινών. Τώρα όμως ξέρουμε ότι οφείλονται στην καταστροφή των βιταμινών από άλλες βιταμινολυτικές ουσίες, που ωνομασθήκαν αντιβιταμίνες.

Οι αλέπουδες, π.χ. όταν τρέφονται με όμη ψάρια, παθαίνουν μία άβιταμίνωση, που λέγεται νόσος του Τσόσκε. Επειτα από συστηματικές μελέτες, οι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι τα ψάρια περιέχουν μία βιταμινολυτική ουσία, που καταστρέφει τις βιταμίνες.

Επίσης, μία δίαιτα πολύ πλούσια σε ασπράδι αιγού προκαλεί στα ποντίκια ένα είδος δερματίτιδος, που παρατηρείται και στους ανθρώπους, που τρώνε πολλά αυγά. Έτσι το ασπράδι του αιγού, που είναι περιέχει τροφή ως ένα ωρίσμένο σημείο, μεταβάλλεται σε «αντιτροφή», σε καταστροφικά των βιταμινών, όταν γίνει κατάποσή του.

Οι γιατροί πίστευαν ότι άσθονος κυμός φρούτων, κυμός λεμονιού ή απλώς συνθετική βιταμίνη «C», αρκούσαν για να καταπολεμηθεί το σκορβούτο. Παρατηρήθηκε όμως ότι η θεραπεία αυτή δεν ήταν αρκετή και ότι, για να εξαφανιστούν εντελώς όλα τα συμπτώματα του σκορβούτου, έπρεπε ταυτόχρονα ο άρρωστος να πάψει να τρώει κονσέρβες. Πρόσφατα πειράματα απέδειξαν ότι οι κονσέρβες περιέχουν αντιβιταμίνες και ότι η απλή εισαγωγή στον οργανισμό βιταμινών δεν είναι αρκετή, γιατί καταστρέφονται άμεσα από τις αντιβιταμίνες.

Στις νέτιες πολιτείες της Αμερικής είναι πολύ διαδεδομένη η «πεπλάγρια», ιδιαίτερα μεταξύ των πλεθυσμών, που έχουν ως βασική τροφή το καλαμπόκι. Μολονότι οι άρρωστοι έτοιμων άσθονο κράας, πλούσιο σε βιταμίνες ΠΠ, τα συμπτώματα έμειναν. Τώρα, απέδειχθη ότι το καλαμπόκι περιέχει μία βιταμινολυτική ουσία, που καταστρέφει τη βιταμίνη ΠΠ.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος έδωσε αφορμή σε έκτεταμένες μελέτες πάνω στο πρόβλημα της διαίτας του ανθρώπου. Στην Εύρωπη, οι κατεχόμενες χώρες έτρωγαν πολύ λίγο κρέας και λίπος, γιατί τις μεγάλες ποσότητες των τροφίμων αυτών τις έπαιρναν οι κατακτητές.

Οι τροφές τους αντίθετως ήταν πλούσιες σε διάφορες κυτταρίνες, όπως ψωμί με πίτουρο, λαχανικά και άλλα. Η δίαιτα αυτή προκαλούσε επίμονες διάρροειες, άπισχνανσι και συχνά τον θάνατο. Όπως απέδειχθη, η κυτταρίνη είναι μία «αντιτροφή». Το πίτουρο μέσα στο ψωμί παίζει ρόλο αντισυμβατικό. Αυτό που ονομάζουν πλήρη άρτο εμποδίζει, με το φυτικό οξύ, που περιέχει, την αφομοίωση του άσβεστιού, του σιδήρου και του μαγνησίου από τον οργανισμό μας.

Όταν ο άνθρωπος τρώει μεγάλες ποσότητες πλήρους άρτου, παρατηρούνται ανησυχητικά φαινόμενα: ο σκελετός δεν αναπτύσσεται κανονικά, τα δόντια καταστρέφονται, το νευρικό σύστημα χάνει την ισοροπία του. Το πολύ ψωμί — γράφει ο καθηγητής Λέσν — προκαλεί ραχισισμό.

Επικίνδυνα επίσης είναι όλα τα χορταρικά, που έχουν ευνή γεύση. Κι' αυτό γιατί περιέχουν δραστικό οξύ, που είναι μία πολύ ισχυρή αντιβιταμίνη.

Το αλκοόλ, ΕΞ άλλου, μοιολογείται είναι μία ουσία θερμιδογόνος, λόγω της ταχείας καύσεώς του, παίζει σοβαρό «αντιδυναμογόνο» ρόλο και, πέραν ενός όριου, είνε μία πολύ επικίνδυνη αντιβιταμίνη και αντιτροφή.

Όριμένες παθήσεις του στομάχου και των εντέρων, που έχουν ως αποτέλεσμα γενική εξασθένηση του οργανισμού και σοβαρές διαταραχές του νευρικού συστήματος, δεν οφείλονται στις λεγόμενες «απορροφές» τοξικών στον οργανισμό, όπως λένε οι γιατροί, αλλά σε ωριμένες ζυμώσεις, που σημειώνονται στα έντερα. Οι ζυμώσεις αυτές παράγουν αντιβιταμίνες, που καταστρέφουν τις βιταμίνες των τροφών, και ιδιαίτερα τη βιταμίνη Β, που είναι απαραίτητη για το νευρικό μας σύστημα.

Τα νεώτερα συμπεράσματα της βιολογίας και διαιτολογίας είναι ότι, για να αναπτυχθεί ένας οργανισμός κανονικά, πρέπει να υπάρχει στη δίαιτά του μία ισοροπία μεταξύ των βιταμινών και των αντιβιταμινών, των τροφών και των αντιτροφών.

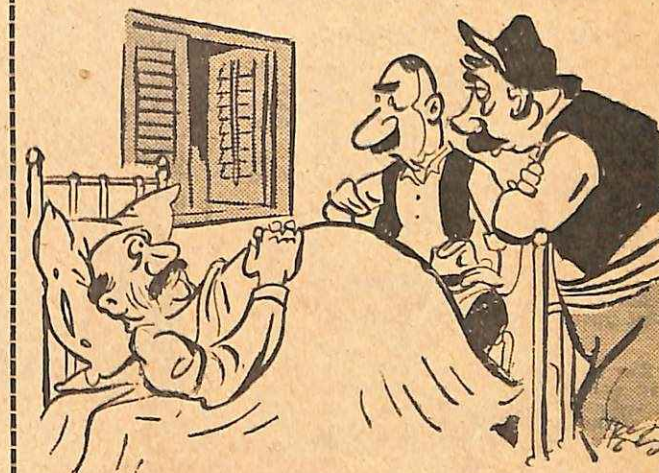
Ότα οι αντιβιταμίνες υπερισχύουν, ο άνθρωπος παθαίνει άβιταμίνωση και άτρωφια. Όταν όμως, αντίθετως υπερβολικές ποσότητες βιταμινών εισαχθούν στον οργανισμό μας, η ισοροπία καταστρέφεται και παθαίνουμε υπερβιταμίνωση με δυσάρεστες συνέπειες.

Γι' αυτό, πριν χορηγηθούν βιταμίνες σ' έναν άνθρωπο — και μάλιστα σε παιδί — πρέπει να εξακριβώνεται με σχολαστικότητα αν πράγματι ένη ανάγκη από βιταμίνες και από ποίες βιταμίνες. Η υπερβολική συσσώρευση βιταμινών στον οργανισμό μάς ενεργεί, κατά ένα τρόπο, ως αντιβιταμίνη!

Τά τσιμπήματα των κουρευιών

Η τόσο ενοχλητική φαγούρα που προκαλούν τα τσιμπήματα των κουρευιών, προκαλείται συνήθως ή περνάει με τη χρήση μιας αλοιφής που περιέχει το αντιισταμινικό φάρμακο «πρυβενζαμίνη», είτε με μία κόεμα με το τοπικό αναισθητικό «νουπερκαίνη».

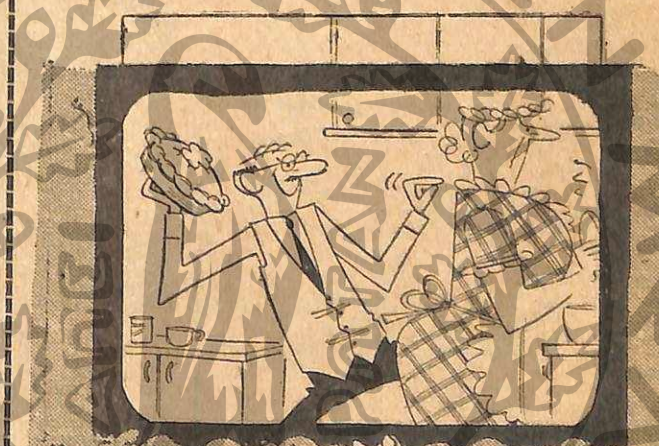
Τελωτοθεραπεία

Πώς σου παρουσιάστηκε, ο Παμινώντα αυτή η θρωπικία; Μπας κι' ήπιες καμιά μέρα νερό;... (Του Π. Παυλίδη)

Κάντε γρήγορα, κύριε, περιμένουν κι' άλλοι πελάτες απ' έξω.

Ο σόβυρος: Νά, αυτή είναι η σκηνη που σουλεγα, Καίνα...

Ήσυχώρητη γκάφα

Ο πόλιςμαν: Προλάβετε να δώτε τον αριθμό του αυτοκινήτου που σας χτύπησε;
Ο σύζυγος: Μάλιστα και κατά περιγραφή σύμπτωση, τα δύο πρώτα ψηφία του, αποτελούν την ηλικία της γυναίκας μου.
Η σύζυγος: Σωπα, ήλθιες, σωπα! Αφίστε μας, κύριε πόλιςμαν, δεν πάθαμε τίποτα κι' ούτε θα κάνουμε μήνυση!...

Ο ποιητής: Έχετε τρία χρόνια στα χέρια σας τα ποιήματά μου και δεν τ'α έχετε ακόμη!

Ο εκδότης: Γιατί παραπονιέστε, φίλε μου; Δεν ξέρετε πως ο Όμηρος περιμενε δυο χιλιάδες χρόνια, ώπου να τυπωθή ή «Ιλιάς» του;

Και να σκεφθί κανείς, Φανούλα μου, ότι, για να φοράμε εμείς αυτά τα ωραία γυναικικά, τυραννιούνται τα ζώα τόσο πολύ!
— Άλλθιες! Ο Γιώργος μου ίδρωσε ώπου να βρή λεφτά να πληρώσω το δικό μου...

Η κυρία στο γαλάτι:
— Μά σήμερα μουδώσατε καθαρό νερό!
— Α, με συγχωρήτε! Ξέχασα να βάλω μέλα και γάλα!

Είχε δικήν εκείνος που είπε πως το ρούχο δίνει αξία στον άνθρωπο!
Αυτό όμως δεν ισχύει για τις γυναίκες, Σ' αυτές δίνει αξία... ή έλλειψη του ρούχου!

Καταλάβατε λοιπόν; Ούτε τσιγάρο, ούτε κρασί, ούτε λικέρ, ούτε θέατρο, ούτε καφε-νείο. Πρέπει να περάσετε επί εξή μηνες μία ζωή άπλη, άσκητική.

Καλά, γιατίρε μου. Κι' ύστερα;
— Ύστερα θα μπορήτε πιά να μου πληρώ-σετε το λογαριασμό μου, για τις έντεκα επί-σκέψεις μου...

Ο προϊστάμενος στο νεαρό που ζητεί θέσι:
— Πολύ καλά, νέε μου, έχετε δίπλωμα Πα-νεπιστημίου, μιλάτε στην έντέλεια έξη γλώσ-σες, ταξιδεύσατε στο εξωτερικό, καταθέτετε μεγάλη έγγυψη... Καταλαβαίνετε όμως πως δεν άρκοουν αυτά για να σας έμπιστευθώ τη θέσι του κλητήρος των γραφείων μου!...

Η κυρία: Βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Μαρία. Ό,τι θα σπάξης στο σπίτι μου, θα το πληρώνεις.

Η ύπηρέτρια: Και τ'α καρύδια, κυρία;

Πόσον καιρό είχαμε να ιδωθούμε, αγα-πητέ μου! Κι' όμως δεν σε ξέχασα ποτέ.
— Ούτε κι' έγώ. Κότταζα κάθε μέρα τ'α νε-ρώσιμα των εφημερίδων.

Ο προϊστάμενός μου μ' άπέλυσε.
— Γιατί; Τι έκανες;
— Τίποτε.
— Τότε λουπόν;...
— Μά γι' αυτό άκριβώς μ' έδιωξε!

Μά μου φαίνεται, ότι το κονιάκ σου το είχα απαγορέψει ο γιατρός...
— Ναι... αλλά ξέρεις, ο γιατρός πέθανε χτές!...

Δεν έχω τύχη σ'α χαρτιά. Την μία μέρα κερδίζω και την άλλη χάνω!
— Έ, τότε, γιατί δεν παίζεις μέρα παρ'α μέρα;...

Μεταξύ γιατρών:
— Άσπα, φίλε μου, είμαι καταστενωχωρη-μένος. Έχασα τον καλύτερο πελάτη μου...
— Τον πέθανε μήπως;
— Όχι... Τον έκανα καλά, χωρίς να το κα-ταλάβω!

Μά πως τον πάτησε το αυτοκίνητο τον καυμένο το Μιμή;
— Ένώ στεκόταν στη μέση του δρόμου κι' έσκυβε άφηρημένος για να πάρη από κάτω ένα πέταλο, με την πεποίθησι ότι θα τουφέρνε γούρι...

Κατηγορούμενε, όμολογείς, επί τέλους, την ένοχη σου; Ρωτάει ο πρόεδρος του δικα-στηρίου.

— Όχι, κύριε πρόεδρε! Αυτά που σας εί-πε ο δικηγόρος μου μ' έπεισαν κι' έμένα πως είμαι άθώος! άπανταίε ίκανοποιημένος ο κατη-γορούμενος.

ΖΩΝΤΑΝΗ ΠΕΚΛΑΜΑ

Από την ήμερα που ο κ. Γιαρμπέκ σκέ-φθηκε να χρησιμοποιήση την κόρη του Λίζαμπετ, μία χαριτωμένη ξανθούλα η-λικίας 16 χρόνων, στο βενζιναϊκό του, που βρίσκεται σ' ένα προσάτιο της Σταγκόλμης, όχι μόνο έλυσε το πρό-βλημα της ζωής, αλλά έγινε και πλου-σιος. Δεν υπάρχει αυτοκίνητιστής που να μην έχη έφοδιασθή τουλάχιστον μία φορά από τη Λίζαμπετ με βενζίνη και λάδι. Η Λίζαμπετ βρίσκει για όλους μία κοσμητική λέξι και τους εξυπρε-τει μ' ένα υποχρεωτικό χαμόγελο.

Η ΖΩΝΗ ΤΟΥ ΕΞΩΣΕ ΤΗΝ ΖΩΗ

Ο νεαρός εργάτης Έμιλ Βιτενμαχ άπ' τη Γενεύη της Ελβετίας έπιδεικνύ-ει εδώ τη θερμάτην ζώνη του, που του έωσσε τη ζωή. Ο νεαρός Έμιλ, έ-νώ εργαζότανε στη στέγη ενός σπιτιού, χαλίστηκε δαφνικά κι' έπεσε. Έπειδή δε η στέγη είχε μεγάλη κλίσι, άρχισε να γλιστράη. Για καλή του τύχη όμως, στην άκρη άκριβώς της στέγης, η ζώνη του γαντζώθηκε σ' ένα σίδερο της ύ-δρορροής, που προεξείχε, κι' έτσι ο τύ-χερος εργάτης κρεμάστηκε στο κενό. Σε λίγο δε έφτασε η πυροσβεστική ύ-πηρεσία και τον κατέβασε από τη στέγη.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Θ. Βενιζέλον, Άμαρούσιον: Έλάτε, θα εύχαριστήθω πολύ να τις άκούσω. Άντρε-αν Χιώτην, ένταυθα: Που να τ'α θυμάμαι; Θα ρωτήσω τον παππού μου. Πολυκράτην Κωτούζαν, Χαλκίδα: Για το ζήτημα αυτό, δεν πρόκειται να γράψω. Φίλιππον Δη-μητράκη, Βόλον: Σας γράφω ταχυδρομι-κώς, για να δείξετε το γράμμα μου στους γο-νεείς του φίλου σας. Η συνωνυμία είναι φο-βερό πράγμα. Σωτ., Άντ., Κυψέλη: Η έ-πανόρθωσι εκ μέρους μου έγινε. Έσεις πως θα επανορθώσετε το σφάλμα σας; Γεώρ-γιον Λαουτάρην, Μεθανα: Το γράμμα σας έμπνέεται από άγνη πατριωτισμό. Άν-μπορούσα, θα το δημοσίευα. Γεώργιον Άποστολίδην, Κόρινθον: Ήταν άξιω-ματικός της χωροφυλακής. Κατα την έκτέλε-σιν του, μίλησε στον έπί κεφαλής λοχαγό του άποσπάσματος γερμανικά και του εύχηθηκε να μη δοκιμάση ποτέ τη στιγμή αυτή. Ο λοχα-γός συγκινήθηκε και του έσφιξε δακρυμένως το χέρι, σαν τιμωσ άντίπαλος. Πέθανε, ζητω-κραυγάζοντας για την Ελλάδα. Δημήτριον Σαποουντζάκη, Κων/πολιν: Προσ-πάθησα να συναντήσω τον άνηψιό σας. Προσ-πάθης να τον κατώρθωσα. Πάντως εύχαρι-στώ και σας στέλνω ταχυδρομικώς τις φωτο-γραφίες. Θεόδωρον Γλεντούδην, Ν. Σμύρνη: Τα ποιήματά σας νόστιμα. Άργότερα ίσως. Φάκενμπεργκ, ένταυθα: Κανείς δεν έχει παράπονο, ούτε κι' αυτοί οι Γερμα-νοί. Απόδειξι, ότι μεταφράζουν τους «Κατα-σκόπους» σ'α γερμανικά. Δεν πρέπει, λοιπόν, να άπαναστατή η ψυχή σας, όπως μου γρά-φετε. Δεν μιλώ παρ'α για τους κακούς Γερ-μανούς, όπως και για τους κακούς Έλληνες. Άλέκον Θεοδοσιάδην, ένταυθα: Λυ-πούμαι, αλλά δεν είναι δυνατόν. Μιχαήλ Παπασιδέρην, Κωπαίδον: Τ'α λάθη είναι για τους άνθρώπους. Δεν πειράζει. Γεώρ-γιον Ν. Δούκην, ένταυθα: Ήταν προ-δότης. Τον εξέτελεσαν οι Γερμανοί, λίγο προ-τού φύγουν από την Άθήνα. Αυτό περίπου έ-καναν σε όλους τους πρώην συνεργάτες τους. Νικόλαον Άεραμόπουλον, Πάτρας: Θα γράψω πολύ σύντομα. Άν έχετε τίποτε στοιχεία ή καμιά φωτογραφία, παρακαλώ να μου τ'α στείλετε. Μάριον Πουλάκη, Κο-ζάνην: Ο κ. Γιάννης Γκότσης, νομάρχης, ά-νιχε από το 1941 στην όργάνωσι «Βύρωνες». Το ίδιο και ο κ. Γεώργιος Γεωργιάδης, νο-μάρχης Άττικής σήμερα. Για τ'α υπόλοιπα πρό-σωπα, δεν γνωρίζω. Γάσσαν Τριαντα-φύλλου, Γεώργιον Έξηντάρην, Σταθρον Μαρκαντωνάδον, Θ. Βεντήρην, Κοσμάν Άνα-γνώστου, Χαρίλαον Παπαδόπουλον, Ίωάννην Σουσάνην, Βικτωρίαν Νικητοπούλου, Άντ. Μόστραν, Α. Αύγερινόν, Α. Μιχαηλίδην, Τάκην Άργυριον, Παναγιώτην Λιονταράκον, Τζώρτζ Μωυσέ, Πέτρον Φούναρην και Γεώργιον Μιχα-λονάκον: Εύχαριστώ. Θα συνεχιστούν. Δημ. Ν. Δημητριάδην, ένταυθα: Δεν είναι διόλου λονικό. Ο καιρός έχει περάσει και δε βγίητε μάλλον ζημιωμένος άπ' όλη την ύπό-θεσι. Ίωάννην Ροδόπουλον, Πάτρας: Εύχαριστώ. Για το άλλο ζήτημα, κάτι μπορεί να γίνη άνώντερον. Ι. Άντωνόπουλον, Πάτρας: Ήταν τυχαία ή σύλληψι τους. Πάν-τως έκτελέστηκαν και οι δύο. Παν. Παπα-σωτηρίου, Κόρινθον: Δεν γίνεται τίποτε πιά. Άργήσατε. Άλ. Βιρβίλην, Άλεξαν-δρούπολιν: Τ'α έλασα και τ'α δύο. Πως να σας εύχαριστήσω; Κυρ. Άλεξιάδην, ένταυθα: Περάστε ένα μεσημέρι από τ'α γρα-φεία μας. Θα κανονιστή. Μίμην Ίωάν-νου, Πρέβεζα: Πως όχι; Νά μου τ'α στείλε-τε και θα σας άπαντήσω. Γ. Κ. Μουρατί-δην, Λάρισα: Δυστυχώς δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο. Καταλαβαίνετε τους λόγους. Π. Βλέσαν, Άγρίνιον: Δεν τ'α περίμενα πιά. Εύχαριστώ. Μ. Κοκκινάκη, ένταυθα: Έχει δικήν ο φίλος σας. Το σαμποτάζ αυτό έ-γινε, άκριβώς όπως σας το περιέγραφε ο Γ-γιος, Θ. Βενέτην, Καστοριά: Γιατί θυμά-σατε; Οι Κουτσόελαχοί είναι Έλληνες. Ν. Μπεθεράτον, ένταυθα: Έχετε δικήν. Χρειάζεται όμως κουράγιο και όλα θα διορθω-θούν. Η ζωή θα ξαναπάρη το δρόμο της. Α. Ν. Άθανασίου, Άγ. Παρασκευή: Στίχοι συμπαθητικοί. Έχετε άσφαλώς ταλέντο. Θ. Κωνσταντόπουλον, Ν. Σμύρνη: Πως σας ήρθε αυτή η ιδέα; Νά περάσετε ένα με-σημέρι από τ'α γραφεία μας. Γ. Χ. Κιρμί-δην, Λάρισα: Άφού τον γνωρίσατε από κοντά, ζήν. Άρίστα: Άρκετα πράγματα γι' αυτόν. Τι ώφε-λέτε άρκετα πράγματα γι' αυτόν. Τι ώφε-λέτε λάθος. Ρωτήστε και θα μάθετε την ά-λήθεια. Σοφία Χατζηνικολάου, Ρό-δον: Μέ όλη του την ψυχή. Το ώραίο σας γράμ-μα με συγκίνησε βαθύτατα.

Ι. Β. Ι.

Βιρτζίνα Μάριο

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Τώρα πιά είχαν τελειώσει όλα: Τό παιδί είχε πεθάνει! Κι' η Λίνα είχε νοιώσει μια παράξενη ψυχική ανάγκη να φανερώσει στον άντρα της την οδυνηρή αλήθεια κι' ύστερα να φύγει, να χαθεί. Δεν άντεχε στο έλεος να προσποιηθεί δίχως λόγο. Κι' είχε χάσει κάθε επιθυμία να ζήσει, μια και το παιδί της δεν υπήρχε πιά.

Όταν τελείωσε το γράμμα της, τσέκισε σ' ένα γκριζό φάκελλο και σηκώθηκε. Το κεφάλι της γύριζε. Ήταν σαν μεθυσμένη.

Έπρεπε να ταχυδρομήσει αμέσως το γράμμα. Όταν θα το λάβαινε ο άντρας της, αυτή θα βρισκόταν πιά πολύ μακριά.

Ετοιμάστηκε ησυχά και ξεκίνησε, με το γράμμα στην τσάντα της.

Πέρασε πρώτα από διάφορα μέρη, μπήκε σε μερικά μαγαζιά. Απορούσε πώς είχε θυμηθεί ξαφνικά να κάνει τόσες δουλειές, ενώ είχε ξεκινήσει για το ταχυδρομείο.

Έξω από μια έκκλησία, ζητιάνευε μια αδύνατη γυναίκα, μ' ένα παιδάκι στην αγκαλιά. Η Λίνα σταμάτησε και κύτταξε το παιδάκι που της χαμογέλουσε. Συγχρόνως έδωσε λεφτά απ' την τσάντα της... Την ξανάκλεισε ύστερα, κυττάζοντας πάντα το παιδί, κι' απομακρύνθηκε.

Τότε της έπεσε ο φάκελλος, δίχως να το καταλάβει...

Σ' αν νάχε λυθεί ξαφνικά ένας κόμπος που σφιγγε την καρδιά της, η Λίνα κύτταξε γύρω της, τους ανθρώπους, τ' αυτοκίνητα...

Της φάνηκε πώς απ' όλ' αυτά ανέβαινε ένα χαμόγελο... Ύστερα κατάλαβε πώς το χαμόγελο εκείνο προερχόταν απ' ένα χαριτωμένο και φωτεινό πρόσωπο: το πρόσωπο του παιδιού της, ζωντανό!

Γιατί θα μένε πάντα ζωντανό γι' αυτήν... Καί, δίπλα του, ξεπρόβαλε σιγά-σιγά έν' άλλο πρόσωπο, σοβαρό και πονεμένο, δυο μάτια γεμάτα έκπληξη κι' αγωνία, που τη ρωτούσαν:

«Μά γιατί...»

Ήταν τα μάτια του άνδρός της, που θα τα μάθαινε αύριο όλα!

Ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά της και σταμάτησε απότομα, σαν να ξυπνούσε απ' ένα τραγικό εφιάλη. Σκέφθηκε με τρόμο τις συνέπειες αυτού που σκόπευε να κάνει. Κι' έσφιξε στο στήθος της, μ' ένα στεναγμό ανακουφισέως, την τσάντα πουχε μέσα το γράμμα της.

Σταμάτησε ένα ταξί και γύρισε βιαστικά στο σπίτι της.

Ήθελε ν' ανοίξει όλα τα παράθυρα, να δώσει την πνοή του θανάτου...

Ναι, δεν υπήρχε πιά το παιδί της. Μά θα ζούσε πάντα μέσ' στην καρδιά της...

Ήταν φιλανθρωπία να κρύψει την ύπαρξή του, για να μην καταστρέψει τη ζωή ενός ανθρώπου, που της είχε προσφέρει προστασία, αγάπη, επίκεντρα, ευημερία...

Μόλις έφτανε στο σπίτι, θάκαιγε αμέσως το γράμμα. Πριν ακόμα κατεβεί απ' το ταξί, άνοιξε την τσάντα της για να το πάρει. Μά δεν το βρήκε!

Αρχισε να τρέμει τότε... Ξανάκανε πεζή όλο το δρόμο, σαν τρελλή, ξαναμπήκε σ' όλα τα μαγαζιά, έψαξε παντού, ρώτησε τη ζητιάννα με το παιδί...

«Ενα θανάσιμο κρύο έσφιξε την καρδιά της. Είχε χαθεί το γράμμα... ή όμολογία του λάθους της! Ποιός έφερε σε ποιά χέρια θα έπεφτε και πώς θα το χρησιμοποιούσαν!

Γύρισε στο σπίτι της έπειτα από δυο ώρες. Μιά έμμονη σκέψη της σφυροκοπούσε το μυαλό: Το γράμμα δεν υπήρχε πιά!...

Είπε στην καμαριέρα της ν' αδειάσει τις βαλίτσες. Έπεσε ύστερα στο κρεβάτι, ντυμένη, και —για πρώτη φορά ύστερ' από τόσα μερόνυχτα— βυθίστηκε σ' έναν ύπνο μολυβένιο, άφύσικο...

Όταν ξύπνησε, ήταν σκοτάδι γύρω της. Ένοιωσε μυρωδιές φαρμάκων. Μιά νοσοκόμα, καθισμένη δίπλα στο μαξιλάρι της, της χαμογέλουσε. Κι' απ' τ' άλλο μέρος, κοντά της, στεκόταν ο άντρας της.

Η αγωνία της φυσιογνωμίας του της τ' άθιμισε έξαφνα όλα...

Πόσον καιρό είχε μείνει αναισθητή; Μιά μέρα; Ή παραπάνω;...

Ο άντρας της έσκυψε και τη φίλησε ελαφρά στο μάγουλο. Κι' η Λίνα ένοιωσε να σταλάζει από λαιμό της κάτι ζεστό: ένα δάκρυ του.

Ξανάκλεισε τα μάτια της, γεμάτη από μία τρυφερή συγκίνηση. Ο άντρας της είχε πιάσει τόνα της χέρι, το χάιδευε και το φιλούσε.

Ανοίξε τα μάτια της και πρόλαβε να τον δει πούβγαζε το μαντίλι του για να σκουπίσει τα δικά του, που ήταν δακρυσμένα. Μαζί με το μαντίλι, βγήκε απ' την τσέπη του κι' έπεσε πάνω στο κρεβάτι το γκριζό γράμμα, κλειστό ακόμα!

Διαβάζοντας μία βουδή έρώτησι στα μάτια της Λίνας, ο άντρας της ψιθύρισε, σαν νάθελε να δικαιολογηθεί γιατί δεν τόχε άνοιξει ακόμη:

— Μόλις έλασα το τηλεγράφημα της καμαριέρας για την άρρώστειά σου, ήρθα αμέσως... Το γράμμα σου έφτασε εδώ σήμερα, απ' το πρωί. Μου τόστειλαν απ' το ξενοδοχείο, όπου δεν μ' είχε προλάβει.

Απλώσε ύστερα το χέρι του για να το πάρη, να το διαβάση. Μά η Λίνα τον πρόφτασε. Κι' ενώ η καρδιά της χτυπούσε άσυγκράτητα, του χάιδεψε τα μαλλιά και του ψιθύρισε:

— Τώρα πιά είσ' εδώ. Τι να το κάνης, το γράμμα;

— Αρχισε ύστερα να σκίζει το γκριζό χαρτί, σιγά, αδιάφορα, να το κάνει μικρά κομματάκια, που τα τσαλάκωσε όλα μαζί και τ' άπεταξε μακριά, κυττάζοντας συγχρόνως τον άντρα της μ' ένα χαμόγελο που φάνιζε το πρόσωπό της.

Η ζωή είχε νικήσει τη μαυρίλα του θανάτου. Η αγάπη ξανάβιζε μέσα της.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΓΡΙΖΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ο άντρας της έσκυψε και τη φίλησε ελαφρά στο μάγουλο...

Η γυναίκα έσκυψε και σήκωσε από χάμο το μακρόστενο γκριζό φάκελλο. Κύτταξε τη διεύθυνσή... Ήταν μία καλή γυναίκα του λαού. Δεν σκέφτηκε ούτε στιγμή ν' ανοίξη το γράμμα και να το διαβάση. Τάρριξε σ' ένα ταχυδρομικό κουτί και τράβηξε το δρόμο της.

Στο πρώτο πάτωμα του πολυστάσιου, η καμαριέρα πηγαίνερχόταν άδούρβα, άδειάζε τις βαλίτσες, ξανάβαζε τα ρούχα στα συρτάρια και στα ντουλάπια. Ήθελε να κυρία της, της είχε συστήσει απόλυτη ησυχία Λίνα, η κυρία της, της είχε συστήσει απόλυτη ησυχία. Φαινόταν σαν να υπήρχε κάποιος νεκρός, στο σπίτι αυτό. Κι' αληθινά, είχε πεθάνει κάτι στην ψυχή της Λίνας: η αγάπη της για τη ζωή. Πριν έτοιμάση το γράμμα εκείνο, η Λίνα είχε ρωτήσει πολύ τον έαυτό της, όλη τη νύχτα. Το πρωί, είχε πάρει πιά την απόφασή της. Γυρίζοντας απ' το ταξίδι του, ο άντρας της θάβρισκε το σπίτι άδειανό. Θα την περίμενε του κάκου ως τη νύχτα. Ύστερα θάβλεπε πώς είχε πάρει όλα της τα ρούχα, και θα καταλάβαινε...

Μά η Λίνα είχε θεωρήσει φιλανθρωπία να τον προετοιμάση. Και του έξηγησε, μέσ' στο γράμμα εκείνο, όλη την αλήθεια που είχε κρύψει τόσα χρόνια.

Του μίλησε για τ' ταχτικά ταξείδια της, τ' τελευταία τέσσερα χρόνια, στο χωριό της παραμύθας που άνάτρεφε τ' αγораκι της... το παιδί του άλλου! Δηγήθηκε πώς η απιστία της, κάποια μέρα κουραστική και μονότονη, στη λουτρόπολη που παραθέριζε, της είχε άφισει αυτή τη ζωντανή ανάμνησι: ένα παιδί.

Περιέγραψε τη χαρά της, τους κόπους της για να του κρύψει τη γέννησί του, για να το έμπιστευη ύστερα σ' ασφαλισμένα χέρια, για να το βλέπη όσο το δυνατόν συχνότερα... τ' ταξείδια της, με διάφορες προφάσεις...

— Φεβάρη, Νίτσα μου, μη μετανοιώσω την τελευταία στιγμή κι' έφερε κι' αυτό μαζί του για να παίρνω κουράγιο!...

Το δεύτερο πείραμα

Η ΚΟΠΕΛΛΑ παρουσιάστηκε μαζί με τη μητέρα της, μα δεν άνοιξε ούτε μια στιγμή το στόμα της για να μιλήσει. Από την εμφάνισή τους φαινόταν σαν κι' οι δυο πώς ήταν από καλή οικογένεια.

— «Όταν ή κόρη μου, μου είπε πώς σάς έστειλε τις φωτογραφίες της, μάλλον δυσάρεστήθηκα! Άρχισε να λέει η μητέρα. Έχουμε όμως ανάγκη από λεφτά... Θά ήθελα ωστόσο να ξέρω, αν πρόκειται για σοβαρή δουλειά. Η κόρη μου είναι μόλις δεκαεννιά χρόνων... Καί πρέπει να προσέχω απ' τους κινδύνους...

— Τό γραφείο μας είναι σοβαρό, είπε ο Κλώντ, κυττάζοντας τη νέα. Έκδίδουμε δυο περιοδικά με εικονογραφημένα μυθιστορήματα...

— Έσείς είστε ο διευθυντής;... είπε η μητέρα.

— Όχι, κυρία, ο διευθυντής λείπει. Έγώ είμαι ο ρεζιέρ...

— Πώς να σάς το πω, φοβάμαι πολύ για την κόρη μου, είπε η μητέρα. Στην ηλικία της τα κορίτσια δεν καταλαβαίνουν μεγάλα πράγματα από τη ζωή. Αν μπορούσα ναρχώμαι κ' εγώ την ώρα της δουλειάς...

— Τί φοβάστε, κυρία; τη ρώτησε ο Κλώντ, χαμογελώντας. Έδώ στο στούντιο δεν μπορείτε, δυστυχώς, να νάρθτε. Έπειτα, πολλές σκηνές τις φωτογραφίζουμε στο ύπαιθρο και φυσικά δεν είναι δυνατό να τρέχετε διαρκώς πίσω απ' την κόρη σας, όπου πηγαίνει...

— Ναί, βέβαια, παραδέχτηκε η μητέρα. Τολμάχιστον δεν θα μπορούσα να τη συνοδεύω ως εδώ και ναρχώμαι να την παίρνω, όταν τελειώνει τη δουλειά της;...

— Φυσικά, μπορείτε, απάντησε ο Κλώντ, αλλ' όλ' αυτά είναι πρόωρα. Πρέπει να κάνω μερικές πρόβες για να δούμε, αν θα πετύχη...

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πείτε...

— Μα είναι απλούστατο! Θα τη φωτογραφίσουμε μαζί με τους άλλους, που θα υποδύνανται τους ήρωες του μυθιστορήματος.

— Όχι βέβαια γυμνή; φώναξε η μητέρα.

— Γυμνή; Όχι δά, ήσυχαστε! Τα περιοδικά μας τ' αγοράζουν οικογένειες. Νά, π. χ. θα φοράν κοστούμια του 17ου ή του 18ου αιώνας, που το βάρος τους είναι πέντε ή έξη κιλά. Θα είναι μάλιστα περισσότερο απ' ό,τι πρέπει ντυμένη!...

Η μητέρα δεν είπε πια τίποτα, αλλ' ούτε και η νέα είχε ανοίξει το στόμα της. Τότε ο Κλώντ ωδήγησε την κοπέλλα στο στούντιο, όπου ο Μας της πήρε καμιά δεκαριά φωτογραφίες.

— Να γυρίσετε το Σάββατο, είπε ο Κλώντ στη μητέρα. Θα σάς πούμε τότε οριστικά αν πρόκειται να την προσλάβουμε ή όχι...

*

Το Σάββατο ξαναπήγε μόνο η κοπέλλα. Έκείνη την ημέρα δεν υπήρχε δουλειά στο στούντιο και τα γραφεία, καθώς και το εργαστήριο ήταν έρημα. Μόνο ο Κλώντ βρισκόταν εκεί. Μα έτοιμαζόταν κι' αυτός να φύγει.

— Α, έσείς είστε; της είπε, όταν την είδε.

Τότε θυμήθηκε πώς η πρόβα ήταν σκέτο φιάσκο... Η νέα είχε πολύ ωραίο πρόσωπο, αλλά στις φωτογραφίες — αυτό

συμβαίνει καμμιά φορά — το πρόσωπό της έβγαине άτονο κι' ανέκφραστο. Της έλειπε η φωτογένεια.

— Λυπάμαι πολύ, της είπε δείχνοντάς της τις φωτογραφίες της. Βλέπετε ότι όλες είναι άποτυχημένες. Έχετε ένα πολύ ωραίο πρόσωπο και είναι αλήθεια κρίμα, γιατί χρειάζομαστε ένα τύπο σαν και σάς!...

— Δεν πειράζει, είπε λυπημένα η μικρή, θα κάνω ύπομνη...

Ο Κλώντ όμως κυττάζοντάς την καλύτερα πρόσεξε πώς φορούσε ένα περίφημο έπανωφόρι γκρι πέρλ, πώς κρατούσε μια τσάντα από δέρμα κροκοδείλου και πώς τα παπούτσια της ήταν κι' αυτά απ' το ίδιο δέρμα!...

— Λυπάμαι, πάρα πολύ, της είπε στο τέλος και την αποχαιρέτησε.

*

Τέσσερις ημέρες αργότερα, ο Κλώντ, άκουσε τη φωνή της στο τηλέφωνο και την αναγνώρισε άμεσα.

— Ήρθε εκεί η μητέρα μου; ρώτησε η νέα.

— Όχι, για ποιά λόγο θάρχόταν εδώ;...

— Άκούστε με, ικέτευσε εκείνη. "Αν έρθη, να της πείτε, σάς παρακαλώ, πώς βγήκα μια στιγμή έξω, για να πιά ένα γάλα...

— Τί ιστορία είν' αυτή; Δεν καταλαβαίνω, τίποτα! φώναξε νευριασμένος ο Κλώντ.

— Κάντε μου αυτή τη χάρη, σάς παρακαλώ ξαναείπε η νέα. Θα σάς εξηγήσω... αργότερα... Θαρρώ εκεί...

Δέκα λεπτά αργότερα, ενώ στο στούντιο έπαιρνε φωτογραφίες για κάποιο μυθιστόρημα με υπόθεσι του 17ου αιώνας, έφτασε η μητέρα της κοπέλλας και ζήτησε να δει τον Κλώντ.

— Με συγχωρείτε, του είπε όταν τη δέχτηκε, εκείνος, αλλ' ήθελα να δω την κόρη μου...

— Την έστειλα μια στιγμή με το φωτογράφο στο ύπαιθρο, έξω από την πόλι...

— Γιατί μου λέτε ψέμματα; τον διέκοψε απότομα η μητέρα ξεσπώντας σε λυγμούς... Τώρα πια τα κατάλαβα όλα! Δεν μπορείτε να με γελάτε!

— Τί καταλάβατε; ρώτησε με περιέργεια ο Κλώντ.

— Πολλά πράγματα... ψιθύρισε εκείνη με κόπο. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού δεν με πίεζε πια να του πληρώσω τα νοίκια που του χρωστάω, οι διάφοροι προμηθευτές μου άνοιγαν πίστωσι λέγοντας ότι μου έλεγαν κάθε τόσο πώς οι φιλενάδες της της έκαναν διάφορα δώρα. Χτές που έβγαλα το κλειδί του ντουλαπιού της, το άνοιξα και βρήκα μέσα ένα σωρό τσάντες και παπούτσια, ένα γούνινο παλτό, τουαλέτες κι' ακόμα χρυσά βραχιόλια! Σας ρωτώ, που τα βρήκε όλ' αυτά ένα κορίτσι δεκαεννιά χρόνων; Μου έλεγε κάθε τόσο πώς κάπου δούλευε κ' εγώ την πίστευα. Όταν μάλιστα μου είπε πώς την προσλάβατε με καλό μισθό, ήσυχασα. Τώρα καταλαβαίνω πώς κι' αυτό ήταν ένα ψέμμα! Μείναμε μόνες, έπειτα απ' το θάνατο του άντρα μου. Έγώ δίνω μαθήματα πιάνου και καταλαβαίνετε τί μπορώ να κερδίζω απ' αυτή τη δουλειά...

— Δεν είχα ιδέα απ' όλη αυτή την ιστορία, απάντησε ο Κλώντ, κυττάζοντας με λύπη εκείνη τη γριά γυναίκα. Η αλήθεια είναι ότι η κόρη σας μου τηλεφώνησε λί-

γο πριν και με ικέτευε να σάς πω πώς εργάζεται εδώ...

Η μητέρα σηκώθηκε κλαίγοντας κι' ο Κλώντ τη συνόδευσε ως την έξοδο, προσπαθώντας να την παρηγορήσει όσο μπορούσε.

*

Ο Κλώντ ξαναγύρισε στο στούντιο, όταν τον ειδοποίησαν πώς μια νέα τον περίμενε στο γραφείο του. Ήταν εκείνη!...

— Ήρθε εδώ η μητέρα μου και της είπατε πώς εργάζομαι εδώ; τον ρώτησε, μόλις μπήκε.

Της το είπα, αλλ' δεν το πίστεψε! Έπειτα, βρήκε ένα σωρό πράγματα στο ντουλάπι σας, που της άνοιξαν τα μάτια και της αποκάλυψαν την αλήθεια...

— Αργά η γρήγορα, είπε η νέα που είχε γίνει κατάχλωμη, θα τα μάθαινε όλα!...

— Ποιός είναι αυτός που σάς χαρίζει τόσο ακριβά δώρα; ρώτησε ο Κλώντ.

— Ένας φίλος, είπε απλά η νέα. Είπε κάπως ηλικιωμένος κι' έχει γυναίκα... Έγώ και η μητέρα μου δεν είχαμε πεντάρα πια κι' όταν κανείς φτάσει σε τέτοιο σημείο φτώχειας, είναι δύσκολο να πει όχι... Κάνει πια το κάθε τι...

— Καί τώρα τί θα πής στη μητέρα σου; τη ρώτησε ο Κλώντ, μιλώντας της στον ένικο, δίχως ούτε ο ίδιος να το καταλάβει.

— Δεν ξέρω, του απάντησε. Έσείς τί θα λέγατε στη θέση μου; — Ούτε κ' εγώ ξέρω. Έλα, πάμε να πιούμε κάτι!...

Στο μπαρ ο Κλώντ της είπε, πώς του άρεσε πάρα πολύ, πώς του άρεσε ακόμη και τ' όνομά της — την έλεγαν Ροζίνα — καθώς και τα μάτια της, που είχαν μια τόσο θλιμμένη έκφρασι.

— Θα ήθελα να πάρουν τα μάτια σου μιαν έκφρασι πιο χαρούμενη, να γίνουν πιο ζωντά. Έδώ κι' οχτώ χρόνια συνάντησα μια κοπέλλα πάνω - κάτω σαν και σένα. Οι γονείς της ήταν άνικανοι για κάθε δουλειά. Εκείνη έζησε στην αρχή τίμια, έπειτα όμως συνάντησε κάποιο νέο, που ζούσε με ύποπτες δουλειές. Δεν ξέρω πώς την έκλεισαν κι' αυτή μια μέρα στη φυλακή. Έγώ τη γνώρισα μετά, είχε το ίδιο θλιμμένο βλέμμα σαν το δικό σου. Σκέφθηκα πώς θα μπορούσα να την κάνω ευτυχισμένη, ζήτησα το χέρι της και την παντρεύτηκα.

»Το πείραμα όμως δεν πέτυχε... Για να μη σ'α πολυλογώ, μια μέρα τσόκασε και δεν την ξαναείδα πια. Από τότε, λόγω της δουλειάς μου γνώρισα πολλές κοπέλλες, αλλ' είχα πάψει πια να ξεγελιέμαι με αυταπάτες.

»Όταν σε γνώρισα, κατάλαβα άμεσα πώς υπήρχε κάτι το ύποπτο στη ζωή σου. Η μητέρα σου φαινόταν πάρα πολύ άφελής, εσύ δεν μιλούσες καθόλου, μα ήσουν ή μοναδική που μ' έκανε να σκεφτώ ότι θα μπορούσα να κάνω ένα δεύτερο πείραμα...

— Πρέπει να πηγαίνω, τον διέκοψε η νέα. Η μητέρα μου θ' ανησυχή.

— Θα σάς συνοδεύσω, της είπε ο Κλώντ. Μπορούμε να της πούμε πώς αρραβωνιαστήκαμε και πώς τώρα θα φροντίσω εγώ για σάς...

— Θα κάνετε λοιπόν κι' ένα δεύτερο πείραμα; τον ρώτησε ειρωνικά. Καί πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Ίσως να είμαι κ' εγώ σαν τη γυναίκα σου...

— Δεν το πιστεύω!, της είπε ο Κλώντ, αγκαλιάζοντάς την και κυττάζοντας τα μάτια της, που είχαν μια χαρούμενη έκφρασι. Το δεύτερο πείραμα θα πετύχει!... Είμαι βέβαιος γι' αυτό!...

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

Ο Πλούταρχος αναφέρει, ότι κάποιος Σπαρτιάτης, ο Γεράδας, όταν, κάποτε, τον ρώτησε ένας ξένος πώς τιμωρούνται εκείνοι που έχουν ερωτικές σχέσεις με μία Έγγαμη γυναίκα, απάντησε πως τέτοια πράγματα δεν γίνονται στη Σπάρτη.

— Άν, όμως, γίνονται; επέμεινε ο ξένος.

— Ο φταίχτης, απάντησε ο Γεράδας, θα καταδικάζεται να πληρώσει ως πρόστιμο ένα μεγάλο ταύρο, που σκύβει πάνω από τον Ταύγετο και πίνει νερό στον Εύρωτα!...

Ο ξένος απόρησε.

— Μά μπορεί να βρεθεί ένα τόσο μεγάλο ζώο; ρώτησε.

Ο Γεράδας γέλασε τότε.

— Ε, έτσι δεν μπορεί να βρεθεί στη Σπάρτη και άνθρωπος που να έχει σχέσεις με Έγγαμη γυναίκα, απάντησε.

Κι' ωστόσο, στη Σπάρτη, την εποχή της μεγαλύτερης ακμής της, όταν διεκδικούσε την ηγεμονία της Ελλάδος, ξετυλίχτηκε ένα από τα πιο πολυκρότα έρωτικά σκάνδαλα που αναφέρει η ιστορία.

Ηρώς του σκανδαλώδη ήταν ένας Αθηναίος φυγάς, ο περίφημος 'Αλκιβιάδης. Και ήρωίδα ή ερωιστάτη Τιμαία, σύζυγος του βασιλιά της Σπάρτης 'Αγίου.

Επειτα από την τραγική αποτυχία της Σικελικής εκστρατείας, οι Αθηναίοι που είχαν χάσει σ' αυτήν 8000 άνδρες και πάνω από 300 τριήρεις, καταδίκασαν τον εισηγητή της 'Αλκιβιάδη σε θάνατο.

Αλλά ο άλαστονικός γιός του 'Ιερινίου, που είχε μεταξύ των προγόνων του τον θρυλικό Λιάντα, δεν ήταν από τους ανθρώπους, που μία τέτοια απόφαση θα μπορούσε να συγκινήσει.

— Θα δειξω στους Αθηναίους ότι ζω! ήταν η απάντησή του όταν έμαθε την καταδίκη του.

Κατέφυγε άμεσα στους Θουρίους, από εκεί έφτασε στην 'Ηλιδα, έμεινε λίγον καιρό στο 'Αργος και άλλες πόλεις της Πελοποννήσου και τελικά πήγε στη Σπάρτη, όπου τον δέχτηκαν μ' όλες τις τιμές που ταίριαζαν σ' έναν προσδοτή.

Δεν μεταμελήθηκαν, άλλωστε, γι' αυτό, ο 'Αλκιβιάδης, που έπνεε μέσα εναντίον της πατρίδας του, έδωσε στους Λακεδαιμονίους μία πολύτιμη συμβουλή. 'Αντί να κάνουν κάθε τόσο επιδρομές στην 'Αττική, τους είπε, θα ήταν πολύ καλύτερο αν κυριεύαν μία πόλη και την μετέβαλλαν σε μόνιμη βάση για τις εξορμήσεις τους. Για το σκοπό αυτό τους υποδείξε τη Δεκέλεια.

Οι Λακεδαιμόνιοι ακολούθησαν άμεσα τη συμβουλή του. Την εκστρατεία αυτή την ανέλαβε προσωπικά ο βασιλιάς 'Αγισ κι' οι 'Αθηναίοι πέρασαν τότε πολύ άσχημες ημέρες — δεν μπορούσαν πιά, λέει ο Στρεψιάδης στις «Νεφέλες» του 'Αριστοφάνη, να ξυλοκοπούν για διασκέδασι τους δούλους των, που, με το παραμικρό, κατέφευγαν στο στρατόπεδο των Σπαρτιατών. Από το σκάμμα αυτό είναι εύκολο να καταλάβουμε την τραγική θέση των κατοίκων του Ισσοφούσ αστειεύ, που δεν τολμούσαν να κάμουν ούτε βήμα έξω από την πόλη.

Ενώ, όμως, ο 'Αγισ πολεμούσε στην 'Αττική, ο 'Αλκιβιάδης άτιμαζε το όνομα του Σπαρτιάτη βασιλιά στην ίδια την πατρίδα του.

Ήταν το μίσος του εναντίον των Αθηναίων που τον είχε κάμει να υποδείξει στους Λακεδαιμονίους να καταλάβουν τη Δεκέλεια ή η επιθυμία του ν' απομακρύνει το βασιλιά 'Αγισ από τη Σπάρτη για να μην τον έχει εμπόδιο στις αίσθηματικές επιδιώξεις του.

Μέσα στην τρικυμισμένη ψυχή του 'Αλκιβιάδη, ο έρωας και το μίσος του ήταν το ίδιο δυνατό. Κι' η προδοτική υποδειξή του έζητηρετοσε το ίδιο και τα δύο.

Ο βασιλιάς 'Αγισ φιλοξένησε στο άνακτορό του τον Αθηναίο φυγάδα, που έξεκαλούθησε να μένει εκεί και μετά την αναχώρησή του.

Τα υπόλοιπα έγιναν μόνα τους.

Ο 'Αλκιβιάδης είχε γοητευθεί από την ομορφιά της Τιμαίας, που, από τ' άλλο μέρος, δεν είχε μείνει ασυγκίνητη μπροστά στην άρρενωπη φυσιογνωμία και το αθλητικό παράστημα του Αθηναίου τυχούδωκτη. Πόση διαφορά από τον κακοφτιαγμένο και χαλω 'Αγισ! το βασιλιάφτιαγμένο, που περνούσε τον περισσότερο καιρό του στα στρατόπεδα και δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον γι' αυτήν!

Το ειδυλλίο τους ξετυλίχτηκε κάτω από τη σκέπη του βασιλικού ανακτόρου, μέσα σε μία ατεμόσφαιρα συνωμοτικής σιγής εκείνων που υπηρετούσαν σ' αυτό.

Αλλά η Τιμαία, που είχε υποδουλωθεί ολότελα στο πάθος της κι' ήταν υπερήφανη για την κατάρχησή του περικαλλούς και γοητευτικού Αθηναίου, όχι μόνο δεν έπαυσε καμιά προφύλαξη, αλλά, τουναντίον, έκανε τα πάντα για να μάθουν όλοι τις σχέσεις της, που κολάκευαν τη νοσηρή γυναίκα ματαιοδοξία της.

Κι' άλλωστε, έπειτα από λίγον καιρό, η νεαρή κι' όμορφη βασίλισσα άρχισε να παρουσιάζει έκδηλα τα συμπτώματα της εγκυμοσύνης.

Το παιδί που έφερε στον κόσμο ήταν αγόρι κι' οι συγγενείς, του άνδρος της το ώνόμασαν Λεωτυχίδα. 'Αλλά η Τιμαία το φώναζε πάντα 'Αλκιβιάδης — κι' ήταν, σ' αλήθεια, καταπληκτική η ομοιότητα του με τον Αθηναίο φυγάδα.

Έτσι κι' αν ακόμη μπορούσε να υπάρξει κάποια αμφιβολία για την πατρότητα αυτού του παιδιού, η ίδια η μητέρα του, με τη στάση και τα λόγια της, διατυμπάνιζε τη νόθο προέλευσή του.

Έτσι, το οικογενειακό δράμα του βασιλιά 'Αγισ έγινε πολύ γρήγορα κοινό μυστικό.

Οι έφοροι σκέφτηκαν τότε πως ήταν χρέος τους να επέμβουν. Ο ξένος που είχε προδώσει τη φι-

Τιμαία, ή φίλη του 'Αλκιβιάδη

λοξενία τους κι' είχε κατασπιλώσει το βασιλικό γένος της Σπάρτης, που καταγόταν από τον ίδιο τον Ηρακλή, έπρεπε να τιμωρηθεί. Και μία μόνον τιμωρία υπήρχε γι' αυτόν: ο θάνατος!

Η Τιμαία έμαθε, όμως, τα σχέδια των εφόρων και είδοποίησε τον έραστή της.

Ο 'Αλκιβιάδης έφυγε τότε κρυφά από τη Σπάρτη κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατάφερε να φτάσει στην Περαία, όπου βρήκε πρόθυμη φιλοξενία στην αύλη του σατράπη Τισσαφέρνη.

Αλλά μία θανατική απόφασι των εφόρων δεν ήταν κενός λόγος. Έπρεπε με κάθε τρόπο να εκτελεσθεί.

Το έργο αυτό οι έφοροι το ανέθεσαν στο ναύαρχο 'Αστούχο, που ναυλοχούσε τότε (412 π.χ.) με μία μοίρα στο στόλου των Λακεδαιμονίων στα παράλια της Μικράς Ασίας.

Αλλά η Τιμαία άγρυπνούσε. Κι' είχε παντού τους κατασκόπους της. Όταν έμαθε, λοιπόν, τη διαταγή των εφόρων προς τον 'Αστούχο, έστειλε κρυφά δυο εμπιστούς της, που είδοποίησαν τον άνθρωπο που δεν είχε, παίει ποτέ ν' αγαπήσει για το μεγάλο κίνδυνο που τον απειλούσε.

Ο 'Αλκιβιάδης έφυγε τότε από την αύλη του Τισσαφέρνη και πήγε στη Φρυγία, όπου ο παντοδύναμος σατράπης Φαρνάβαςος προθυμοποιήθηκε να τον φιλοξενήσει και να τον προστατεύσει.

Αλλά το έκδικητικό χέρι της Σπάρτης τον βρήκε, έπειτα από μερικά χρόνια κι' εκεί.

Η κυριαρχούσα μορφή στη Λακεδαίμονα ήταν την εποχή εκείνη ο Λύσανδρος, που, έπειτα από τις θριαμβευτικές νίκες του εναντίον των Αθηναίων, κατάφερε να επιτύχει τη συμμαχία των Περσών για να ξεσφάλλει την ηγεμονία της πατρίδας του πάνω στην 'Ελλάδα.

Ένας από τους δρους αυτής της συμμαχίας ήταν κι' η θανάτωση του 'Αλκιβιάδη, που, με τη γνωστή δολιχότητα και τις μηχανορραφίες του, έξεκαλούθησε να είνε πάντοτε επικίνδυνος.

Τη θανατική απόφασι υποχρέωθηκε να εκτελέσει ο Φαρνάβαςος, μ' όλη τη φιλία και την αγάπη που αισθανόταν για τον Αθηναίο φυγάδα.

Ένα βράδυ, ο αδελφός του Φαρναβάζου Μαγανίος και ο θείος του Σουσαιμύρης έβαλαν φωτιά γύρω στο σπίτι όπου κοιμόταν ο 'Αλκιβιάδης μαζί με την έταιρα Τιμάνδρα ή Θεοδότη, που ήταν η καινούργια αγαπημένη του, με το σκοπό να τους κάμουν ζωντανούς.

Ο 'Αλκιβιάδης, όμως, ζήτησε εγκαίρως και, με το ξίφος στο χέρι, ώρμησε έξω από το σπίτι, ακολουθούμενος από την Τιμάνδρα κι' έναν 'Αρκάδα υπρέτη του.

Αλλά, μόλις προχώρησε μερικά βήματα, σωριάστηκε νεκρός κάτω από τα βέλη που έριξαν εναντίον του ο Μαγανίος κι' ο Σουσαιμύρης.

Οι δυο φονείς έκοψαν άμεσα το κεφάλι του και το έστειλαν στο Φαρνάβαζο. Το ακέφαλο πτώμα του η Τιμάνδρα το τύλιξε μέσα σ' ένα μεγάλο σεντόνι και το έταφισε με τη βοήθεια του πιστού υπρέτη, που ήταν μάρτυρας αυτής της ανατριχιαστικής τραγωδίας.

Η Σπάρτη πήρε έτσι την έκδικήσι της.

Αλλά, ως αναγνωρίζουμε εκεί, ο βασιλιάς 'Αγισ ή δεν έμαθε τίποτε ή οπωσδήποτε δεν εξέφρασε φανερά αμφιβολίες για την πατρότητα του παιδιού της Τιμαίας.

Ατεκνος, ως τότε, ήταν εύτυχμένος γιατί είχε αποκτήσει διάδοχο. Και μπορούσε να υποθέσει ότι αυτή η σκέψη έπυρηνάσε στο μυαλό του, αν βέβαια, είχε υποπευθεί ή είχε πληροφορηθεί την απίστια της συζύγου του.

(Ο Ξενοφών και ο Πλούταρχος μάς πληροφορούν ότι, στη Σπάρτη, οι άτεκνοι ή οι γέροι σύζυγοι δεν έθεωρούσαν ικανή τους ν' αναθέσουν σ' έναν ώραιο και ρωμαλέο άνδρα την φροντίδα να τους εξασφαλίσουν απογόνους).

Όταν πέθανε, όμως, ο έφορος, που υποστηρίζονταν κι' από τον πανίσχυρο Λύσανδρο, αρνήθηκαν ν' ανακηρύξουν τον Λεωτυχίδα βασιλιά, με την δικαιολογία ότι δεν ήταν γιός του 'Αγίου.

Αυτή ήταν η μεγαλύτερη τιμωρία της μητέρας του, που γνώρισε, στα τελευταία χρόνια της ζωής της, την περιφρόνηση και το μίσος κι' αυτού εκείνου του γιου της.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙ Σ

Η μοιραία όμπρέλλα

Δυο παράξενοι φόνος στο λιμάνι των Πατρών

Συχνά συμβαίνουν στην καθημερινή ζωή περιστατικά τόσο παράξενα, που κάνουν τους ανθρώπους να πιστεύουν πως πραγματικά υπάρχει «θεία δίκη».

Και θα είναι λίγοι εκείνοι, που δεν θυμούνται ένα-δυο περιστατικά, που τους έκαμαν να πουν σε μία στιγμή καταπληξέως, ότι αυτή ήταν ή βουλή της Μοίρας!

Βέβαια, δεν είναι όλα συνταρακτικά. Μά υπάρχουν και πολλά, που έχουν άφισει βαθεία ίχνη στη μνήμη των ανθρώπων. Ένα τέτοιο περιστατικό, συνέβη εδώ και 46 χρόνια στο λιμάνι των Πατρών κι' έκαμε τους ανθρώπους να σταυροκοπηθούν, βλέποντας τον τρόπο που άπνευμή ή «θεία δικαιοσύνη»...

Στις 2 Μαρτίου του 1907, στο λιμάνι των Πατρών, ξεφόρτωνε ένα αγγλικό καράδι, ή «Μάρθα». Ήτανε βροχερός ο καιρός και οι εργάτες του λιμανιού δυσκολεύονταν στο ξεφόρτωμα, που γινόταν με μασούνες. Ο καπετάνιος, που ήθελε να τελειώσει γρήγορα και να φύγει, έστειλε έξω ένα ναύτη, να δει τι γίνεται και να παραπονεθεί στους ανθρώπους του Πρακτορείου, ότι αργούσαν.

— Άν σε μία ώρα δεν τελειώση το ξεφόρτωμα, τους δήλωσε ο ναύτης, ο καπετάνιος θα σαλπάρη! Σήμερα έπρεπε να μαστε στη Γένοβα!...

Ο πράκτορας, με τη σειρά του, έστειλε έναν από τους υπάλληλους του να πάη στο βαπόρι και να εξηγήση στον καπετάνιο την καθυστέρηση. Ναύτης, λοιπόν, και υπάλληλος έφτασαν στην αποβάθρα και ζήτησαν μία βάρκα. Μπροστά τους βρέθηκε ο Τσουβάλας, ένας παράξενος κι' άποκρουστικός τύπος του λιμανιού. Είχε τη βάρκα του δεμένη, αυτός δέ με την κλειστή όμπρέλλα στον ώμο, σαν όπλο, έκοβε βόλτες στο μουνάγιο.

— Τσουβάλα! του φώναξε ο υπάλληλος. Έλα να μάς πās στο βαπόρι το έγγλέτικο.

Ο βαρκάρης ήταν όμως στις κακές του εκείνη τη μέρα.

— Είν' υποχρεωτικό, δηλαδή; γκρίνιαζε.

— Άσε τις κουβέντες τώρα και βιάζομαι! του είπε πιο έντονα ο υπάλληλος. Ο Τσουβάλας πλησίασε. Έρριξε και στους δυο μία περιφρονητική ματιά κι' έφτυσε χάμω.

— Να πάτε με τα πόδια! φώναξε. Έμπρός, μάς!...

Και γύρισε αλλού το πρόσωπό του. Νευριασμένος τότε ο υπάλληλος, του είπε:

— Θάρρης μία μέρα και θα προσκυνήσης για δουλειά μιάς δραχμής! Και τότε θα τα πούμε!...

Κι' έκαμε να φύγει. Μά ο βαρκάρης του κατέβασε μία όμπρέλλα στο κεφάλι. Ήταν έτοιμος να δευτερώση το χτύπημα, μά τον πρόλαβε ο ναύτης. Μπήκε στη μέση και, με μία δυνατή γροθιά, ξάπλωσε τον βαρκάρη στο λασπωμένο μουνάγιο.

Λύσσαξε ο Τσουβάλας. Τίναχτηκε όρθιος κι' ώρμησε στον Έγγλέζο ναύτη. Πως έγιναν τότε τα πράγματα, κανείς δεν πρόλαβε να δει. Ή ακρη όμως της όμπρέλλας χώθηκε με δύναμη στο δεξι μάτι του ναύτη, που σωριάστηκε άμεσα νεκρός εκεί στην προκυμιά.

Ο Τσουβάλας πιάστηκε και κλείστηκε φυλακή. Πέρασε δέ από δίκη, ύστερα από πολλούς μήνες. Οι δικηγόροι του υποστήριξαν πως ο Έγγλέζος ναύτης έπεσε θύμα «μοιραίου δυστυχήματος». Κι' ο Τσουβάλας βγήκε έξω, ελεύθερος...

Η τιμωρία, όμως, δεν άργησε. Και νά ο έπίλογος της ιστορίας αυτής, όπως τον βρήκα γραμμένο στο προσωπικό ημερολόγιο γνωστού παλαιού Πατρινού δικηγόρου, που υποστήριξε τον Τσουβάλα στη δίκη του:

«4 Μαρτίου 1909.— Η ψυχή μου είναι ανάστατη. Ο σημερινός φόνος του λεμβούχου Τσουβάλα είναι το μεγάλο θέμα, που απασχολεί ολόκληρη την πατρίκή κοινωμία. Όχι, φυσικά, για την άξια του εκλιπόντος. Άλλά γιατί ο φόνος του απέδειξε, ότι υπάρχει Θεός!...

»Προχθές, ήταν ακριβώς διετία από το «μοιραίο δυστύχημα», που έστοίχισε τη ζωή του άτυχου 'Αγγλου ναύτου και νά πως ή Μοίρα έσκηνοθέτησε την τιμωρία του λεμβούχου: Ο Τσουβάλας, ως συνήθως, βρισκόταν στο λιμάνι, όταν ο γέρο-κρεοπώλης Κοντογιάννης έφθασε εκεί για να πληροφορηθή αν άγκυροβόλησε το ιστιοφόρο που του έφερε σφάγια από το Κρυσονέρι.

»Ο Κοντογιάννης είδε τον Τσουβάλα να περπατάει στην προκυμιά και έσπευσε να τον ρωτήσει για το καράδι.

— Βούλιαξε! του απάντησε ο λεμβούχος.

— Τι λές, χριστιανέ μου; Και πως το έμαθες;

— Μου το είπε ένα πρόβατο που ήρθε κολυμπώντας! Μάλιστα, μου είπε ακόμη, ότι αν δώ κανένα τράγο που να ρωτάει για το ιστιοφόρο, να το τρώ!...

»Ο γέρο-Κοντογιάννης έδρισε το λεμβούχο, που ανταπέδωσε τις βρισιές, μαζί μ' ένα ισχυρό χτύπημα με την όμπρέλλα του.

»Ο κρεοπώλης, όμως, παρά την ηλικία του, απέσπασε την ίδια στιγμή την όμπρέλλα από τα χέρια του λεμβούχου και άντεπετέθη μ' αυτή κατά του Τσουβάλα... Και τα γεγονότα επανελήφθησαν με μαθηματική ακρίβεια!

»Σε μία στιγμή και πριν όσοι βρισκόντουσαν εκεί προλάβουν να επέμβουν, ή αίχμηρη άκρη της όμπρέλλας διαπέρασε το δεξι μάτι του λεμβούχου και έφτασε μέχρι του έγκεφάλου! Ο Τσουβάλας έμεινε άπνους!...

Και ο Πατρινός δικηγόρος σημειώνει σαν ύστερόγραφο:

«Ο Τσουβάλας πέθανε δύο χρόνια και δύο ημέρες ύστερα από τον φόνο του 'Αγγλου, στο ίδιο μέρος και, το καταπληκτικότερο, με την ίδια όμπρέλλα που είχε σκοτώσει το ναύτη!...».

Είναι ή δεν είναι «Θεία Δικαιοσύνη»;

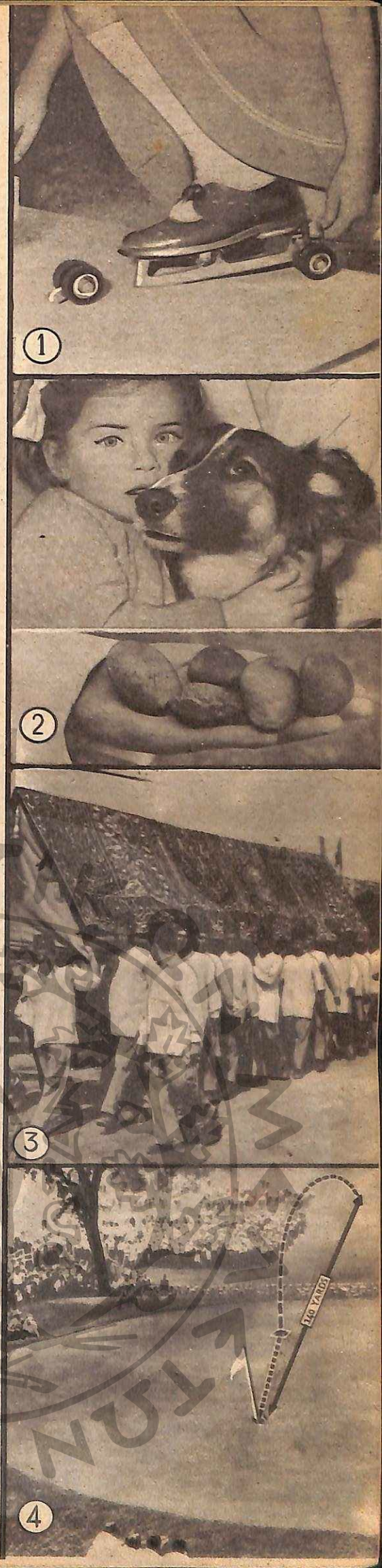
Γ. ΛΥΔΙΑΣ

1 Στην τελευταία Διεθνή Έκθεση Παγκινιδιών της Νυρεμβέργης, όπου υπάρχουν τα μεγαλύτερα και περιφημότερα εργοστάσια παιγιονιδιών του κόσμου, έπεδείχθησαν μεταξύ άλλων και τα νέα αυτά πατίνια, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν και πάνω στον πάγο ως παγοπέδιλα, όταν τους αφαιρεθούν οι δυο μπροστινοί τροχοί. Προκειται για μία εφεύρεσι του ώρολογιοποιού Όττο Γουίνγκερτερ.

2 Ο Μπρούς, το αγαπημένο σκυλί της οικογενείας Χόλλελεν άρχισε έφανερά μία μέρα να γαυγίζει άδιάκοπα. Ή κ. Χόλλελεν αποφάσισε τότε ν' απαλλαγεί απ' αυτόν μά οι διαμαρτυρίες και τα κλάματα της διετούς κορούλας της Χριστίνας την έκαναν να πάη το σκύλο της σ' έναν κτηνίατρο, που πέρασε το Μπρούς από τις ακτίνες. Ή ακτινοσκόπησι αυτή λοιπόν απέδειξε ότι το στομάχι του Μπρούς ήταν γεμάτο πέτρες. Κάθε φορά που του πετούσε ο άφεντικός του μία πέτρα για να τη φέρη πίσω, ο Μπρούς έτρεχε την έπαρση στα δόντια του και γυρίζοντας την κατάπινε. Ο Μπρούς στον όποιον έγινε άμέσως χειρουργική επέμβασι είναι τώρα καλά, έχασε όμως τη φωνή του!...

3 Από το Κάιρο ξεκινά κάθε χρόνο για τη Μέκκα ένα «ερό χαλί» που στρώνεται στην Κάαβα. Έφεται το χαλί αυτό ήταν πολυτιμώτερο από κάθε άλλη χρονιά. Ήταν κεντημένο με χρυσάφι και άσημι! Απάνω σ' αυτό υπάρχει με ασάβικα γράμματα ή επιγραφή «Κατασκευάστηκε στη Δημοκρατία της Αιγύπτου επί προεδρείας του Νεγκιμτ».

4 Στο σχεδιάγραμμα μάς διακρίνεται ή τροχιά που ακολούθησε ή υπάλληλα του γκολφ του 'Αμερικανού παίκτη Λιού Γουάραμαν, ο οποίος κέρδισε πρό ήπρωτο στο Σικάγο, χωρίς στη θαυμαστή ήπιδεξιότητά του και με ένα μόνο χτύπημα. Ένα άργυρο κύπελλο και 25 χιλιάδες δολάρια. Η υπάλληλα του, αφού διέσχισε μία απόστασι 140 γυαδών και πέρασε ένα σημαντικό έμπόδιο, πήγε και έπεσε στην τρύπα που έπρεπε!...

Εκτός από τσέκ οι υπάλληλοι παρελάμβαναν δαχτυλίδια, γραφομηχανές, ακόμα και κονσέρβες...

ΟΙ «ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ» της φορολογίας»

«Άνθρωποι που φορολογούν τον εαυτό τους»

Η «παθητική αντίσταση» έναντι της Έφορίας, η προσπάθεια των φορολογουμένων να αποφυγούν την καταβολή των φόρων, ή απώκριψη των εισοδημάτων, ή φοροδιαφυγή, είναι φαινόμενο διεθνές!

Στην Αμερική, μάλιστα, η φοροδιαφυγή έχει μεταβληθεί σε... εθνικό σπόρ! Οι φορολογούμενοι εκεί χρησιμοποιούν χίλια-δύο «κόλπα» για να εμφανίσουν τα εισοδήματά τους μικρότερα και να πληρώσουν έτσι λιγότερους φόρους. Καί διεξάγεται, όπως και στην Ελλάδα, μια αδιάκοπη πάλη ανάμεσα στους εφοριακούς υπαλλήλους και στους φοροφυγάδες, μία μάχη, που δεν τελειώνει πάντα υπέρ του Κράτους, μελονότι η Έφορία εκεί διαθέτει πιο συγχρονισμένες μεθόδους εξακριβώσεως των εισοδημάτων.

Κι' όμως, όσο παράξενο κι' αν φανή αυτό, υπάρχουν στην Αμερική άνθρωποι που βλέπουν τα πράγματα από την έντελώς αντίθετη όψη! Υπάρχουν άνθρωποι, που όχι μόνο δεν θεωρούν την Έφορία σαν εχθρό τους, αλλά και πιστεύουν ότι δεν πληρώνουν αρκετούς φόρους! Καί, για να επανορθώσουν το «κακό» αυτό, στέλνουν στο υπουργείο των Οικονομικών χρήματα, που δεν είναι καθόλου υποχρεωμένοι να στείλουν!

Κάθε εβδομάδα, ειδικό υπάλληλο του υπουργείου Οικονομικών παραλαμβάνουν δεκάδες επιταγές από Αμερικανούς πολίτες, που δεν χρωστούν στο μπάρμπα Σάμ ούτε ένα σεντ από φόρους!

Στο διάστημα του 1952, το σύνολο των δωρεών αυτών προς το Κράτος ανέβηκε στο ποσό των 124.675 δολλαρίων! Στο διάστημα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, οι Αμερικανοί προσέφεραν στο υπουργείο των Οικονομικών 4.000.000 δολάρια!

Ακόμα και την εποχή της μεγάλης κρίσεως, εδώ και είκοσι χρόνια, όταν η Αμερική σφάδαζε μέσα στην πιο μαύρη αθλιότητα, όταν οι επιχειρηματίες αυτοκτονούσαν ή ένας μετά τον άλλο, ή αποστολή αυτή δωρεών προς το Κράτος συνεχίστηκε. Το 1932, που ήταν ίσως το πιο κρίσιμο οικονομικά έτος της ιστορίας της Αμερικής, ο μπάρμπα Σάμ εισέπραξε από τους «εθελοντές» της φορολογίας 1.397 δολάρια.

Το συνολικό ποσό των δωρεών αυτών, στα τελευταία 20 χρόνια, ξεπερνά τα 6.500.000 δολάρια.

Τα χρήματα αυτά δεν έχουν καμ-

μία σχέση με τα «χρήματα συνειδήσεως», με τα ποσά δηλαδή που στέλνουν ανώνυμοι πολίτες, που νοιώθουν τύψεις επειδή απέκρυψαν τα εισοδήματά τους κάποτε και απέφυγαν έτσι να πληρώσουν φόρους.

Οι «εθελονταί της φορολογίας» είναι άνθρωποι που στέλνουν στο Κράτος χρήματα, επειδή πιστεύουν ότι οι φόροι που πληρώνουν δεν είναι αρκετοί.

Στο διάστημα του πολέμου πολλοί επιχειρηματίες πλούτισαν, χάρις στην αύξηση της πολεμικής παραγωγής. Πολλά έχουν γραφή για τους ανθρώπους αυτούς, που λέγονται «πολεμοκαπληοί». Υπάρχουν όμως και έντελως αντίθετα παραδείγματα. Ένας βιομήχανος του Ρότσεστερ, της Νέας Υόρκης, αφού πλήρωσε τους φόρους του, διαπίστωσε ότι τα κέρδη του ήταν κατά 182.770 δολάρια περισσότερα, απ' όσο περίμενε. Για να επανορθώσει το «κακό» αυτό έστειλε στην Έφορία ένα τσέκ 182.770 δολλαρίων!

Ένας μηχανικός, έξ' αλλου, από την Καλιφόρνια, που πλούτισε στο διάστημα του πολέμου κατασκευάζοντας εξαρτήματα για τάνκς, τελειώνοντας ο πόλεμος, καταμέτρηση την περιουσία του, υπολόγισε την αξία της εργασίας που είχε καταβάλει και βρήκε ότι τα κέρδη του είχαν ξεπεράσει κατά 112.530 δολάρια την αξία της εργασίας του. Και ο εύσυνεидης αυτός άνθρωπος έστειλε το ποσό αυτό στην Έφορία με το ακόλουθο σημείωμα:

«Τα χρήματα αυτά ανήκουν στο σύνολο. Δεν θέλω να έχω στη συνείδησί μου το γεγονός ότι εκμεταλλεύθηκα μία ανάγκη του Έθνους για να κερδοσκοπήσω!»

Μία γυναίκα από το Όρεγκον έστειλε προ καιρού στο υπουργείο Οικονομικών 25 δολάρια με τις λέξεις:

«Με το μικρό αυτό ποσό θέλω να βοηθήσω την Κυβέρνηση να συντροφι τον αδυσώπητο εχθρό μας...»

Ένας έμπορος από τη Μέμφιδα έγραψε στην Έφορία:

«Παρακαλώ δεχθείτε τα 100 αυτά δολάρια για να τα χρησιμοποιήσετε στην προσπάθεια του Έθνους μας να επιβάλει μία διαρκή ειρήνη πάνω στη γη! Αυτή είναι η καλύτερη επένδυσις κεφαλαίου που μπορεί να κάνει ένας ελεύθερος άνθρωπος!»

Στο διάστημα του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου τα δώρα προς την Έφορία δεν ήταν μόνο χρηματικά. Έκτός από τα τσέκ, οι υπάλληλοι παρελάμβαναν δαχτυλίδια, γραφομηχανές, μεταχειρισμένα αυτοκίνητα, μηχανές, ακόμα και κονσέρβες! Η Έφορία πωλούσε αυτά τα πράγματα και παρέδιδε τα χρήματα στο δημόσιο ταμείο.

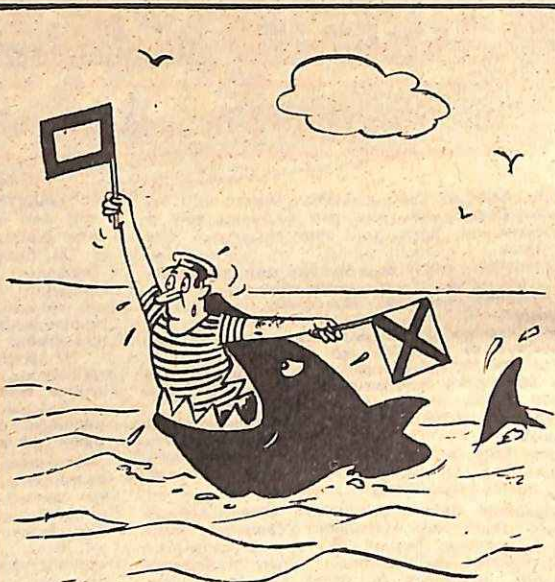
Τώρα όμως το μόνο πράγμα που μπορεί να δεχτεί, εκτός από χρήματα, είναι οικόπεδα ή σπιτία!

Μερικοί Αμερικανοί πολίτες, έξ' αλλου, στέλνουν στο Κράτος χρήματα, γιατί ανησυχούν για τα χρήματά του δημοσίου. Έτσι, ένας έμπορος από το Γιόνκερς έστειλε μία δωρεά από 112.888 δολάρια, με το ακόλουθο σημείωμα:

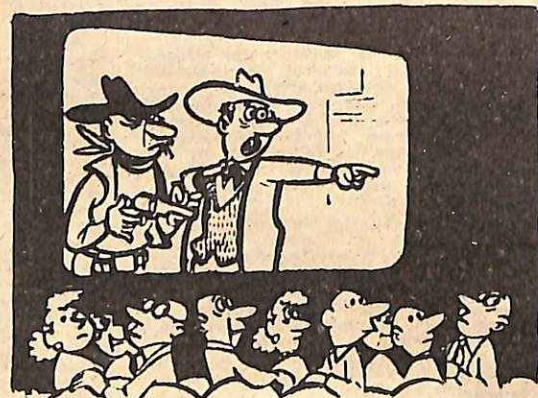
«Σας στέλνω το ποσό αυτό για να μειώσω το χρέος του δημοσίου...»

Η πιο περιεργή περίπτωση είναι «εθελοντού της φορολογίας» είναι ένας καταστηματάρχης από το Νη-τρόιτ. Ο άνθρωπος αυτός καθαρίζει μόνος του κάθε χρόνο δικό του ποσοστό φορολογίας, ανάλογα με τη διεθνή κατάσταση, την κίνηση της αγοράς και το ανεβοκατέβασμα των αξιών στο χρηματιστήριο. Όταν το ποσοστό αυτό είναι ανώτερο του κρατικού στέλνει τη διαφορά μ' ένα τσέκ. Όταν είναι μικρότερο, πληρώνει τον κανονικό φόρο, αλλά κρατάει τη διαφορά από το ποσό που του έπαιρνε.

Μη στενοχωριέσαι, Λεάνδρε! Θα μπη στο πρώτο πλύσιμο!

S. O. S.
Τα τελευταία σήματα...

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΛΥΦΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
— Εκείνον εκεί κάτω θέλω να μου καθαρίσεις!

Μη στενοχωριέσαι, Λεάνδρε! Θα μπη στο πρώτο πλύσιμο!

ΤΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΣΑΛΙ

Μιά μυστηριώδης τραγωδία

Ήταν μία ζεστή καλοκαιρινή ημέρα, όταν έφτασε ο ψηλός και μελαχροινός εκείνος άγνωστος στο πανδοχείο του Φέιρφιλντ, στους λόφους του Βέρμونت. Η μικρή υπρέτρια, που έτοιμασε το δωμάτιό του, έτρεξε ύστερα να πληροφορήσει τον περίεργο γυναικόκοσμο του χωριού για τα περιποιημένα ρούχα που είχε στη βαλίτσα του ο ξένος, για τους ευγενικούς τρόπους του, και προ πάντων για το σάλι — το ωραίο ισπανικό σάλι που είχε ανάμεσα στα πράγματά του.

Λίγο αργότερα, στην ισόγεια σάλλα, ο νεοφερμένος εξήγησε στους άλλους θαμώνες, πώς ήταν προηγουμένως Άγγλος στρατιώτης, και τους διηγήθηκε διάφορες ιστορίες από τις μάχες που είχε λάβει μέρος. Τώρα είχε αποστρατευθεί — είπε — και ζητούσε ένα ωραίο μέρος για να εγκατασταθεί. Είχε διαλέξει, λοιπόν, τους γραφικούς λόφους του Βέρμونت.

Το όνομά του ήταν Ευγένιος Κλίφορντ. Οι κοπέλλες του Φέιρφιλντ ενδιαφέρθηκαν ζωηρότατα γι' αυτόν. Όταν εύρισκαν ευκαιρία, γλιστρούσαν μέσ' στο δωμάτιό του, για να θαυμάσουν το περίφημο σάλι. Φλερτάρizαν με το Κλίφορντ και του διναν ραντεβού τα βράδια μέσ' στις φυτείες του ζαχαροκάλαμου...

Όταν ωστόσο έφτασε το φθινόπωρο, ο Κλίφορντ απομάκρυνε όλες τις άλλες φιλενάδες του και περιωρίσθηκε μόνο στην όμορφη χήρα Έλιζαμπετ Τζίλμορ. Είχε κάμει πια την όριστη εκλογή του... Ύστερα από μερικούς μήνες, παντρεύτηκαν. Η νύφη φορούσε στο γάμο το ισπανικό σάλι γύρω απ' τους λεπτοκαμωμένους ώμους της.

Το αντρόγυνο εγκαταστάθηκε στο χτήμα της Έλιζαμπετ, που αποτελείτο από 200 στρέμματα εύφορης γης. Στην αρχή, οι κακές γλώσσες αναζητούσαν κάθε ευκαιρία για να κακολογήσουν τον Κλίφορντ και τη γυναίκα του. Πρωταγωνιστούσαν σ' αυτό οι παλιές φιλενάδες του. Σιγά-σιγά όμως, το κουτσομολιό σταμάτησε κι' ο φθόνος φάνηκε πώς είχε σβύσει...

Το καλοκαίρι, το αντρόγυνο απέκτησε ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Όταν ωστόσο μπήκε το φθινόπωρο, οι κακόγλωσσοι βρήκαν και πάλι θέμα συ-

Την άλλη ημέρα έβγαλαν από το ποτάμι τα πτώματα των δυο θυμάτων...

ζητήσεως. «Έλεγαν δηλαδή πώς ο Κλίφορντ είχε ξαναρχίσει την παλιά του ζωή, ότι τεμπέλιαζε, μεθοκοπούσε, άπατούσε τη γυναίκα του και δεν χώνευε το παιδί του...»

Τίποτε όμως δεν φαινόταν να δικαιολογή αυτές τις φήμες, ως το γλυκό εκείνο Κυριακάτικο απόγεμα του Οκτωβρίου, που ο Κλίφορντ κι' η γυναίκα του πήγαν να κάνουν ένα περίπατο στα ήσυχά νερά της γειτονικής λιμνούλας. Η Έλιζαμπετ φορούσε το ισπανικό σάλι κι' ο Ευγένιος κρατούσε στην αγκαλιά του το μαρό του.

Κάποιος γείτονας είδε τον Κλίφορντ να βοηθή τη γυναίκα του να μπη στη βαρκούλα τους, να της δίνη το μαρό, να πηδάει κι' αυτός μέσα και να παίρνει τα κουτιά.

Μερικές ώρες αργότερα, όταν είχε πια σκοτεινιάσει, ο ίδιος γείτονας άκουσε φωνές απελπισμένες. Βγήκε άμέσως απ' το σπίτι του, κρατώντας ένα φανάρι, κι' είδε τον Κλίφορντ νάρχεται τρέχοντας προς το μέρος του, σκοντάβοντας σε κάθε βήμα. Τα μαλλιά του κρέμονταν βρεγμένα πάνω απ' τα μάτια του και τα ρούχα του στάζανε νερό.

— Η γυναίκα μου... το παιδί μου... πνιγίκανε! τραύισε.

Η τραγική είδησι διαδόθηκε αμέσως, κι' όλο το χωριό έτρεξε ν' ακούσει την αφήγησή του Κλίφορντ, που είχε συνέλθει στο μεταξύ και μπορούσε πια να μιλήσει. Μετά το φαγητό — είπε — είχε ριξει την ιδέα να κάνουν ένα περίπατο με τη βάρκα, πριν φτάση ο χειμώνας και χαλάση ο καιρός. Η Έλιζαμπετ δέχτηκε μ' ένθουσιασμό.

Καθώς, λοιπόν, τραβούσαν κουπί και φλυαρούσαν ξέγνοιαστα,

κάτω απ' το χλιαρό ήλιο, φύσηξε ξαφνικά ένα παγωμένο αεράκι. Το μαρό άρχισε να κρύνει. Η μητέρα του έβγαλε τότε βιαστικά το σάλι της για να το ζεστάνει. Με την απότομη, λοιπόν, εκείνη κίνηση της, αναποδογύρισε την ελαφριά βάρκα και βρέθηκαν όλοι μέσ' στο νερό!

Μη ξέροντας κι' αυτός κολύμπι, ο Κλίφορντ αρπάχτηκε απεγνωσμένα απ' την αναποδογυρισμένη βάρκα και είδε τη γυναίκα του και το παιδί του να πνιγνώνται, χωρίς να μπορεί να τους βοηθήσει!

— Τό σάλι! φώναξε, στο τέλος της αφηγήσεώς του. Αυτό το καταραμένο σάλι τα φταίει όλα!...

Την επομένη μέρα, έβγαλαν απ' το ποτάμι τα πτώματα των δυο θυμάτων.

Την ίδια νύχτα, λοιπόν, μία νέα γυναίκα του χωριού, η Άμπιγκεϊλ

Μάρβιν, είδε ένα περίεργο όνειρο που την αναστάτωσε. Καί, το πρωί, το διηγήθηκε στον άντρα της.

Είχε όνειρευτεί — είπε — ότι περπατούσε στις όχθες της λίμνης κι' ότι έφτασε σ' ένα μέρος όπου το έδαφος φαινόταν φρεσκοσκασμένο. Γονάτισε τότε εκεί κι' άρχισε να παραμερίζει το χώμα με τα χέρια της, ώσπου ξέθαψε ένα μεταξωτό σάλι... το σάλι της Έλιζαμπετ!

Ο Μάρβιν δεν έδωσε πολλή σημασία σ' όνειρο της γυναίκας του. Εκείνη όμως άρχισε να κάνει λόγο γι' αυτό στις φιλενάδες της. Έτσι, πριν βραδυάσει, το είχε μάθει όλο το χωριό. Μία ομάδα χωρικών, με την Άμπιγκεϊλ και το σερίφη επικεφαλής, ξεκίνησαν για τις όχθες της λίμνης.

Ο σερίφης δεν πολυπίστεψε σ' αυτή την ιστορία του όνειρου. Δέχθηκε όμως να πάη μαζί με τους άλλους, για να ξεκαθαρίσει ή υποθέσει, πριν αρχίσουν να κυκλοφορούν εξογκωμένες και φανταστικές διαδόσεις.

— Νά, εκεί είναι! φώναξε ξαφνικά η Άμπιγκεϊλ, δείχνοντας ένα σημείο. Αναγνωρίζω το μέρος... όπως το είδα στον ύπνο μου!

Οι χωρικοί σκάφανε λίγο... και βρήκανε το ισπανικό σάλι, υγρό ακόμη! Ήταν πραγματικά θαμένο εκεί, ενώ ο Κλίφορντ είχε ισχυριστεί, ότι το φορούσε η γυναίκα του όταν αναποδογυρίστηκε η βάρκα! Αυτό το ψέμμα αποτελούσε ένα συντριπτικό στοιχείο έναντιόν του.

Έτσι, την άνοιξη του 1843, ο Ευγένιος Κλίφορντ δικάστηκε, στην πόλη Σαιντ Άλμπανς. Το κατηγορητήριο έλεγε πως είχε δολοφονήσει τη γυναίκα του και το παιδί του, για να πάρη στην απόλυτη κυριότητά του το κτήμα, να το πουλήσει και να φύγη από εκεί!

Παρ' όλες τις αντιρρήσεις της υπερασπίσεως, το δικαστήριο δέχθηκε ως μαρτυρικό στοιχείο την ιστορία του όνειρου της Άμπιγκεϊλ. Αφού έδωσε την κατάθεσή της, η νέα γυναίκα βγήκε απ' την αίθουσα του δικαστηρίου, χαμογελώντας μ' ικανοποίηση.

Ο Κλίφορντ επανέλαβε την αρχική αφήγησή του για το «δυστύχημα». Δεν μπόρεσε ωστόσο να δώσει καμιά εξήγησι, όταν τον ρώτησαν πώς είχε βρεθεί το σάλι θαμένο στη γη. Διακήρυξε μόνο πως δεν το είχε κρύψει αυτός εκεί!

Οι ένορκοι τον κήρυξαν ένοχο και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε απαγχονισμό. Πριν όμως εκτελεσθή η απόφασί του, τον βρήκαν νεκρό στο κελλί του, από συγκοπή!

Ο κόσμος είπε πως τον είχαν σκοτώσει οι τύψεις συνειδήσεως. Βρέθηκαν ωστόσο μερικοί που ψιθύριζαν ότι η υπεύθυνη για τον άδικο θάνατό του ήταν η Άμπιγκεϊλ, άλλοτε φιλενάδα του, που έτυχε να βρη το σάλι, καθώς το είχε παρασύρει το ποτάμι, και τόβαψε αυτή η ίδια για να καταστρέψη έτσι, ένοχοποιώντας τον, τον άνθρωπο που την είχε περιφρονήσει!

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΔΗΜΙΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ο "Ορβιλ γέλασε και φώναξε πάλι στον τρομοκρατημένο Πασκουάλ:

—Ούτε ο Διάβολος δεν θα σε γλυτώσει από τα νύχια μου, 'Ιούδα! Για λίγες ψωροδεκάρες, δέχτηκες να κρεμάσεις έναν άνθρωπο! 'Ετοιμάσου να πεθάνεις τώρα, παλιόσκυλο!

Σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο του Πασκουάλ. Ο "Ορβιλ με το λαιμό ξεγαρμένο και την άκρη της γλώσσας του έξω από τις μισανοιγμένες σειρές των δοντιών του, βημάτιζε νευρικά. Φαινόταν πως υπέφερε φρικτά από το μαρτύριο της κρεμάλας... Ο Πασκουάλ αποφάσισε τότε να βάλει μπρος την πόνηριά του και με φωνή γεμάτη από δήθεν συμπάθεια του είπε:

—Πόσο κακό σας έκανα αδελά μου, σινιόρ! Πόσο θα υποφέρετε τώρα! Μα τί νάκανα; Πρώτη φορά κρεμούσα άνθρωπο. Δεν ήξερα απ' αυτές τις δουλειές...

—Μα ακριβώς με την άτσαλωση σου τάχω, ήλιθιε! φώναξε ο "Ορβιλ. Στον τόπο μου ούτε σκυλί δεν θα κρεμούσαν με τον τρόπο που εσύ κρέμασες εμένα!

—'Ισα-ίσα φρόντισα ναδω σκoinι καινούργιο... ψιθύρισε ο Πασκουάλ. Γιατί τάχετε μαζί μου;

—Κι' εγώ σου λέω, κανάρια, πως το καινούργιο σου σκoinι με παίδευε! Δεν γλυτρώσε καθόλου και μου έγδαρε το λαιμό φριχτά. Εύτυχός, που έσπασε κι' έτσι έπεσα καταγής και σώθηκα... Μα έννοια σου... Τώρα θα σε μάθω εγώ πως κρεμούν καλά και σίγουρα!

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο "Ορβιλ χύμψε εξαλλος στο μαρμαρωμένο από την τρομάρα του Πασκουάλ, τον αναποδογύρισε στο πάτωμα και τούδεσε σφιχτά χέρια και πόδια.

—'Επειτα, παίρνοντας μια χούφτα λίπος του φαγητού άλειψε καλά το σκoinι που τούβαλε στο λαιμό και που το δοκίμασε πολλές φορές για να δει αν γλυστράει. Κι' όταν τελείωσαν οι δοκιμές αυτές, πέρασε την άκρη του σκoinιού από ένα κρίκο του ταβανιού και τραβώντας τον Πασκουάλ ψηλά στον αέρα, τον έστειλε με μιάς στά σκοτεινά βασίλεια του άλλου κόσμου...

Για πολύν καιρό, κατόπιν, μιλούσαν στο Γιβραλτάρ για την μυστηριώδη εξαφάνισή του "Ορβιλ καθώς και για την τραγική αυτοκτονία του έρασιτέχνη Πασκουάλ. Όλοι την απέδιδαν στις τύχες του... Γιατί δεν είχαν προσέξει τα ίχνη, που είχαν αφήσει το δέσιμο γύρω στα χέρια και στα πόδια του. 'Η δικαιοσύνη ήταν πολύ πίσω την εποχή εκείνη κι' ο "Ορβιλ είχε φροντίσει, πριν φύγει από την κάμαρα του Πασκουάλ, να πάρει μαζί του τον άλλο σκoinι, που μ' αυτό τον είχε δέσει χειροπόδαρα.

ΖΑΝ ΝΤΕΤΡΕΝ

Ο "Ορβιλ κρατούσε στα χέρια του το σκoinι της κρεμάλας του!

Πολλά μπορούσε να κάνει ο Τουρισμός εδώ στη Σαντορίνη. Δεν είναι μόνο η αρχαιότητα που προσελκύει. Είναι το ηφαίστειο, η φύση, η διάπλασι του εδάφους, η ζωή, τα στίπια, οι δρόμοι, το συγκρότημα των νησιών που αναπνέουν γύρω από το ηφαίστειο.

Η Σαντορίνη όμως δεν έχει τοποθετηθεί στους τουριστικούς δρόμους. Παραμυλημένη, λησμονημένη, χωρίς διαφώτισι, άγνωστη στους πολλούς, μένει στο περιθώριο του ενδιαφέροντος των εκδρομικών. Ένα ξενοδοχείο «τουριστικό», είναι το άπαντο που διαθέτει.

Διαθέτει όμως κάποιο άλλο ανεκτίμητο αγαθό. Την εύπροσγγορία των κατοίκων της. Με πόση καλωσύνη σας χαιρετούν! Σά να σας ξέρουν από χτές. Κάθε συνάντησι και μια «καλημέρα». Απ' όπου κι' αν περάσετε, από στίπια, από καταστήματα, από καφενεία, ο χαιρετισμός. 'Αν τύχη κανείς που δε θα σας χαιρετίσει, να είστε βέβαιοι ότι είναι 'Αθηναίος, ή Σαντορινιός που έπαισε να είναι εγκαταστημένος στο νησί του.

Ο χαιρετισμός είναι ο μόνος ψίθυρος που θ' ακούσετε στους δρόμους της μικρής αυτής πολιτείας. Ζήτημα είναι αν φθάνουν τις δυο χιλιάδες οι κάτοικοι της. 'Αρσιότατη η κίνησι στους στενούς δρομίσκους. Τις μέρες αυτές του τρυγητού — της βεντέμας, όπως λέγεται — την κίνησι τονώνουν τα υποζύγια που περνούν φορτωμένα με τους ασκούς του μούστου. Δύσκολο το πέρασμα. 'Αναγκάζεστε ν' ανέβετε στα κατώφλια των σπιτιών, για να μη πέσουν απάνω σας τα ζώα. Στενότεροι δρόμοι, με λευκά στίπια στις δυο πλευρές τους.

Λίγα λεπτά της ώρας είναι υπεραρκέτα για να κάνετε το γύρο της μικρότατης αυτής πρωτεύουσας. Κι' ύστερα; Δεν είναι πολλές οι ψυχαγωγίες που σας προσφέρονται. Το καφενείο, φυσικά. Πάνω σε μια μικροσκοπική πλατειούλα. Γαλήνια και συμπαθητικά όλα. Δε θα σας λείψει η κουβετούλα. Ένας κόσμος που ακούει μ' ενδιαφέρον τα νέα της 'Αθήνας, αλλά που ανακουφίζεται κι' αυτός μιλώντας για τη δική του ζωή, την ήσυχη και φτωχή ζωή της μακρινής επαρχίας.

Η γεωργία, το εμπόριο, η συγκοινωνία, η κίνησι των παραθεριστών του καλοκαιριού που πέρασε, τα δύσκολα οικονομικά, η άνια, η λαχτάρα της φυγής, οι καύμοι των ανθρώπων που ζούνε σε απόστασι από το κέντρο.

Κι' όταν σας κουράσει η καρέκλα του καφενείου, όλα και θα σας καλέσουν σε κανένα από τα στίπια, για να σας φιλέσουν, να σας δώσουν την ευκαιρία να γνωρίσετε τη νησιώτικη νοικοκυρσύνη και να δите τον εσωτερικό τους διάκοσμο.

Υπάρχουν, βέβαια, τα πολύ φτωχά στίπια. Κατάστασι απαθλιώσεως. Υπάρχουν τα στίπια της μεσαίας τάξεως, με το μεράκι της νοικοκυράς διάχυτο σε κάθε γωνία τους.

Υπάρχουν όμως και τ' άρχοντικά, με την επιδηλητική τους αρχιτεκτονική, με την πλούσια τους επίπλωσι, με τους ένοικους που ξέρουν να δέχονται και να περιποιούνται τους ξένους των.

Θυρεοί, εικόνες των προγόνων, απτά ίχνη των περασμένων, αντικείμενα που έχουν δεθί με το χτές, όλ' αυτά μέσα στον πέπλο της σιωπής, δημιουργούν την ατμόσφαιρα μιάς απάλης μελαγχολίας, μιάς ευχάριστης — αν μπορεί να πη κανείς — θλίψεως, που περισσότερο ανακουφίζει παρά κουράζει την ψυχή.

Έχει ακόμα η Σαντορίνη τα μοναστήρια και τους ναούς της. Διακόσιες πενήντα σχεδόν εκκλησίες και εκκλησάκια, σκορπισμένα στους βράχους και στον κάμπο. Αυτό, δηλαδή, που παρατηρεί κανείς σ' όλα σχεδόν τα νησιά του Αιγαίου.

Μοναστήρια ορθόδοξα και καθολικά. Δεν είναι πολλοί οι καθολικοί. Κάπου διακόσιοι όλοι κι' όλοι. Υπήρξε εποχή που ήταν πολύ περισσότεροι. Σκόρπισι ο πληθυσμός, μένον όμως οι ναοί, τα ιδρύματα και τα καθολικά μοναστήρια.

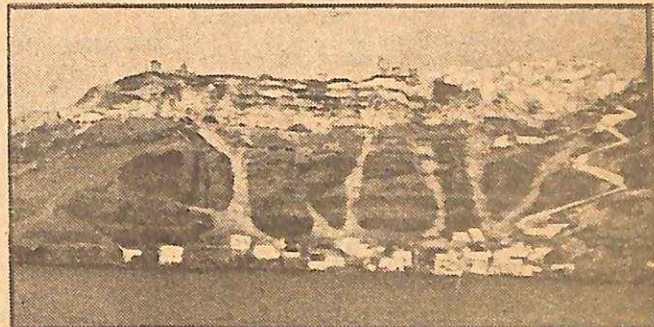
Τη γυναίκα μονή των Δομινικανών μού είχε δοθή άλλοτε η ευκαιρία να επισκεφθώ. Πόση αυστηρότητα στη ζωή των εγκλειστών που έπνιξαν τα νεύρα τους μέσα στους τέσσερις παγερούς τοίχους! Κλουατρε λέγονται οι έγκλειστες. Μακριά από κάθε μάτι. Κι' αν βελήσετε να δите και-

ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΙΕΣ ΣΤ' ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ

Με πραότητα και καλωσύνη

μιά από τις αδελφές, ή επικοινωνία σας μαζί τους θα γίνει με την παρεμβολή ενός δικτυωτού, όπως αυτά που είχαν οι παλιοί γυναικανίτες. Έντονη στροφή στα έπιπώρανια, έρωτικές συνθησέτερα απογοητεύσεις, πολυμορφι ψυχικοί τραυματισμοί, γίνονται οι εισηγητές που οδηγούν στις μονές.

Μου μιλούν για την τελετή της μνησέως στο μοναχικό βίο. Με υφικά ντύνεται η μέλλουσα μοναχή. Ο λευκός πέπλος στο πρόσωπο, το στεφανί με τ' άνθη στο κεφάλι. Κάποτε συνοδεύεται από τον πατέρα, ή κάποιον από τους οικείους της. Στο ναό γονατίζει έμπρός στην εικόνα του 'Ιησού. Έκει της κόβουν τα μαλλιά και στη θέσι του στεφάνου με τα λουλούδια,

Η Έπάνω Μεριά στη Σαντορίνη

Μια γραφική άποψι των όρηων με την θρησσία στο βάθος

της φορούν τον ακάνθινο στέφανο. Το μαύρο ράσο καλύπτει τη νυκτική έσθητα. Τότε οι άλλες αδελφές την οδηγούν στην είσοδο της μονής, όπου η νεοφώτιστη αποχαιρέτα τους δικούς της. Δεν πρόκειται να την ξαναδούν παρά πίσω από το δικτυωτό.

Έλληνίδες και 'Ιταλίδες ήταν όταν τις επισκέφθηκα οι καλόγριες της μονής των Δομινικανών. Χρειάστηκαν μέσα για να παρουσιασθούν δυο. Περίμενα την εμφάνισι τους σ' ένα άχαρο θαλάσσιο. Το δικτυωτό έμπρός στο οποίο θα παρουσιάζονταν, σκεπαζόταν από μια κουρτίνα. Κάποια στιγμή η κουρτίνα άνοιξε και παρουσιάστηκε η αδελφή. Χωρίς ψυχή, δίχως έκφρασι, ένα ρασοφορεμένο ρομπότ, που απαντούσε μηχανικά κι' όσο μπορούσε πιο λακωνικά στις έρωτήσεις. Σά να ήταν άδειος ο εσωτερικός της κόσμος, σά να είχαν νεκρωθή οι αισθήσεις της.

Κι' ήταν νέα ή αδελφή, κι' ήταν όραία. Πώς άπορρεσε κι' έπνιξε τέτοια νεύρα και τόση μορφή; Πώς έθαψε ζωντανή τόσο φρεσκάδα; Πώς απαρνήθηκε τον κόσμο

της, γονείς, συγγενείς, φίλους, όσους την αγαπήσαν, αυτούς που είχε αγαπήσει; Σε τέτοιο αιώνα, τέτοιες εκδηλώσεις!

Αλλά πάμε να φύγουμε από τον καταθλιπτικό αυτό χώρο. Φατεινή φθινοπωρινή μέρα μάς περιμένει έξω από τη μονή. Μας περιμένει το υποζύγιο για να μάς πάρη στην πλάτη του και να μάς μεταφέρει στην ύπαιθρο, όπου γίνεται η συγκομιδή των σταφυλιών. Κοπέλλες σκυμμένες στη γή. Τρυγούν τραγουδώντας το γλυκό καρπό.

Φτωχοντύμενοι άντρες και γυναίκες, ζυπόλυτοι πολλοί απ' αυτούς. Δεν είναι η εμμέρεια που ξεχειλίζει από πάνω τους. Τραγουδούν όμως την ώρα αυτή του τρυγητού. Παράδοσι ελληνική. Άλλα και διεθνής, νομίζω. Προκαταβολική έκδηλωση της ευφροσύνης που οι χυμοί της αμπέλου θα χαρίσουν στον κόσμο που θα τους γευθή.

Από τα κλήματα στα καθίσματα και από εκεί στα πατητήρια, για να μετουσιωθή το σταφύλι σε κρασί, στο «Σάντο Βίνο», το γλυκύτατο κρασί της Σαντορίνης. Νομίζετε πως η λάδα του ηφαιστείου του έχει δώσει τη φλόγα της. Χαρά του ουρανίσκου,

γάδι της ψυχής, πορεία σε όνειρο. Ένα-δυο ποτηράκια και αποχαιρέτα τις έννοιες της ζωής, βυθίστε στη μακαριότητα, αισθάνεσθε εύτυχες.

Να μη περνούσαν τέτοιες στιγμές αγαλλιάσεως! Οι στιγμές όμως φεύγουν. Έρχεται η ώρα του δειλινού και καθώς σας βλέπουν να τρικλίζετε, σας κρατούν για να σας ανεβάσουν στη ράχη του ζώου σας. Πάνω σ' αυτήν, με χαρούμενη ακόμα διάθεσι, ατενίζετε τους τρυγημένους αμπελώνες και εύλογείτε το όνομα του Κυρίου.

Ευπρόσγγοροι πάντα, σας περιμένουν οι Σαντορινιοί στην πλατεία της χώρας. Χαρά τους που σας βλέπουν να επιστρέφετε χαρούμενες από την εκδρομή σας. Κοντά σας, ώσπου να προχωρήσει η νύχτα για να σας συνοδεύσουν ως την πόρτα του ξενοδοχείου σας και να σας ευχηθούν ελαφρό τον ύπνο.

Τέλος των θερινών μας περιπατήσεων. Το επιβάλλει η εποχή. Όταν ο χειμώνας είναι πού των πυλών, άνοιξη η περιηγητική διάθεσι. Αγκυροβολημένο στο άραξο-βόλι του θα μείνι το καραβάκι μας, ώσπου να περάσει η χειμερινή συνοφορσία και οι άνεμοι της άνοιξεως να κολπώσουν πάλι τα πανιά του.

Π. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Περιορισμοί στα μαγιά

«Αν στην 'Ελλάδα μπορεί έλευθερά ή κάθε τρυφερή ύπαρξι να γυρίει στους δρόμους με γυμνούς τους ώμους και την πλάτη και να κάνει το μπάνιο της με μαγιά «μπικίνι», σ' άλλες χώρες τα πράγματα είναι πιο περιορισμένα... Στην 'Ισπανία, π. χ., άντρες και γυναίκες, όφείλουν να φορούν μονοκόμια μαγιά στις πλάς. Απαγορεύεται δε να εμφανίζονται στους δρόμους με μαγιά ή με σορτά. 'Η άστυνομία του Καϊμπιτάν συνελάβε πέρσις μια γυναίκα, γιατί είχε βάλει ένα φόρεμα, που έφηνε γυμνούς τους ώμους της, κάποια μέρα που ή θερμοκρασία έφτανε τους 32 βαθμούς.

Τα «μπικίνι» απαγορεύονται στην Αυστραλία και στην 'Ιταλία.

Στη Μάλτα, κάποιο κατάστημα, παρυσίασε στις βιτρίνες του μερικά μαγιά «ντε πίες». Ένας παπάς, λοιπόν, τα αγόρασε όλα και τα κατέστρεψε, για να μη μπούνε σε πείρασμό τα κορίτσια του τόπου!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ζερόμ κατορθώνει να ξεφύγει απ' τους Γερμανούς και γυρίζει στο σπίτι του. Έκει, βρίσκει τη Μαρία σχεδόν έτοιμοθάνατη. Η παρουσία του όμως θαυματουργεί, της σώζει τη ζωή και την κάνει γρήγορα καλά. Η Σιμόν, μετανοημένη τώρα για το κακό που έκανε, δεχεται να παντρευτεί το Ζοζιλέ που την αγαπάει. Ο Μαντελάρ εξαφανίζεται, για να μπορούσε η κόρη του να παντρευτεί τον αγαπημένο της. Τού κάκου τὸν ἀναζητούν παντού η Μαρία κι' ο Ζερόμ. Στο τέλος, πληροφορούνται πως είναι βαρεία άρρωστος σε κάποιο νοσοκομείο. Ψάχνουν παντού, αλλά δεν κατορθώνουν να τον βρουν. Κατά την απουσία τους, ο Ροσκώφ άπάγει τη μικρή Ρόζα.

— Έλπίζω ότι τώρα δεν υπάρχει πια φόβος να φωνάξω... γρύλλισε ο Ροσκώφ.

Λύθηκε επί τέλους η γλώσσα της :

— Τι... τί θέλετε... από μένα ;... κατάφερα να τον ρωτήσω.

— Ο έγκληματίας κάγχασε διαβολικά :

— Τι θέλω από σένα ! φώναξε Μά, σε πεθύμησα, κι' ήρθα να σε δω !...

— Έβγαλε μια βρώμικη πηλίνη πίττα ο Ροσκώφ από την τσέπη του, και την άναψε με ένα τασάκι. Τράβηξε δυο - τρεις ρουφηξιές, κι' ύστερα είπε παιχνιδιάρικα :

— Ξέρεις, η φτωχιά η Ναταλία σου άφισε χρόνους...

— Πέθανε ;... ρώτησε η Ρόζα.

— Ναί, προχτές... Ήπια λίγο πιο πολύ ρακί, κι' έσκασε ! Ζωή σε λόγου μας...

— Έχω πένθος τώρα...

— Εφίπνε μπροστά της ο φοβερός άνθρωπος, και συνέχισε :

— Τότε, συλλογίστηκε έσένα... Είπα, τώρα που δεν έχω πια γυναίκα, άς έχω τουλάχιστον κόρη...

— Δεν είμαι κόρη σας ! του είπε η μικρή με σφιγμένα χείλια.

— Γιατί ;... Προτίμας νάσαι κόρη του κυρίου Μαντελάρ ;... Μεγαλοπιάνεσαι, κορίτσι μου, κι' αυτό πιστεύω με, θα σε βλάψει !...

— Ο κύριος Μαντελάρ... έφυγε... είπε με προσπαθεια η Ρόζα.

— Τόμαθα κι' αυτό... Κι' είναι ένας από τους λόγους που ξανάρθα να σε δω...

Αυτός ο γερο - παλιάνθρωπος μούδινε φοβερά στα νεύρα...

— Ο κύριος Μαντελάρ είναι ο πιο καλός άνθρωπος στον κόσμο !...

Ο Ροσκώφ σήκωσε το χέρι του κι' άστραψε ένα δυνατό σκαμπήλι στο πρόσωπο της μικρής. Έκείνη μαζεύτεθηκε.

— Για να μάθεις άλλη φορά ν' αθάδισεις στους μεγαλύτερους σου... της είπε.

Ο Μαντελάρ σου είναι ένας παλιάνθρωπος, ένας δολοφόνος !... Και τώρα έφυγε και χάθηκε κυνηγημένος από τις τύψεις για τα παλιά έγκλημάτα του...

— Δεν ξέρουμε που βρίσκεται, και γι' αυτό η κυρία Μαρία κι' ο κύριος Ζερόμ ήτανε πολύ ανήσυχoi...

— Και γιατί φώναξε ;...

— Πήρα ένα γράμμα από κάποιο νοσοκομείο ότι ο πατέρας τους είναι βαρεία άρρωστος...

Ο Ροσκώφ έτριψε τα χέρια του, μ' ευχαρίστησι :

— Α, έτσι ;... έκανε. Άς ελπίσουμε ότι, ώσπου να τον βρούμε, άρχη πεθάνει. Και ο διάβολος θαχη πάρει την ψυχή του.

Κάτι πήγε να πη πάλι η Ρόζα, όμως θυθάθηκε το σκαμπήλι πουχε λίγο πριν άναψει το μάγουλό της, και σάπασε...

Ο Ροσκώφ σηκώθηκε και την έπιασε πάλι από το χέρι :

— Έλα, άρκετά ξεκουρασθήκαμε... της είπε. Άς πάμε πιο μακριά, γιατί μπορεί να περάσει κανένας αδιάκριτος και να μάς ρωτήσει πράματα που δε θέλουμε να τού πούμε...

Είχε νυχτώσει πιά έντελως. Με μεγάλα βήματα, ο Ροσκώφ τράβηξε τη Ρόζα πλός ένα δασάκι που φύτρωνε στην αγκαλιά έ-

νός λόφου. Ο κακούργος δε σταμάτησε στα πρώτα δέντρα τράβηξε το θύμα του βαθεία. Το σκοτάδι ήτανε πυκνό. Το χεράκι της μικρούλας έτρεμε παγωμένο μέσα στο σιδερένιο χέρι του δημιού της.

— Που πάμε ;... τον έρωτησε με φωνή πουτρεμε, κι' αυτή...

Το γέλιο του Ροσκώφ άκούστηκε φρικαστικό μέσα στο πυκνό σκοτάδι...

— Φοβάσαι ;... τη ρώτησε ο φοβερός άνθρωπος. Κι' όμως — περίεργο !... — τόσο καιρό που σ' είχα μαζί μου, δε με φοδόσουν έμένα !...

— Που με πάτε ;... τον ξαναρώτησε πιο έντονα η μικρή.

— Σύχασε... Θα βρούμε μια όμορφη γωνίτσα του δάσους για να ξαπλώσεις, κι' έγω θα σε νανουρίσω γλυκά - γλυκά...

Προχωρήσανε λίγο ακόμα, κι' ύστερα ο Ροσκώφ άναψε την ίσκα του και φώτισε λίγο τα γύρω. Βρισκόντουσαν μπροστά σ' ένα πανύψηλο πεύκο, που ο κορμός του σχημάτιζε μια μικρή κουφάλα.

— Έδώ θα κοιμηθής... της είπε ο Ροσκώφ. Μόνο με συγχωρείς που δεν έχω λιονά σεντόνια για να σου βάλω, μαλακές κουβέρτες και μεταξωτό πάπλωμα...

— Έλπίζω όμως να μου συγχωρήσεις την παράλειψι...

Χώθηκε τουρτουρίζοντας από το φόβο κι' από το κρύο, στην κουφάλα του δέντρου η Ρόζα. Ο Ροσκώφ έδωσε την ίσκα.

— Έβγαλε από την τσέπη του ένα ξεροκόμματο, κι' άρχισε να το μασουλάει.

— Νά, πάρε και συ λίγο... είπε στη μικρή, κόβοντας της ένα κομμάτι.

— Ευχαριστώ... Δεν πεινάω...

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει το περίφημο κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Γάλλου συγγραφέως

ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

Πρόκειται για τη συγκλονιστική και πονεμένη ιστορία μιας όμορφης νέας με τραγική υοία, που παίρνει δίκως να το θέλη την θέσι μιας άλλης καπέλλας σε μια άριστοκρατική οικογένεια. Μά η πλαστοπροσωπεία αυτή, που προήλθε από τα ευγενικότερα κίνητρα, γίνεται η άρχη μιας σειράς από δραματικές περιπέτειες, ζοφερές πλεκτάνες και σκληρές αισθηματικές συγκρούσεις, που συγκινούν και συνασπάζουν με τα θελλώδη πάθη τους και τις τρυφερές και άγνες εκδηλώσεις μιας έρωτευμένης γυναικείας καρδιάς.

— Τόσο το καλύτερο... Γιατί δεν είναι πολύ, έσεις, το ψωμί, και προτιμώ να το φάω μόνος μου...

— Έφαγε για λίγη ώρα σιωπηλός. Ύστερα, το φριχτό γέλιο του άντηχησε μέσα στο σκοτάδι :

— Άς είναι όμως... Μου καλόμαθες τον τελευταίο αυτόν καιρό. Καλόφαγες, καλοκοιμήθηκες... Που να καταδεχτής πια την αλήτεια του σου χαρίζω έγω !... Κι' όμως, άλλοτε, ήσουν ασηθισμένη σ' αυτήν...

Δεν άποκρίθηκε η Ρόζα. Τι να πη ;... Η φρίκη την είχε παγώσει ως τα κόκκαλα...

Βρισκότανε μοναχή της, μεσα στη νύχτα, μέσα στο πυκνό σκοτάδι του δάσους, μ' αυτόν τον φριχτό άνθρωπο, που δεν δίσταζε να έγκληματήσει με την πιο μικρή ά-

φορμή...

Ο Ροσκώφ ξάπλωσε στα πόδια της, μπροστά στην κουφάλα του δέντρου.

— Καληνύχτα, λοιπόν... της είπε. Αύριο τα ξαναλέμε πιο καλά...

Σε λίγο, τη σιωπή του δάσους, την τάραζε το βαρύ ροχαλήτο του τέρατος !... Η Ρόζα, μαζεμένη ένα κουδάρι, προσπαθούσε να μην αναπνέη καλά-καλά, για να μην ξυπνήσει το φοβερό δέμιό της...

Χιλιάδες στροβιλιζόντουσαν με μανία μέσα στο κεφάλι της ! Τι νάκανε ;... Πως να γλύτωνε από το Ροσκώφ ;... Νάφαινε !... Ήταν η μόνη λύσι νάφαινε, να τσάκαλε, μακριά από το φοβερό αυτό κακοποιό !...

— Πώς θάβρισκε το δρόμο της ;... Δε θα χανόταν ;... Δε θάπεφε τσουβανά ;... Μια φορά, συλλογίστηκε, πιο καλά θάτανε να πέση να σκοτωθώ ακόμα, παρά να μείνη δίπλα στο Ροσκώφ !...

Άποφασιστικά, σηκώθηκε όρθη κι' έκανε να βη από την κουφάλα, να προχωρήσει, να τρέξη. Πάτησε όμως χωρίς να το θέλη, το χέρι του Ροσκώφ, που ξυπνησε άμέσως και πετάχτηκε όρθος...

— Που πάς ;... της φώναξε άγρια.

— Πουθενά... Σας όρκίζομαι...

— Κοιμήσου ! την πρόσταξε μ' έναν τόνο που δε δεχότανε καμιά αντίρρηση.

Γιατί, σ' όρκίζομαι, αν προσπαθήσεις να φύγης, θα σε πνίξω με τα ίδια μου αυτά χέρια !...

Μαζεύτεκε τρομοκρατημένη η φτωχιά η Ρόζα μέσα στην κουφάλα του δέντρου, πουχε γίνει εαφνικά μια μικρογραφία φυλάκης... Ξάπλωσε κι' ο Ροσκώφ εκεί, μπροστά στα πόδια της, σά σκληρός κι' ανόλητος, δεσμοφυλάκας... Καί, σε λίγο, άντηχησε πάλι το ροχαλήτο του μέσα στην ήσυχια του σκοτεινού δάσους...

— Άργά-άργά, όσο περνάγαν οι ώρες, τόσο μέσα στο μυαλό της Ρόζας καρφώνονταν και πιο πολύ, βασανιστική, ήπιτική, ή μεγάλη απόφασι : Για να σωθώ, δεν ύπηρε παρ άνας τρόπος : να σκοτώσω το Ροσκώφ !... Μόνον ο θάνατος του τέρατος θα την έλευθέρωνε...

Να τον σκοτώσ ;... Δεν μπορούσε να κουνήσει, να πάν, να βρη μια μεγάλη πέτρα και να τού σπάσει το κεφάλι, έτσι, όπως κοιμότανε μπροστά της... Ύστερα, αν προσπαθούσε να τον πνίξει, τα άδύνατα χεράκια της δε θάχανε ακόμα γαντζώσει στο λαιμό του, κι' ο Ροσκώφ θα ξυπνούσε, φυσικά, και θα την έπνιγε με τόσο εύκολα αυτός !...

Τι εφιαλτική νύχτα !... Έρχόντουσαν στιγμές, που η φτωχιά η Ρόζα νομίζε ότι θα τρελλαθί !... Και δεν παρακαλούσε πια μ' όλη της την καρδιά, παρά να ξημερώσει, ν' άραιώσει η αύγη τα πυκνά σκοτάδια πουχανε πέσει βαρεία άπάνω στο δάσος, και να χαρίσει στη μικρή δυστυχισμένη την έλπίδα με λίγο φώς...

...Κι' επί τέλους, νά ! Τα σκοτάδια άρχισαν ν' άραιώνουν, εκεί, προς το μέρος της ανατολής !... Μαζί με το πρώτο γκρίζο

φώς, τρύπωνε στην παγωμένη από το φόβο ψυχή της Ρόζας, και λίγη αισιοδοξία...

Κύτταξε μπροστά της. Στη ρίζα του πεύκου, μαυρίσε σά σκοτεινή μαζά ο φοβερός Ροσκώφ... Ροχαλίζει πάντα το ίδιο δυνατά, μα τώρα το ροχαλήτο του δεν προένοωσε στη μικρή την ίδια φρίκη...

— Ο Ροσκώφ δεν άργησε να ξυπνήσει. Μαζί του, άρχισε να ξυπνά και το δάσος. Οι πρώτες τριλλίες τών πουλιών, γλυκοστροφήσαν μέσα στα κλαδιά... Και τότε, με την παιδική της άφέλεια, άνασαινοντας βαθεία τον ολοκάθαρο αέρα του υπαίθρου, η Ρόζα συλλογίστηκε με πίκρα πόσο πιο καλή είναι καμιά φορά η φύσι από τον άνθρωπο...

— Ήτανε μουνδιασμένη από την άναγκαστική άκίνησια κι' από την ύγρασία της νύχτας. Έκανε μια κίνηση και ξυπνησε το Ροσκώφ. Έκείνος τεντάθηκε, κι' ύστερα πετάχτηκε όρθος :

— Καλημέρα, μικρή μου Ρόζα... της εύχθηκε με έιρωνεία. Πως κοιμήθηκες ;... Όες να στο σερβίρω το γάλα σου στο κρεβάτι ;... Βρρρ ! Τι ψύχρα όμως !... Πάμε να περπατήσουμε λίγο να ζεσταθούμε !...

Την έπιασε από το χέρι και την τράβηξε έξω από το δάσος, που, σιγά-σιγά, ξυπνάνε από το βαθύ του ύπνου...

Βγήκανε από τα πυκνά δέντρα. Βρισκόντουσαν τώρα στη μέση του λόφου. Άνηφορίσανε λίγο ακόμα, και σταθήκανε στην άκρη ενός άπότομου γκρεμού. Ο ήλιος άνέβαινε σιγά-σιγά, χρυσίζοντας την πρωινή φύσι...

— Δεν είναι όμορφα εδώ, μικρή μου Ρόζα ;...

Η φωνή του Ροσκώφ κατάστρεψε γι' αυτήν τη γοητεία και τού τοπίου και της ώρας...

Ο Ροσκώφ έβγαλε από την τσέπη του την πίττα του, την άναψε, και είπε :

— Άς μιλήσουμε τώρα για τα ζητήματά μας...

— Έχουμε ζητήματα οι δυο μας ;... τον ρώτησε γεμάτη άπορία εκείνη.

— Και πολύ σοδαρα, μάλιστα ! της άποκρίθηκε. Γιατί νομίζεις, ότι έκανα τον κόπο να σε κλέψω ;... Για τα ώραια σου μαύρα μάτια ;... Μά, είσαι πολύ μικρή ακόμα γι' αυτό...

— Γιατί με κλέψατε τότε ;... τον ρώτησε θαρρετά.

— Άγρια, της έπιασε το χέρι :

— Γιατί πρέπει να με βοηθήσεις να άνοίξω το χρηματοκιβώτιο του άφεντικού σου !...

Τον κύτταξε σά χαμένη, σά να μην είχε καταλάβει τί της έπαιε...

— Το χρηματοκιβώτιο ;...

— Άγρια της έπιασε το χέρι :

— Ναί, του Κομπρεντέλ... Θάνα γεμάτο ως άπάνω, έξεχילו !... Λεφτά, μετοχές... Τις μετοχές σου τις χαρίζω όμως τα μετρητά μου χρειάζονται...

Άποφασιστικά, η Ρόζα κούνησε το κεφάλι της :

— Όχι !... είπε. Αυτό δε γίνεται... Δε θα γίνη ποτέ !

— Άγριος, της έπιασε το χέρι και της τσάφισε, σά ναθελε να της λυώσει τα δάγτυλα...

— Θα γίνη ! της φώναξε. Γιατί, αν δε γίνη, θα σε σκοτώσω άλύπητα, σαν παληόσκυλο...

Εαφνικά, η μικρούλα η Ρόζα, είχε άποχτήσει ένα άπίθανο, ένα υπεράνθρωπο θάρρος :

— Σκοτώστε με !... του έπαιε, χωρίς να τρέμη καθόλου η φωνή της. Μια φορά δε θα σας βοηθήσω έγω για να κλέψετε τον ευεργέτη μου, αυτόν που μ' έχει στο σπίτι του, που με ταίζει !... Αυτόν... που μ' έσωσε από τα νύχια σας !...

— Έξαλλος ο Ροσκώφ, άρχισε να τη χτυπά άλύπητα, στο κεφάλι, στο σώμα, παντού !... Κύλησε χάμω το άδύνατο σωματάκι της, κι' άρχισε να το κλωτσά !...

Η Ρόζα ύπόμενε άδιαμαρτύρητα το φοβερό έγλο... Τι νάλεγε ; Σε ποιόν να παραπονιότανε ; Έκει, στην έρημιά, δεν ύπηρε κανένας για να της δώσει βοήθεια...

— Άμα κούραστηκε να χτυπά η Ροσκώφ, σταμάτησε.

— Άρκετά για σήμερα... γρύλλισε. Έλ-

πίξω ότι έβαλες λίγο μυαλό...

Η μικρούλα ήτανε μωλωπισμένη, κουρελιασμένη, την πονούσε όλο της το κορμάκι. Τα ρούχα της κρεμόντουσαν κουρέλια από πάνω της... Μιά άγρια άποφασιστικότητα όμως φούντωνε μέσα στην ψυχή της : Όχι ! Δε θα πρόδινε με κανέναν τρόπο τους ευεργέτες της !...

— Τι λές... τη ρώτησε ο Ροσκώφ. Σ' έπεισα ;...

Προσπάθησε να τον πάρη με το καλό :

— Μά, γιατί, πέστε μου, θέλετε να το κάνετε αυτό ;...

— Ποιό ;

— Να άνοίξετε το χρηματοκιβώτιο του κυρίου Ζερόμ ;...

Έλασε βραχνά ο κακούργος :

— Γιατί είναι γεμάτο, δεν είπαμε ;...

— Γιατί κυνηγάτε πάντα τους ίδιους ανθρώπους ;... Τι σας κάνουν ;...

— Σκοτεινός της άποκρίθηκε :

— Γιατί... βρεθήκανε πάντα στο δρόμο μου, εμπόδιο στη ζωή μου !... Γιατί είνε έχθροι μοι !... Κι' ύστερα, γιατί είνε πλούσιοι !... Μπορούν να βοηθήσουν κι' έμένα το φτωχό...

— Έσμιζε τα δυο χεράκια της η Ρόζα και τον παρακάλεσε :

— Μην άντιμένετε σ' αυτό που είπατε !... Αν θέλετε, μπορώ να κλέβω φαί και να σας δίνω...

— Φαί ; !... Και τί είμαι ; Ζητιάνος ;...

— Όχι, όχι ! Το χρηματοκιβώτιο θ' άνοιξη !... Και συ θα με είδοποιήσεις ποιά νύχτα δεν είναι κανείς στο σπίτι και θα μ' άνοίξεις την πόρτα να μω έμένα...

Τον κύτταξε με άπερίγραπτο μίσος. Εαφνικά, η ιδέα της νύχτας τέρασε από το μυαλό της : Έπρεπε να τον σκοτώση !...

Δεν της έμενε παρ ά να τον σκοτώση !... Καί, να : τώρα ήτανε κατάλληλη ευκαιρία... Ο Ροσκώφ στεκότανε μπροστά της, με την πλάτη του γυρισμένη στο βαθύ γκρεμό, που άνοιγότανε σ' εκείνη την πλαγιά του λόφου...

— Άπότομα, πετάχτηκε όρθη η Ρόζα, και, μ' όλη της τη δύναμη, τον έσπρωξε πίσω !...

Ο Ροσκώφ, που δεν το περίμενε αυτό, έχασε την ίσορροπία του, προσπάθησε με τα χέρια του ν' άρπαχί από κάτω, δε βρήκε παρ ά μόνο το κενό, και, βγάζοντας μια φοβερή βλαστήμια, κύλησε ως το βάθος του γκρεμού, κι' εκεί έμεινε ακίνητος !...

Η Ρόζα είχε σηκωθεί και τον κύτταζε να κατακυλάνη. Ύστερα, όταν έφτασε στο βάθος κι' έμεινε ακίνητος, η μικρούλα, γεμάτη φρίκη γι' αυτό που έκανε, άρχισε να κατεβαίνει από την άλλη πλαγιά του

λόφου. Κι' όταν έφτασε στο ίσιωμα, έρχισε να τρέχη μ' όλη τη δύναμη τών ποδιών της, φωνάζοντας σαν τρελή :

— Σκοτώσα το Ροσκώφ !... Σκοτώσα το Ροσκώφ !...

...

Πραγματικά, το τέρας δεν ύπηρε πιά !

Ο Ροσκώφ είχε πεθάνει. Είχε παραδόσει την έλεεινή ψυχή του στο διάβολο, θύμα αυτής της μικρούλας που δεν την είχε υπολογίσει για έπικίνδυνο αντίπαλό του... Αυτής της μικρούλας, που είχε άναλάβει να εκδικηθί, με μιάς όλα τα θύματά του...

Φτάνοντας στο σπίτι, η Ρόζα βρήκε τη Μαρία και το Ζερόμ πουχανε μόλις γυρίσει από το άνώφελο ταξίδι τους, κι' είχαν άρχισει ν' άνησυχούνε σοδαρα για την απουσία της.

Με λίγα λόγια, η μικρούλα τους διηγήθηκε την περιπέτειά της. Πήγανε τότε να είδοποιήσουν τη χωροφυλακή, κι' όλοι μαζί, όδηγημένοι από τη Ρόζα, διευθυνήκανε στο λόφο, κατεβήκανε το γκρεμό. Έκει, πραγματικά, βρήκανε το φοβερό Ροσκώφ πεθαμένο, με το κεφάλι του άνοιγμένο στα δυό...

Η Ρόζα έγινε η ήρωίδα του χωριού !... Όλοι θέλανε να τη συγχαρούνε, να της σφίξουν το χέρι... Μά εκείνη έμενε ακόμα γεμάτη φρίκη γι' αυτό που είχε κάνει... Η μικρή ψυχούλα της ήτανε γεμάτη τύψεις, που ο Ζερόμ κι' η Μαρία άφισαν να τις πνίξει το πέρασμα του χρόνου...

Μιά εύχάριστη έκπληξη περίμενε τη φτωχιά τη Ρόζα. Μια έκπληξη που ήρθε να πνίξη έντελώς τις τύψεις της, μέσα σε μια μεγάλη χαρά :

Είχε έρθει να έπισκεφθί το Ζερόμ κάποιος υπαξιωματικός, σύντροφός του στην αϊμαλωσία. Ο Ζερόμ του είχε διηγηθί από τις σκληρές μέρες του πολέμου, ότι έμενε στο σπίτι του μια μικρούλα με το όνομα Ρόζα, που την είχανε περιμαζέψει από κάτι άλγες. Ο υπαξιωματικός, άκούγοντας το όνομα, είχε δείξει μεγάλη ταραχή κι' είχε ρωτήσει το Ζερόμ για τα χαρακτηριστικά της Ρόζας. Ο Ζερόμ έδωσε πρόθυμα στον υπαξιωματικό όλες τις πληροφορίες, που φαίνεται μεταδάλανε σε πεποίθησι την υποψία του :

— Αυτή είναι ! φώναξε με συγκίνηση. Η άδερφούλα μου !... Η χαμένη άδερφούλα μου !...

Και διηγήθηκε στο Ζερόμ, ότι, ύστερα από το βαρύ τραυματισμό του στο έργοστάσιο όπου δούλευε και τη φοβερή αϊμορραγία που ακολουθούσε, έμεινε μια δομομάδα άναίσθητος, παλεύοντας σκληρά με το θάνατο. Ύστερα από ένα μήνα που

Η Ρόζα, μ' όλη της τη δύναμη έσπρωξε από πίσω το Ροσκώφ, που έχασε την ίσορροπία του.

μπόρεσε να βγεί από το νοσοκομείο και γύρισε στο σπίτι του, δε βρήκε την αδερφή του. Υποπτεύθηκε ότι την είχαν κλέψει αλλήτες, αναστάτωσε τον κόσμο, κινητοποίησε την αστυνομία, — μάταια όμως! 'Η Ρόζα δε βρέθηκε...

Ακολούθησε ο πόλεμος, ακολούθησε η αιχμαλωσία του, κι' ύστερα η απελευθέρωσή του. Μόλις μπόρεσε, ο αδερφός της Ρόζας πήγε στο κτήμα του Ζερόμ για να τη βρει...

Ήταν ακριβώς η μέρα που η μικρή είχε εξαφανισθεί.

Την αναζήτησαν όλοι μαζί, ο αδερφός της, ο Ζερόμ, οι υπηρέτες, στο δάσος και στις γύρω χαράδες, στάθηκε όμως άδύνατο ν' ανακαλύψουν τη ίχνη της.

Είχανε πια απελπιστεί, όταν την είδαν να παρουσιάζεται, καταμωλωτισμένη, κουρελιασμένη και κατάχλωμη από τις κακουχίες και τα μαρτύρια που είχε περάσει.

Πώς να περιγυρίσουμε τη χαρά όλων, και ιδίως των δυο αδελφών όταν αναγνωρίστηκαν;...

'Η Ρόζα διηγήθηκε την άπαγωγή της από το Ροσκώφ, τα βασανιστήριά της και το θάνατο του τέρατος. Κι' όλοι δόξασαν το Θεό, που είχε δώσει αυτή τη λύσι.

Πέρασαν τρία χρόνια.

Όλοι ζούσαν ευτυχισμένοι, στο κτήμα του Ζερόμ. Μια μόνο ανάνησι τους πίκραινε πάντα: η ανάνησι του Μαντελέρ. Για όλες τις προσπάθειές του, ο Ζερόμ δεν είχε μπορέσει να μάθει αν γλύτωσε από τη βαρεία αρρώστια του ή αν πέθανε.

'Η Μαρία είχε αποκτήσει ένα ωραίοτατο κορίτσάκι, τη Μπέρτα, κι' είχαν αφιερώσει, αυτή κι' ο άντρας της, στο παιδί τους όλη την αγάπη και τη στοργή τους.

Μια νύχτα όμως, η μικρή ξύπνησε από μια ασυνήθιστη κακοδιαθεσία. Είχε λίγο πυρετό και δυσκολευόταν να καταπνί.

Όλη τη νύχτα, ο Ζερόμ κι' η Μαρία έμειναν δίπλα στο μαξιλάρι της, ανησυχώντας για την άρρωστη της που χειρότερη ολόένα.

Το πρωί, κάλεσαν το γιατρό Λαμπιζώ, που εξέτασε τη μικρή και δήλωσε σοβαρά: — Διφθερίτις, και μάλιστα βαρείας μορφής. Χρειάζεται άμεσως μεγάλες δόσεις ορού...

Οι γονείς της Μπέρτας τρομοκρατήθηκαν. Μα ο γιατρός τους έδωσε κουράγιο, βεβαιώνοντάς τους πως το παιδί τους θα γινόταν καλά.

'Αλλοίμονο όμως! 'Η περίπτωση αυτή αποδείχθηκε μια από τις λίγες, στις οποίες δεν φέρνει αποτέλεσμα ο αντιδιφθεριτικός ορός!

'Η Μπέρτα χειρότερη, μέρα με την ημέρα. 'Αντίπνεε στασιμωδία και με μεγάλη δυσκολία. Θάλγεε κανείς πως κινούνε να πάθι άσφυξία.

Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, τα μάτια

της σβυδμένα. 'Ιδρώτας κρύος και γλοιώδης έβρεχε το μέτωπό της.

Δεν είχε πια τη δύναμη να κινηθεί, στο μικρό κρεβάτι της. 'Ο σφυγμός της ήταν άτακτος κι' αδύνατος.

Όστόσο, διατηρούσε όλη τη νοημοσύνη της και την πνευματική της διαύγεια. 'Όταν ήσυχζε κάπως από τη δύσπνοια, το γλυκό χαμόγελό της αναζητούσε το δακρυμένο πρόσωπο της Μαρίας και την ανήσυχη και σοβαρή μορφή του Ζερόμ, και προσπαθούσε να καθυποχάσει τους φτωχούς γονείς της, να τους παρηγορήσει...

'Η Μαρία είχε καταντήσει σωστό κουρέλι. Χλωμή, με τα μάτια κόκκινα και πρησμένα από την άπνεια και τα δάκρυα, δεν έφευγε ούτε στιγμή από το προσκέφαλο του παιδιού της. 'Η ζωή της έδινε λίγο-λίγο, μαζί με τη ζωή της Μπέρτας...

'Η μικρούλα αδυνατίζε ολόένα πιο πολύ. Τα χέρια της και τα πόδια της παρέρυθναν. Το στήθος έμενε σχεδόν ακίνητο. 'Η καρδιά χτυπούσε ακατάστατα.

Οι φλέβες του λαιμού φούσκωναν. Τα μάτια της φαίνονταν σαν να πετάγονταν έξω απ' τις κόγχες τους. Και, στον ύπνο, οι βολβοί γυρίαν προς τα πάνω.

'Ο γιατρός την είχε επισκεφθεί πολλές φορές, μα είχε χάσει πια τις ελπίδες του. Μια μέρα που η Μπέρτα ήταν χειρότερα από κάθε άλλη φορά, ο Ζερόμ έτρεξε στο Σαρλεβίλ, για να τον ειδοποιήσει ναρθεί και πάλι. Μα εκείνος αρνήθηκε. Κρίνοντας, ότι η παρουσία του ήταν πια ανώφελη και ότι η μικρή Μπέρτα είχε πια καταδικαστεί ανέκκλητα σε θάνατο, είπε ότι δεν μπορούσε να θυσιάσει για χάρη της άσκοπα τη ζωή άλλων αρρώστων που τον είχαν προσκαλέσει και που αυτοί είχαν μεγάλες πιθανότητες να σωθούν...

'Ετσι, όσο κι' αν επέμενε, ο Ζερόμ δε μπόρεσε να μεταπειστεί το γιατρό Λαμπιζώ και γύρισε απογοητευμένος, μόνος του, στο κτήμα...

Τη νύχτα, το μαρτύριο της Μπέρτας τον τάρανε τόσο πολύ, που δεν μπόρεσε ν' ανθέρη πια αυτό το θέαμα. Βγήκε, λοιπόν, σαν τρελλός από το σπίτι και περιπλανήθηκε άσκοπα στις γύρω έρημιες, αφήνοντας τα δάκρυα να τρέχουν ακράτητα από τα μάτια του...

'Η Μαρία έμεινε μόνη της κοντά στη μικρή άρρωστη. Νύχτες τώρα δεν είχε κοιμηθεί ούτε μια ώρα!... Μα το βράδυ αυτό, η κόουρα της νίκησε: 'Ετσι, όπως καθότανε στην πολυθρόνα, δίπλα στο μαξιλάρι της Μπέρτας, μια νάρκη ακατανίκητη βάρινε άπάνω στα βλέφαρά της, κι' η φτωχή μητέρα άποκοιμήθηκε βαθειά...

Κατά τις έντεκα τη νύχτα, κοιμόταν άκόμα...

'Ο Ζερόμ δεν είχε γυρίσει. Σε μια στιγμή, άνοιξε με προσοχή η πόρτα της κάμαρας και μπήκε η Σιμόν. Βλέποντας κοιμισμένη τη Μαρία, ξαναγύηκε άμέσως.

Σε λίγο, ξαναγύρισε μαζί μ' έναν άντρα

ψηλό, πούκρυβε το πρόσωπό του πίσω από τον ανασπινόμενο γιακά του παλτού του και τα κατεβασμένα μπόρ του καπέλλου του.

'Ο νεοφερμένος κύτταξε, με συγκίνηση τη Μαρία, που κοιμότανε πάντα στην πολυθρόνα.

Στάθηκε άκίνητος λίγες στιγμές, με τα μάτια του καρφωμένα άπάνω της, διατάζοντας να κάνει ένα βήμα, από φόβο μήπως την ξυπνήσει.

Σ' αυτό το διάστημα, η Σιμόν είχε κλείσει μαλακά την πόρτα και βοήθησε τον άγνωστο να βγάλει το παλτό του.

Φάνηκε τότε το πρόσωπό του: 'Ήταν ο Μαντελέρ!

Είχε σωθεί από τη βαρεία αρρώστια που του είχε απειλήσει άλλοτε τη ζωή, κι' είχε καταφύγει σ' ένα χωριό, όπου δεν τον ήξερε κανείς, κι' έμεινε κρυμμένος εκεί...

Μόνο η Σιμόν ήξερε που βρισκότανε και τουστέλνε ταχτικά ειδήσεις για την κόρη του και για την έγγυνή του. 'Όσπου τώρα, βλέποντας την απελπιστική κατάσταση της μικρής Μπέρτας, τον είχε ειδοποιήσει ναρθεί χωρίς άναβολή.

'Η Μαρία δεν είχε ξυπνήσει. 'Ο Μαντελέρ πήγε κοντά της, γονάτισε μπροστά της και κύτταξε έκστατικά την κουρασμένη φυσιογνωμία της.

'Υστερα σηκώθηκε, πλησίασε στο κρεβάτι της μικρής Μπέρτας, άνασκήκωσε τα σκεπάσματά της, έσκυψε και την κύτταξε.

Δεν ήταν τώρα πια ο πατέρας κι' ο παππούς, αλλά ο έπιστάμενος που είχε αποφασίσει να δώσει μια ύστατη μάχη, για ν' άποσπάζει ένα ανθρώπινο πλάσμα από τα νύχια του θανάτου.

Τα χέρια του, πούτρεμαν πριν από λίγο από τη συγκίνηση, είχαν ξαναβρεί όλη τη σταθερότητά τους. 'Ήταν ψυχραιμίες, κύριος του εαυτού του.

'Η Σιμόν τον κύτταξε, μη μπορώντας να καταλάβει τί γινότανε μέσα στην ψυχή του.

Όστόσο, ο Μαντελέρ ήταν σκυθρωπός. Τό συμπτώματα που έβλεπε, περιόριζαν τις ελπίδες του στο ελάχιστο...

Το πρόσωπο της Μπέρτας είχε μελανιάσει κάπως, η δύσπνοιά της είχε φτάσει στο άπρωχώρητο, ο σφυγμός της χτυπούσε πάνω από εκατόν είκοσι φορές στο λεπτό. Με το στηθοσκόπιο, ο Μαντελέρ άκουσε χαρακτηριστικούς ρόγχους. Και μέτρησε σαρανταέξη εισπνοές στο λεπτό.

'Η μικρή ήθελε να μιλήσει, μα η φωνή της είχε σβυστεί. Τη βαδάνια ένας τραχύς βήχος. 'Η μύτη και τ' αυτιά της, είχαν κρυσώσει. Τα μάτια της είχαν θολώσει...

Τότε ο γέρος γιατρός γύνωσε ολότρελα το στήθος της, άκούμπησε πάνω τα δύο του χέρια, με ανοιχτές τις παλάμες, πίεσε έλαφρά κι' άνασκήκωσε και ξαναπίεσε πάλι, προσπαθώντας να διευκολύνει την άναπνοή της μικρής.

Πλησίασε ύστερα το πρόσωπό του στο δικό της. Κι' ήταν έτοιμος ν' άκουμπήσει τα χείλη του στα χείλη της, για να φυσήσει τη ζωή στο δύστυχο πλάσματάκι...

Μά, τη στιγμή εκείνη, ξύπνησε η Μαρία από το βαθύ ύπνο της. Είδη έναν άγνωστο σκυμμένο άπάνω από το μικρό κρεβάτι. Και χύμηξε άπάνω του για να τον άπομακρύνει, φωνάζοντας συγχρόνως με άπόγνωση:

— Βοήθεια, Ζερόμ!... Σκοτώνουν το παιδί μας!...

Μά, στο μεταξύ, ο γέρος είχε άνασκήκωθεί κι' είχε γυρίσει προς τη νέα γυναίκα. 'Η Μαρία έκανε δυο βήματα πίσω, σαν ν' αντίκρυζε ένα φάντασμα! Γούρλωσε τα μάτια της και τραύλισε:

— 'Ο πατέρας!... ο πατέρας!... Θάφεπτε κάτω, αν δεν έτρεχε η Σιμόν να τη συγκρατήσει...

— Πές μου, Σιμόν, μήπως έχασα το νοῦ μου; τη ρώτησε εκείνη σιγαλά. Αυτός ο πατέρας σου...

— Είναι ο πατέρας σου... 'Ο Μαντελέρ της άνοιξε την άγκαλιά του, κι' εκείνη έπεσε μέσα, με σπαρακτικούς λυγμούς.

— Πατέρα μου, άγαπημένε μου πατέ-

ρα! τραύλισε. Νόμιζα πως είχατε πεθά-

νει... 'Ο Μαντελέρ της άναπαίδισε τα χέρια της, με τα μάτια του έμεναν καρφωμένα στη μικρή.

— Μα πού ήσαστε; πρόσθεσε η Μαρία. Τί γίνεται τόσο καιρό; Τί ήταν εκείνο το γράμμα που μάς άναγγέλιε ότι είσαστε έτοιμοθάνατος;...

— Άργότερα, παιδί μου, άργότερα θα σου τα πώ όλα. Τώρα έπείγει να δούμε πως θα σώσουμε την κόρη σου...

Κι' ο Μαντελέρ ξαναγύρισε κοντά στη μικρή Μπέρτα. Άκούμπησε πάλι τα χέρια του στο στήθος της, πιέζοντάς το ρυθμικά!

'Υστερα, αποφασιστικά, κόλλησε τα χείλια του στα δικά της, άνάπνευσε την έκπνοή της και την άνάγκασε να εισπνεύσει τη δική του...

'Αμέσως όμως τον άρπαξαν δυο χέρια και τον άνασκήκωναν. Είχε επέμβει η Μαρία...

Είχε θυμηθεί κάτι που της είχε πη άλλοτε ο ίδιος αυτός ο πατέρας της, για την έποχή που δεν ύπηρε άκόμα ο αντίδιφθεριτικός ορός: 'Η τυφή κι' αλύγιστη άρρώστια μερικών γιατρών στο καθήκον, έφτανε τότε στο σημείο να θυσιάσουν τους εαυτούς των, προσπαθώντας να γλυτώσουν τα παιδάκια που είχαν πάθει διφθερίτιδα.

Κατάλαβε πως ο Μαντελέρ έφηρμοζε τώρα την παλιά αυτή μέθοδο της άπελπίσας, για να διευκολύνει την άναπνοή της Μπέρτας, άδιαφορώντας αν θα μολυνόταν έτσι από το μικρόβιο!

'Ο γιατρός την κύτταξε, χαμογελώντας: — Τί έπαθες, παιδί μου; τη ρώτησε με άπορία.

— 'Οχι, όχι, δεν θέλω... φώναξε η Μαρία μ' άλλοιωμένη φωνή.

— Μα τί είν' αυτό που δεν θέλεις; — Ζητάτε το θάνατο πάνω στα χείλη της κόρης μου, για να τη σώσετε!...

— 'Οχι, Μαρία, κάνω ό,τι έκαναν τόσοι παλιοί γιατροί, για παιδάκια που τους ήταν λιγότερο άγαπητά. Προσπαθώ να δώσω στην κόρη σου την άναπνοή που της λείπει...

— Μά κίνδυνο της ζωής σας! — 'Υπάρχει ο κίνδυνος, βέβαια, μα δεν είναι τόσο μεγάλος όσο νομίζεις... Κι' ύστερα τί αξίζει η δική μου ζωή, μπροστά σ' αυτήν που τώρα μόλις άρχίζει!

— 'Οχι, δεν μπορώ να το δεχθώ! — Άρσέ με, παιδί μου, να περιποιηθώ την κόρη σου όπως εγώ καταλαβαίνω... Και, πρό πάντων, ήσυχασε, μην τρიაχίζεις! Σε βεβαιώ πως δεν πρόκειται να πάθω τίποτε.

— 'Οχι, μου λέτε ψέμματα, δεν σάς πιστεύω!

— Μά καλά, κι' αν άκόμη ήταν όπως το λές, κι' αν υποθέσουμε δηλαδή πως διατρέχω κίνδυνο, είναι φρόνιμο να σε κάμω ή σκέψι αυτή να διστάζεις; 'Η ζωή της κόρης σου δεν είναι πολυτιμότερη από τη δική μου; Αυτή άρχίζει τώρα, ενώ εγώ έχω ζήσει άρκετά... Τί μπορώ να ζητήσω πια από το Θεό; Σε ξαναείδα, κόρη μου... Αυτό μου φτάνει!

»Και τώρα, άφησέ με να κάνω ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατόν για να σώσω αυτό το μικρό πλάσμα, που με κυττάζει τώρα, μ' άκούει και καταλαβαίνει τί λέω!

— 'Οχι, όχι! Ξανάπε η Μαρία, τρομαγμένη.

'Ο Μαντελέρ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Σκέψου, παιδί μου, τη φοβερή υναξία της ζωής που περνάω μακριά σου! Δεν είναι χίλιες φορές προτιμότερος ο θάνατος;

— Δεν θα μάς άφίσετε ποτέ πιά. 'Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του.

— Είν' άδύνατον να μείνω εδώ. Είμαι καταδικασμένος να μη σε βλέπω ποτέ.

— Μά, αν ο Ζερόμ δεχότανε;... — Δεν θα δεχόμουν εγώ!

— Άχ, Θεέ μου! Θεέ μου! βόγγησε η Μαρία.

Είχε πιάσει τα χέρια του πατέρα της και τάσφιγγε μ' όλη της τη δύναμη, με τα βουρκωμένα μάτια της καρφωμένα στα δικά του.

— Πρόκειται για την κόρη σου, Μαρία, έμένει ο Μαντελέρ. Κάθε στιγμή που περνάει, λιγοστεύει τις ελπίδες σωτηρίας της... Ξέχασε πως είμαι πατέρας σου. Ξέ-

χου μόνο πως το παιδί σου κινδυνεύει να πεθάνει και πως εγώ είμαι γιατρός!

Και πρόσθεσε, χαμογελώντας: — Σε βεβαιώ, άλλωστε, και πάλι πως δεν ύπάρχει φόβος για μένα, άγαπητή μου.

Τράβηξε μαλακά κι' έλευθέρωσε τα χέρια του. 'Η Μαρία δεν τον έμποδισε πια. Μά, όταν τον είδε να πλησιάζει στο κρεβάτι και να ξανασκυβεί για τρίτη φορά πάνω από τη Μπέρτα, σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

'Ο Μαντελέρ έκαμε νόημα στη Σιμόν να τη σηκώσει και να την περιποιηθεί.

Όταν συνήλθε από τη λιποθυμία της η Μαρία, ο πατέρας της βρισκόταν κοντά της και της χαμογελούσε.

— Το παιδί σου είναι κάπως καλύτερα, της έλεπε. Τού άνακούφισα λίγο το στήθος κι' άναπνέει τώρα πιο εύκολα...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν βήματα στη σκάλα.

'Η Μαρία χλώμιασε, σηκώθηκε κι' έκαμε μια κίνηση προς το Μαντελέρ, σαν να θέλει να τον κρύψει, να τον προστατέψει...

— 'Ο Ζερόμ είναι... ψιθύρισε.

'Η πόρτα άνοιξε σιγά-σιγά και μπήκε ο Ζερόμ. Όταν αντίκρυσε το Μαντελέρ, χλώμιασε σαν πεθαμένος.

— Ά, έσεις είσαστε;... έλεπε μόνο. Άκολούθησαν μερικές στιγμές όδυνηρης άμηχανίας. 'Υστερα ο Μαντελέρ έλεπε:

— 'Η Σιμόν ήξερε που είχα καταφύγει. Βλέποντας την κόρη σας άρρωστη και δίχως γιατρό που να προσπαθήσει να τη σώσει, μου τηλεγράφησε... Και ήρθε άμέσως. Θά ξαναφύγω τώρα, αν το θέλετε, ή θα μείνω ώστόσο ίδω το άποτέλεσμα της θεράπείας μου...

— Μείνετε, πρόφερε λακωνικά ο Ζερόμ. Άποτραβήχτηκε σε μίαν άκρη τουωματίου, κάθισε εκεί, στήριξε τους άγκωνες του σ' ένα τραπέζακι κι' έκρυψε το κεφάλι του στα χέρια του.

'Ο Μαντελέρ ξαναγύρισε κοντά στην Μπέρτα κι' άρχισε πάλι να την εξετάζει.

Είχε φέρει μαζί του ό,τι του χρειαζόταν, άκόμα και χειρουργικά έργαλεία.

Δοκίμασε να σταλάξει διάλυση νιτρικού άργύρου μέσα στο λάρυγγα της μικρής άρρωστης. Άντι όμως να την καταπραύνη αυτό, μεγάλωσε αίσθητά την ταραχή και τις ένοχλήσεις της.

— Είναι πολύ άργά! Χρειάζεται τραχειοτομία... ψιθύρισε ο Μαντελέρ.

'Ετοίμασε τα χειρουργικά έργαλεία του και τα τοποθέτησε άπάνω στο τραπέζι. 'Η Μαρία τον παρακολουθούσε μ' άγωνία.

— Τί σκοπεύετε να κάνετε;... τον ρώτησε.

Δίχως ν' άπαντήσει ο Μαντελέρ, πήρε στην άγκαλιά του τη μικρή Μπέρτα, τη σηκωσε από το κρεβάτι της και την πλάγιασε σ' ένα στρώμα, άπλωμένο πάνω σ' ένα τραπέζι.

— Εξήγησε στο Ζερόμ πως να σταθεί πίσω από τη Μπέρτα και να τη κρατάει ακίνητη το πρόσωπό της, για να μη βλέπτη. 'Η Μαρία είχε καταφύγει στο βάθος της κάμαρας κι' έπνιγε τους λυγμούς που σπάραν στο στήθος της.

— Άν κοινηθεί το παιδί, θάχης το θάρος να το κρατήσης τα χέρια; ρώτησε ο Μαντελέρ τη Σιμόν.

— 'Οχι, ποτέ! Θέλετε να πάω να φωνάξω τον άντρα μου;

'Η Σιμόν έτρεξε έξω και ξαναγύρισε σε λίγο μαζί με τον Ζοζιλέ και τον άδελφό του στο δωμάτιο της μικρής άρρωστης Μπέρτας.

— Έλάτε κοντά, έλεπε ο Μαντελέρ στους δυο άντρες. Πιάστε τα χέρια και τα πόδια της μικρής, αλλά δίχως να τα σφίξετε, για να μην τρიაχίσει...

'Ο ίδιος πήρε θέσι δίπλα στη Μπέρτα και της έκανε μια τοπική άναίσθητική ένεση. 'Υστερα μαύρισε ένα φελλό στη φλόγα ενός κεριού και σημάδεψε άπάνω στο λαιμό της τη διεύθυνση που θ' άκολουθούσε το νυστέρι του.

— Έσκυψε περισσότερο. 'Ο Ζερόμ έκλεισε τα μάτια του...

Όταν τα ξαναάνοιξε, είδε το χειρουργικό έργαλείο να κόβει σιγά - σιγά τους ιστούς, τις σάρκες!

Το αίμα κυλούσε στον άδύνατο λαιμό της μικρούλας κι' έθαφε κόκκινα τα σεντόνια κάτω απ' το κεφάλι της. Οί τρεις άντρες την κρατούσαν ακίνητη.

'Ο Μαντελέρ προχωρούσε στην έγχείρησή, με σταθερό χέρι... Ένα έσφονικό σφύριγμα έδειξε πως είχε άνοιξει την τραχεία άρτηρία. Άμέσως τινάχτηκαν έξω από αυτήν ένα πλήθος από διφθεριτικές ψευτομεμβράνες — εκείνες που της έφραζαν την άναπνοή.

'Ο Μαντελέρ μεγάλωσε την τρύπα μ' ένα κατάλληλο, έργαλείο, για να μπορέσει να χύσει μέσα ένα σωλήνα, απ' όπου βγήκαν κι' άλλες, μεμβράνες, άνακατεμένες με αίμα.

'Ο γιατρός καθάρισε την τραχεία και τους βρόγχους κι' έστασε μια διάλυση νιτρικού άργύρου.

'Η έγχείρησι είχε τελειώσει! 'Η Μπέρτα άνάσαινε τώρα έλεύθερα. Μαζί με την δύσπνοια, είχε περάσει κι' ο φόβος της. Δεν υπέφερε πια πολύ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος Κοινωνικά 'Αρραβώνες

Ετελεύθησαν οι άρραβώνες της χαριτωμένης Δίδας Δώρας Ι. Καραγιάννη μετά το κ. Γεωργίου Έμμ. Μπερτακη. Τους εύχόμεθα ταχεία την στεφίν. Οίκον: Χ. Σάλλα *

Στον άγαπητό μας γιό, άδελφό και ανήψιο Πέτρον Γ. Γιαννόπουλον, διευθυντήν του Διεθνούς Παιδαγωγικού Τύπου εν 'Αδρις Αιμαίμα, ο όποιος έτέλεσε τους άρραβώνες του μετά της χαριστοδότης Δίδας Φανής Λογοθέτης Χιωτάκη, εκ Καρπαθού, εύχόμεθα ταχεία την στεφίν.

Οί γονείς του Εύαγγελία και Γιώργος Γιαννόπουλος, τα άδελφά του 'Ηλίας, Ντόνα, Φούλα, Φώτης, και οί θεοί του Έμμανουήλ και Πόπη τη Λογοθέτου.

Γάμοι 'Ο κ. Χρίστος Βάδης και η δνις 'Ελένη Κοκορώνη έτέλεσαν τους γάμους των. Εύχεται κάθε εύτυχία. Ν. Β.

"DURA-GLOSS"

★ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ *εφαρμοζομένη*

★ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ ΣΕ ΑΣΣΟΡΤΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

• Νέα παραλαβή Βερνικιών ονύχων **ΝΤΟΥΡΑ ΓΚΛΟΙΣΣ. ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΩΝ** με κλωστή και έτικέττα άσφαλείας.

• Κραγιόν χειλέων **ΝΤΟΥΡΑ-ΓΚΛΟΙΣΣ** σε ίδια χρώματα με τα Βερνίκια 'Ονύχων. Νέος τύπος **άνεξιγής** κρέμα. Κατέκτησε τελευταίως όλη την **'Αμερική**.

• Σημείωσις: Μόνον τα σφραγισμένα είναι τα **ΓΗΝΣΙΑ** 'Αμερικανικά βερνίκια ονύχων **ΝΤΟΥΡΑ-ΓΚΛΟΙΣΣ**.

ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ - ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ ΑΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ-ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ-ΤΗΛ. 28580 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΕΚΤΟΡ

σεκτικός. Θα του επιστήσουμε την προσοχή να μη γελάσει...
—Θα μπορούσε να κρατήσει το γέλιο του σε κανένα χοντρό άστείο του θείου; Αυτός για να γελά τόσο εύκολα και... απαισία, θα πή πώς είναι χάλας!
—Ελα, καμμένε Πέτρο. Είνε καλό παιδί. Θα τον προειδοποιήσουμε. Θα του πούμε πως ό,τι κι αν συμβεί, δεν πρέπει να γελάσει!

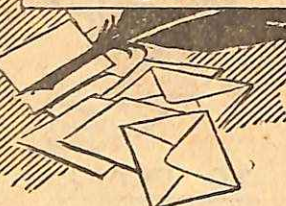
Η εξαδέλφη μου την άλλη μέρα μου συνέστησε τον Κλεάνθη. Στο μεταξύ τον είχε κατατοπίσει πώς να φερθεί. Με τη μικρή μου κούρσα λοιπόν φτάσαμε κι' οι δυο στο σπίτι του θείου, για το περαιτέρω...
—Καλησπέρα, θείε μου, είπα. Περνούσα απ' έξω και σκέφθηκα να μπω για να δω τί κάνετε. Κι' επειδή είνα μαζί και το φίλο μου απ' εδώ, είπα να σας τον γνωρίσω.

Συνέστησα λοιπόν τον Κλεάνθη στο θείο μου και στη Βαρβάρα. Φυσικά διατηρούσαν τους μικρούς μου φόβους, μίπως ο Κλεάνθης — που ήταν πολύ εύκολος στο γέλιο — άφινε καμιά κορώνα. Εύτυχως όμως δεν συνέβη τίποτα τέτοιο. Μάλιστα έδειχνε πως είχε πέσει σε βαθειά μελαγχολία...
Επειδή λοιπόν, βλέπαμε ότι ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες μας, αποφασίσαμε να τον αφήσουμε μόνο με τον θείο για να γνωριστούν καλύτερα. Βγήκαμε στη Βεράντα, μα κάθε τόσο, φυσικά, βάλαμε αυτί, μίπως ακούσουμε τη σειρήνα του Κλεάνθη. Τίποτα...

Επειτα από είκοσι λεπτά συναντήσαμε το θείο Ζήσιμο και τον Κλεάνθη κατσοφισμένους και τους δυο. Έτοιμάστηκα λοιπόν να φύγω με το «φίλο» μου.
Ο θείος Ζήσιμος τότε με κράτησε λίγο πίσω και μου είπε:
—Μην τον ξαναφέρεις εδώ το φίλο σου! Μαύωσε στα νεύρα. Τον κτύπατε ανήσυχος.
—Μήπως... γέλασε, θείε; τον ρώτησα.
—Ίσα-Ίσα, μου εξήγησε ο θείος Ζήσιμος. Του είπα τα πιο σπαταριστά άστεία που ξέρω κι' ο άλλος ούτε χαμογέλασε! Δεν έσκασε το χέλι του! Αύτος, ανηψιέ μου, ούτε ανάδει ούτε σώνει. Είναι ένας κρύος και άγέλστος άνθρωπος! Να μη μου τον ξαναφέρεις, σου λέω, γιατί δεν μου άρσουν οι... πληχτικοί άνθρωποι.

Κι' έτσι το σχέδιο της Βαρβάρας πήγε στο φούτο! Π—ΑΝ.

Η ελληνογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Αλέκον, Λουτράκι: Η Ρούθ Ρόμαν φέρει το πραγματικό της όνομα και γεννήθηκε στο Μπόστον στις 23 Δεκεμβρίου 1924. Η δὴθεν ελληνική καταγωγή της είναι δημιουργημένη της φαντασίας κάποιου Έλληνα δημοσιογράφου. Η διεύθυνση της είναι: Ruth Roman, Warner Bros Studios, 4000 West Olive Ave., Burbank, Calif. U.S.A. Τα κτικόν άναγνωστών Κ. Π., Έντα: Η διεύθυνση της Marlene Dietrich είναι: 822 N. Rexford Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Της δε Rita Hayworth: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower Hollywood 28, Calif. U.S.A. Θα σας δώσουμε σε προεχές τεύχος τη διεύθυνση του Έρρολ Φλύνν. Μιχαήλ Καραδίου: Η διεύθυνση της Suzan Hayward είναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles, Calif. U.S.A. Μπορείτε να της γράψετε στην αγγλική ή γαλλική γλώσσα. Νίνα Λ., Έντα: Ο Mario Lanza εργάζεται και πάλι για λογαριασμό της Metro. Μπορείτε λοιπόν να απευθύνετε το γράμμα σας στα στούντιο της εταιρείας αυτής: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U.S.A. Δεν πρόκειται να τον δοῦμε φέτος σε κανένα νέο φιλμ. Μικρή θραύματα της: Άνν Φράνσις: Η διεύθυνση της Ann Francis είναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Ζωζώ Βλάχου, Έντα: Πρωταγωνίστρια του φιλμ «Φαρκά», η ταίγιάνα του πόθου ήταν η Άννα Έσμεράλδα. Ο «Κόκκινος Άγγελος» είναι παραγωγή της Ουίνεράλ. Στο φιλμ «Μεσαόλι» τον ρόλο του Κλαυδίου έπαιξε ο Ιταλός ηθοποιός Μέμο Μπεάσι. Το σήνιο ὕλα: Οι βασικοί πρωταγωνιστές του φιλμ «Το φίλι της πεθαμένης» ήταν η Βιρτζίνια Μπελόν, η Τζιάννα-Μαρία Κανάλε, ο Πέτερ Τρέντ και ο Πάουελ Μύλλερ. Μαρία Άντουανέτα, Λεμεσόν Κύπρου: Στο φιλμ «Ο γυιός του Άλλη Μπαμπά» τον

ρόλο του Μουσταφά, του φίλου του Τόνυ Κούρτις, έπαιξε ο Ουίλλιαμ Ρέυνολντς.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι άναγνώστριές μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού: Χάρη Μαρκοπούλου, Καβάλα, Grèce. Πάολα Σταυρούδη (17 χρόνων), Συν. Δόξης Σ. Δ. Μ. αρθ. 25, Θεσσαλονίκη, Grèce. Στέλλα Λουραντάκη, Παρόδος Σκίνερ 25, Νέα Χώρα, Χανιά, Κρήτη, Grèce. Χρ. Μακρυέλλη και Ρ. Μαροπούλου, Βασιλίσσης Σοφίας 41, Λάρισα, Grèce. Φώφη Δουραχάλη, Θησίου 4, Αθήνα, Grèce. Άννα Σκάρ, Poste Restante, Ταχ. Συντάγματος, Αθήνα, Grèce. Μαίρη Καλφάδλλη (20 χρόνων), Π. Ράλλη 28, Νίκαια, Περαίες, Grèce. Ζουζού Παπαδοπούλου και Μαριάννα Ζωγράφου, Νοταρά 11, Αθήνα, Grèce. Μαίρη Ηλιάδου (17 χρόνων), Αδραμυτιού 3, Νέα Σμύρνη, Αθήνα, Grèce. Μάρθα Άγγελλίδου, Ν. Τ. 242, Κάτω Πετράλωνα, Θεσσαλονίκη, Grèce. Σούλα Σαμιωτάκη, Προεκάστια Λαχανά 5, Θεσσαλονίκη, Grèce.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κόρρα, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Παναγιώτης Σγουρός, Ίωάννης Ψωμάς, Παναγιώτης Λαμρινίδης, Ίωάννης Τσιτσασγιάννης, Άνδρέας Χρυσανθόπουλος, ης, Άνδρέας Δασκαλάκης, Βασίλειος Κωνσταντίνος, Δημήτριος Μανουσάκης, Γεώργιος Σεμπασοδάκης, Γεώργιος Περιδολαράκης, Μάρκος Σκιαθόπουλος, Ηλίας Σωτηρόπουλος και Νικόλαος Παπαδημητρίου (του ζου Λόχου). Έμμανουήλ Καστανάς, Δημήτριος Μαντζάλης, Δημήτριος Βουγιατζής, Κωνσταντίνος Παπαριστόπουλος, Βασίλειος Μπατσός, Χριστόφορος Στάγιος, Παναγιώτης Σκαλτσής, Παναγιώτης Μαυρομάτης, Αχιλλεύς Χατζηκυριάκος, Δημήτριος Τζενδέλης, Παναγιώτης Καπότης, Γεώργιος Νικητιάδης, Θωμάς Γερονιγής, Γεώργιος Αυγούλης, Δημήτριος Μπίλιος, Άθανάσιος Κυβιρόπουλος, Κυριάκος Κυριακόπουλος, Νικόλαος Γκούμας, Θεόδωρος Καμπουράς, Ίωάννης Παναρίτης, Ηλίας Καυγιάρης, Παντελής Δούνης, Μηνάς Περράκης, Δημήτριος Καραγιάννης, Παναγιώτης Λαμρινίδης, Χρήστος Στέικος, Βασίλειος Λιακωνίτης, Στέλιος Καντιωρίνης, Πανταζής Γαυατής, Γεώργιος Βοσδογιάννης, Ρήγας Γραμμενόπουλος, Στυλιανός Θωμάδης, Ίωάννης Μαργακάκης, Δρά-

κος Βουτουφάρης, Μιχαήλ Τσιγκάκης, Άντωνιος Στρατιδάκης, Στυλιανός Ταδεράνης, Άντωνιος Άνδρεάκης, Νικόλαος Τζωρτάκης, Νικόλαος Καγιάς, Μηνάς Περράκης, Ίωάννης Σωφάκης (του ζου Λόχου), Νικόλαος Σωφάκης, Μιχαήλ Κόκκινος, Γεώργιος Σκουτέλλης, Ίωάννης Παπουτσάνης, Ίωάννης Γερακάκης, Γεώργιος Περιδολαράκης, Γεώργιος Γρηγοράκης, Ευάγγελος Καφαλάκης, Ίωάννης Σγουράκης, Ίωάννης Τσελάκης, Σωτήρης Τσανιδάκης, Έμμανουήλ Τσοράκης, Ίωάννης Νικολιδάκης, Γεώργιος Τσαγκαράκης, Γεώργιος Χαντιδάκης, Ίωάννης Μαυρομανωλάκης, Μηνάς Βασιλάκης, Μιχαήλ Καδουσάνης, Άγγελος Μανωλάκης, Έμμανουήλ Νικητάς, Βασίλειος Κουλακάκης, Άλέξανδρος Μιχελινάκης, Στυλιανός Ζηλώρας (του ζου Λόχου), Βασίλειος Προκοπίου, Χρήστος Παπακωνσταντίνου, Κωνσταντίνος Καρασάριος, Ευστάθιος Νιφορόπουλος, Δημήτριος Βασιλίδης, Βασίλειος Κρόκος, Βασίλειος Γκουβάσης, Χρήστος Δρίτσας, Άννης Τσαγιλές, Γεώργιος Πιτεινός, Νικόλαος Παντεράκης, Γεώργιος Πολυχρονίδης, Ίωάννης Βαλουρός, Άναστάσιος Χασανάς, Γεώργιος Κυπράκης, Νικόλαος Λαμπρόπουλος, Γεώργιος Χρήστος Σιδερός, Άθανάσιος Τόλιας, Χρήστος Ίωάννης Βογιατζής, Γεώργιος Μεταξάκης, Σάκης Ζερβός, Παναγιώτης Άλκιάρης, Δημήτριος Τσιονιτώνης, Κωνσταντίνος Λάσκος, Παύλος Τάσκος, Άριστείδης Οικονόμου, Κωνσταντίνος Ήμιος, Άθανάσιος Γκέλης, Δημοσθένης Κιοσίδης, Γεώργιος Κασαβούλης, Νικόλαος Παριζαζής, Άθανάσιος Τριβέλης, Χαράλαμπος Μαλακάκης, Στέργιος Στεργιάδης και Δημήτριος Μανουσάκης (του ζου Λόχου). Τάκης Ντάνης, Ντάνης Χατζηθεοδωλείου, Άθανάσιος Παγκουτσάκης, Χρήστος Τσερτσουλής, Φώτης Ευσταθόπουλος, Νικόλαος Μπουλάς, Άποστολος Παπαδόπουλος, Παναγιώτης Τσιονιτώνης, Δημήτριος Πύλας, Άλέξανδρος Τσιονιτώνης, Χρήστος Κουρτίδης, Νικόλαος Λαμπρόπουλος, Κωνσταντίνος Γκεμπογιάννης, Τρώνης, Χρήστος Ηλίου, Κωνσταντίνος Σαυρακούδης, Ευάγγελος Χατζηκυριακίδης, Ευστάθιος Τσιβίδης, Σωτήριος Γκεμπογιάννης, Γεώργιος Φρόσος, Ευάγγελος Αλγερόπουλος, Περικλής Πασιδάκης, Ίωάννης Δουκελάκης, Άθανάσιος Πασαδάκης, Νικόλαος Φωτός, Ηλίας Γραφής Ρέντος, Ίωάννης Ρέντος και Βαρέν (Οπλόν), Ίωάννης Κωνσταντίνος Γεωργίου, Άθανάσιος Κουμπουράκης, Άννος Στεργίου, Άθανάσιος Καρανάσος, Νικόλαος Μαγγός, Δημήτριος Μπέλλας, Άλέξ. Βοτανάκης, Άνδρέας Σπυριδώνης, Γεώργιος Πολυμέρης, Νικόλαος Αμπατζίδης, Ίωάννης Στυλιανός, Ευάγγελος Βαμβουνάκης, Μιχαήλ Ζώρας, Βασίλειος Μουτάκης, Νικόλαος Κοντυλούδης, Βασίλειος Σκυλίτσης και Άναστάσιος Μπαράκος (του Λόχου Διοικήσεως), Γρηγόριος Στεφάνης, Ίωάννης Καραγιάννης, Τρύφων Κατζήλακης, Γουλιέλμος Νούλης, Αιμίλιος Χαρισούλης, Μιλτιάδης Χρυσόστομίδης (της Διοικήσεως Μεταφορών), Γεώργιος Παπαφράγκου, Γεώργιος Μακρής και Λάκης Παπαλάμπρου (του ζου Λόχου). Τόνης Χατζόπουλος και Παναγιώτης Παπαχριστοφίλου (του ζου Λόχου).

Ο Lorenzo Villanova, Roca 409, Azul Pcia F. C. Sud, Buenos Aires, Republica Argentina, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες στην Ισπανική γλώσσα. Ο Athanase Makris (20 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Ελλάδας 17-18 χρόνων και ο Michel Kalimidis (16 χρόνων) με Έλληνίδες της Αιγύπτου ή της Ιταλίας. Η διεύθυνση και των δύο είναι: Beyoglu Hamal, bas: Cad. Gumpusku Sok 17, Istanbul, Turkey. Ο A. Hadjopoulos (23 χρόνων) Ρ. Ο. Box 1870, Addis-Abeba, Ethiopia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδα από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ δικαστής Ρόυ Σμιθ ζυγίζει πάνω από εκατό κιλά. Ο κολλοσός αυτός με τα παγερά μάτια και με τα χείλη που έσταζαν δηλητήριο είχε άναστατώσει την κομητεία του Κέντ. Ο Σμιθ είχε φύγει από το Σικάγο για να εγκατασταθεί στην Άγγλια, αγοράζοντας τον πύργο του Τσάρμ. Μά το πρώτο βράδυ που έμεινε εκεί, πέθανε την ώρα που έπαιρνε το μπάνιο του.
Ο γιατρός του διαπίστωσε ότι ο θάνατος του προήλθε από συγκοπή.
Η διάγνωση όμως αυτή δεν έπεισε τον άστυνομικό Μπόμπ Λάμπερτ, που ήταν υποχρεωμένος να κάνει τις σχετικές έρευνες, για να δει μήπως τυχόν έπρόκειτο για έγκλημα. Ο Σμιθ λοιπόν ήταν υγιέστατος. Δεν τον είχε πειράξει ποτέ η καρδιά του...
Ο Λάμπερτ, ψάχνοντας, ανακάλυψε ένα μυστηριώδες ίχνος. Το βράδυ της αφεξώς του, ο δικαστής είχε λάβει μια κάρτα από το Σικάγο. Πάνω σ' αυτήν ήταν γραμμένοι οι αριθμοί: «31.10.50». Δεν υπήρχε δε άμβολια ότι οι αριθμοί αυτοί ήταν μια ημερομηνία.
Γι' αυτό, ο άστυνομικός τηλεγράφησε άμέσως στην Γενική Άσφάλεια του Σικάγο και ζήτησε να μάθει αν συνέβη τότε κάποια εξαιρετικά γεγονός στη ζωή του δικαστού Σμιθ.
Η απάντηση δεν άργησε ναρθ. Ο Άμερικανός ντεντεκτίβ Μπιλ Χάρρις τον πληροφορήσε ότι ο Ρόυ Σμιθ ήταν ο πιο μισητός δικαστής της Άμερικής. Οι γκάγκστερ είχαν όρκιστή το θάνατό του. Αυτός ο λόγος λοιπόν τον ανάγκασε να εκπαισθή. Όσο για την ημερομηνία εκείνη, ο Μπιλ του εξήγησε ότι στις 31 Οκτωβρίου του 1950 ο Σμιθ είχε καταδικάσει κάποιον Μάξ Σαβίνο, που πέθανε στην ηλεκτρική παράκλα. Μετά την έκτελεση όμως, ο αδελφός του Σαβίνο κατάρωσε ν' αποδείξει ότι ο Μάξ ήταν άθώος...
Ο Λάμπερτ έκανε ακόμα μια λεπτομερή έρευνα στον πύργο. Κατόπιν πήρε το τράινο και γύρισε στα γραφεία της Σκότλαντ Γουόντ. Γευμάτος χαρά παρουσιάστηκε άμέσως στον άρχηγό της Μυστικής Άστυνομίας, και του είπε:
—Σέρ Γκρέϋ, μου αναθέσατε να διαφωτισώ το μυστήριο του θανάτου του δικαστού... Έε, λοιπόν! Ο Ρόυ Σμιθ δεν πέθανε από συγκοπή της καρδιάς!...
Κι' αφού του ανέφερε τις πληροφορίες που είχε λάβει από το Σικάγο, προσέθεσε:
—Εκείνη η κάρτα με βοήθησε να βρω τη λύση του αινίγματος. Ο Ρόυ Σμιθ είχε καταδικάσει έναν άθώο, που πέθανε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Ξέρετε τώρα το νόμο των

Θάνατος ΤΟΥ ΑΙΚΑΣΤΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Χε τρεις αδελφούς, και όχι έναν. Κι' οι τρεις είναι γκάγκστερ, αλλά και περίφημοι ηλεκτρολόγοι. Ο Μάξ ήταν ο πιο ήσυχος...
—Τί λές!... φώναξε καταπληκτος ο σέρ Γκρέϋ.
—Άκουστε... του είπε ο Λάμπερτ. Ο Σμιθ είχε λάβει κι' άλλες κάρτες με τους αριθμούς 31.10.50. Ήξερε ότι αυτό ήταν μια άπειλη και προσπαθούσε να γλυτώσει από την εκδίκηση των αδελφών Σαβίνο. Γι' αυτό ήρθε στην Άγγλια... Έξέτασα όλους τους έργατες, που δούλεψαν στον πύργο. Μά κανείς δεν είναι ύποπτος. Άλλωστε και ο Σαβίνο δεν θα κατέφευχαν σε τέτοια τακτική... Το περιεργό είναι ότι κάποιοι κλέφτες μπήκαν στον πύργο, μόλις έφυγαν οι ηλεκτρολόγοι. Στο μεταξύ έγινε μια κρυφή δουλειά...
—Στο μπάνιο!
—Μάλιστα... Ένας δυνατός συσσωρευτής κρύφτηκε κάτω από το πάτωμα και συνδέθηκε με το μπάνιο, σε τρόπο που ν' αποτελεί ένα μέρος του κυκλώματος. Οι εκδίκητες του Σμιθ ήξεραν ότι οπούδήποτε ο δικαστής θα έπιανε τον κρουνο... Κι' αυτό συνέβη ακριβώς το πρώτο βράδυ. Είνε πολύ απλό κι' έξυπνο...
—Σατανικό! φώναξε ο σέρ Γκρέϋ!...
—Σας είπα ότι οι αδελφοί του Μάξ ήταν περίφημοι ηλεκτρολόγοι... Ξαναείπε ο ντεντεκτίβ. Έε, λοιπόν, δεν ήθελαν να κάνουν λάθος και να σκοτώσουν κανέναν άλλο. Αυτός που έπρεπε να πεθάνει ήταν ο δικαστής. Για να γίνει λοιπόν έπαφί του μπάνιου με τον συσσωρευτή έπρεπε να βρισκείται μέσα στο λουτήρα ένα βάρος εκατό κιλών... Ο δικαστής ζυγίζει πάνω από εκατό! Έγώ η έρεία μου σούσαμε να μπουμε στο μπάνιο, χωρίς να πάθουμε τίποτα!...
—Τα συχαρητήριά μου, Λάμπερτ! φώναξε ο σέρ Γκρέϋ. Τους έπιασες, λοιπόν, τους ενόχους...
—Δυστυχώς, όχι, γιατί γύρισαν στην Άμερική, του απάντησε ο ντεντεκτίβ. Μά τηλεγράφησα στον Άμερικανό συνάδελφό μου Μπιλ Χάρρις...
—Είπα! εξαιρετικό παιδί! είπε ο άρχηγος της Μυστικής Άστυνομίας.
Στο τέλος της εβδομάδας ο Λάμπερτ έλαβε ένα υπερεσιακό τηλεγράφημα από το Σικάγο, που έλεγε:
«Οι τρεις αδελφοί Σαβίνο συνελήφθησαν. Όμολόγησαν το έγκλημά τους. Συχαρητήρια. Μπιλ Χάρρις».
Ο Λάμπερτ λαμπακοπώντας από χαρά έτρεξε να δείξει στον άρχηγό του το τηλεγράφημα. Με την αξιοθαύμαστη έξυπνάδα του είχε διαφωτίσει ένα από τα πιο μυστηριώδη έγκλήματα που άπασχόλησαν τη Σκότλαντ - Γουόντ.

ΤΣΕΣΤΕΡ ΜΟΡΡΙΣ

Έβαλε τρεις φορές φωτιά στο σπίτι της

Στο Σάν Μαρίνο της Καλιφόρνιας συνελήφθη μια νέα 22 χρόνων, η Ήκλ Ουέσλεϋ Καστράϊτ, γιατί, μέσα σε μια μόνον εβδομάδα, έβαλε τρεις φορές φωτιά στο σπίτι της. Οι πυροσβέστες, που ειδοποιήθηκαν για να σβύσουν την πυρκαγιά, τη βρήκαν και τις τρεις φορές να καβατάει μπροστά στο γραμμόφωνο της και ν' ακούει δίσκους μ' εκλεκτή μουσική Μπετόβεν, σαν να μην συνέβαινε απολύτως τίποτα!...
«Ο Μπετόβεν με ηλεκτρίζει, τους είπε, και μου δίνει την επιθυμία να πεθάνω μέσα στις φλόγες!».
Στο Τέξας συνελήφθη έξ άλλου, κάποιος Όρβιλ Μίλλερ, που κατηγορείται για δέκα εμπρησμούς.
«Η ζωή είναι μονότονη και άυποφόρα πληκτική, δήλωσε στον άνακριτη. Αισθανόμουν λοιπόν, την επιτακτική ανάγκη να διασκεδάσω λίγο!...».

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.
—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα. Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση! Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι. Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!... Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...
Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.
—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Η διάγνωση του γιατρού, ότι ο δικαστής πέθανε από συγκοπή, δεν έπεισε τον άστυνομικό...

Άμερικανών: «Οφθαλμοδόν αντί οφθαλμού...».

—Άνοησίες, Λάμπερτ! του είπε ο άρχηγος.

—Μπορεί... Μά ακούστε και τ' άλλα... Δεν τελείωσα.

Πρώτα απ' όλα ο θάνατος του Σμιθ προήλθε από ηλεκτρική εκκένωση!

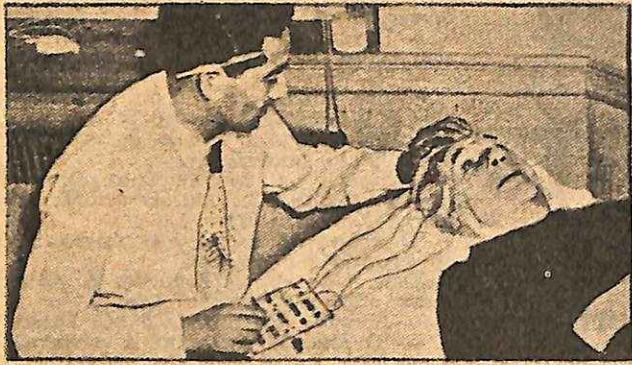
Δεύτερο, εξακρίβωσα ότι λίγες μέρες πριν φτάση στον πύργο του ο δικαστής, δούλεψαν εκεί μερικοί ηλεκτρολόγοι.

Ένας, λοιπόν, απ' αυτούς, μετέβαλε το σιδερένιο μπάνιο σε ηλεκτρική καρέκλα!

Και τρίτον: ο άθώος Μάξ είχε έναν αδελφό. Μπορεί λοιπόν αυτός να είναι ένας καλός ηλεκτρολόγος...

Ο σέρ Γκρέϋ κτύπησε ειρωνικά το Λάμπερτ.

—Αυτή η θεωρία σας είναι περίφημη!... του είπε. Μά, πα-

Ο γιατρός αυτός διαβάσει τα έγκεφαλικά κύματα ενός από τους μεγαλύτερους σοφούς του αιώνα μας: του Άϊνσταϊν.

Τα μυστηριώδη έγκεφαλικά κύματα

Οι άνωμαλίες τους σχετίζονται με το χαρακτήρα

Ένας άνθρωπος κάθεται σε μία καρέκλα, με τα μάτια κλειστά. Δυό ηλεκτρόδια είναι εφαρμοσμένα σε ορισμένα σημεία του κεφαλιού του. Μέσα απ' αυτά λοιπόν περνάει τότε ένα αδύνατο και κυμαινόμενο ηλεκτρικό ρεύμα, που ενισχύεται με μία συσκευή και καταγράφεται από μία αυτόματη γραφίδα. Η εξέταση του διαγράμματος που επιτυγχάνεται μ' αυτό τον τρόπο, δείχνει μία σειρά από κανονικά ηλεκτρικά κύματα, παραγόμενα από τον έγκεφαλο.

Αυτά είναι τα λεγόμενα «έγκεφαλικά κύματα», που μελετήθηκαν από τους επιστήμονες μόνο κατά την τελευταία 20ετία. Είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας ενός μεγάλου αριθμού κυττάρων του έγκεφαλου, που λειτουργούν όλα με τον ίδιο ρυθμό και που το καθένα τους παράγει μία ελαχίστη ποσότητα ηλεκτρισμού.

Ο κανονικός αυτός ρυθμός των έγκεφαλικών κυμάτων διατηρείται μόνον εφόσον έχουμε τα μάτια κλειστά — προφανώς γιατί τα κύτταρα του έγκεφαλου μας δεν έχουν τότε καμιά ιδιαίτερη απασχόληση. Χάνεται όμως, μόλις τα ανοίξουμε, γιατί τότε διάφορες ομάδες των κυττάρων αυτών απασχολούνται με διάφορες λειτουργίες (με την όραση, την ερμηνεία των όπτικών εικόνων, κλπ.).

Επίσης καταστρέφεται ο ρυθμός των έγκεφαλικών κυμάτων, όταν επιβάλουμε στο μυαλό μας μία έντονη πνευματική απασχόληση, π.χ. μία πρόσθεσι δίχως χαρτί και μολύβι. Παρακολουθώντας λοιπόν απλώς τα έγκεφαλικά μας κύματα, μπορεί κανείς να καταλάβει πό-

τε άρχισα να ασχολούμαι πραγματικά μ' ένα πρόβλημα που μάς έδωσε.

Μία μόνιμη διαταραχή του ρυθμού των έγκεφαλικών κυμάτων αποτελεί χαρακτηριστικό σύμπτωμα της επιληψίας, των όγκων του έγκεφαλου κι' άλλων παρομοίων παθήσεων. Ανακαλύπτεται δε με την «ηλεκτροεγκεφαλογράφηση», μία καινούργια και πολύτιμη διαγνωστική μέθοδος.

Άλλα και στους υγιείς ανθρώπους ο ρυθμός των έγκεφαλικών κυμάτων, δεν είναι ο ίδιος σε όλους. Σε άλλους αποκαθίσταται, σαφώς και κανονικός, αμέσως μόλις κλείσουν τα μάτια τους, και δεν επηρεάζεται παρά ελάχιστα απ' τους κουραστικούς άριθμητικούς υπολογισμούς. Σε άλλα άτομα απεναντίας είναι σχεδόν ανυπερβλήσιμα, όταν περνάει από τα μάτια κλειστά και σε απόλυτη πνευματική ηρεμία.

Φαίνεται λοιπόν ότι οι διαφορές αυτές έχουν κάποια σχέση με το χαρακτήρα και την ιδιοσυγκρασία του ατόμου. Ένας Αμερικανός επιστήμονας πιστεύει ότι η επιτυχία ενός γάμου εξαρτάται κατά πολύ από τα έγκεφαλικά κύματα: Δυό άτομα ετερόφυλα, με μεγάλη ομοιότητα στο ρυθμό των κυμάτων, μπορεί ν' αποτελέσουν ταίριαστο ζευγάρι, μάχι όχι ιδεώδες, γιατί θα τείνουν κι' οι δυο να κάνουν τα ίδια σφάλματα στη ζωή τους. Έξ' άλλου, η τελεία ομοιοτήτης του ρυθμού των κυμάτων μπορεί να οδηγήσει σε καυγάδες και διαζύγιο. Ο καλύτερος συνδυασμός είναι να υπάρχει μια μικρή τάσις του ενός συζύγου προς τη μία κατεύθυνση και του άλλου προς την άλλη. Έτσι, δημιουργείται μια διαφορά αρκετή για ν' αλληλοδιερθούν τα λάθη τους, όχι όμως τόσο ώστε να προκαλέσει ρήξη μεταξύ τους.

Υπάρχουν διάφοροι τύποι έγκεφαλικών κυμάτων, που παράγονται σ' ένα ή άλλο μέρος του έγκεφαλου. Έδω θ' ασχοληθούμε ιδιαιτέρως με τα «κύματα θήτας», που είναι σχετικώς άργα (4

έως 7 στο δευτερόλεπτο) και παράγονται κυρίως στην κορυφή και στα πλευρά του κρανίου. Υπάρχουν κανονικά στα μικρά παιδιά, τείνουν δε να εξαφανισθούν οριστικά κατά την εφηβική ηλικία.

Διατηρούνται ωστόσο σ' ένα ποσοστό των ενηλίκων. Οι άνθρωποι λοιπόν αυτοί είναι συνήθως βίαιοι φανασκοί, κακότετροι και ανίκανοι να επιδωθούν στον έαυτό τους.

Έξ' άλλου, οι άνωμαλίες του ρυθμού των έγκεφαλικών κυμάτων παρατηρήθηκαν πολύ συχνότερα στους ανήλικους εγκληματίες, παρά στα άλλα άτομα και κορίτσια της ίδιας ηλικίας.

Οι έρευνες προς την κατεύθυνση αυτή συνεχίζονται, κι' αυξάνονται όλοένα οι ενδείξεις ότι υπάρχει μία σχέση μεταξύ των άνωμαλιών των έγκεφαλικών κυμάτων και της άνωμαλης προσωπικότητας.

Εξετάσθηκε εξ' άλλου η πιθανότητα ότι η άνωμαλία του ρυθμού των έγκεφαλικών κυμάτων παίζει βασικό ρόλο σε πολλές περιπτώσεις δολοφονιών χωρίς φανερά αίτια. Τελευταίως, στην Αγγλία, εξετάσθηκαν τα έγκεφαλικά κύματα 64 φυλακισμένων, κατηγορουμένων για φόνους.

Όλοι αυτοί είχαν διαιε-

ρηθεί σε πέντε ομάδες. Στην πρώτη ομάδα ανήκαν εκείνοι που είχαν κάμει φόνο για λόγους άμυνας. Στη δεύτερη όσοι σκότωσαν για κάποια λογική αιτία. Οι φονιάδες της τρίτης ομάδας είχαν εγκληματήσει σχεδόν δίχως λόγο. Στην τετάρτη, οι φόνοι οφείλονταν σε σεξουαλικά αίτια. Στην πέμπτη ομάδα, τέλος, ανήκαν οι τρελλοί που είχαν γίνει φονιάδες.

Τα 77% λοιπόν των ατόμων της τρίτης ομάδας είχαν άνωμαλα έγκεφαλικά κύματα!

Οι πειραματιστάι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι όσοι παρουσιάζουν τέτοιες άνωμαλίες στο ρυθμό των έγκεφαλικών κυμάτων, έχουν μία τάσι να παρασυρθούν σε βίαιες εκδηλώσεις με την παραμικρή πρόκληση, ή και δίχως κανένα λόγο.

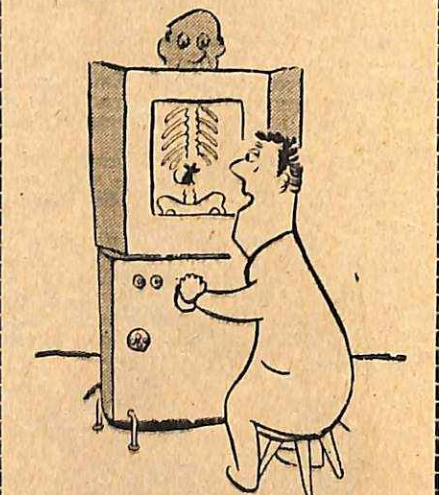
Χρειάζονται, βέβαια, κι' άλλες ακόμη έρευνες προς την κατεύθυνση αυτή. Πράγματι, δεν όφειλε σε τίποτε η διαπίστωση ότι ο έγκεφαλος ενός ανθρώπου δεν λειτουργεί κανονικά, όταν έχη ήδη κάμει ένα έγκλημα. Πόσο καλύτερο θα ήταν αν μπορούσαμε, σ' αυτές τις περιπτώσεις, να προβλέψουμε και να προλάβουμε το κακό!

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κόψιμο, σκοροφάγωια, εφθαρμένοι καθαίοι διορθώνονται δι' ύφανσως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδάζοντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρινές. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα). Άδελφοι ΛΑ. ΑΗ. Τηλ. 55-314.

— Ο Θεοδωράκης μου, Καίτη, μ' έχει μὴ στάση καὶ μὴ βροῆξη. Δὲν μ' ἀφίνει οὔτε στιγμή νὰ μῶω στὴν κουζίνα!...

— Πρέπει νὰ ξεσηκωθείτε νὰ κοιμάστε, κύριε, μ' ανοιχτὰ τὸ στόμα!...

Ο Άγιος Πέτρος: Καταλαβαίνει κανείς πως οι άνθρωποι, κάτω στη γη, εφτιαξαν ταχύτερα αυτούτη νητα!...

Ο «Άνθρωπος του Νεαντερταλ»

άγνωστη σπηλιά, που περιείχε παρόμοια όστα και απολιθώματα. Οι σημερινές άγριες σταχτιές άρκουδες, θα φαινόταν νάνοι, μπροστά στη Μεγάλη Άρκτο των Σπηλαίων. Το έντυπωσιακότερο χαρακτηριστικό της ήταν το πελώριο κεφάλι της. Μά και το σώμα της ήταν χοντρό και όγκωδέστατο.

Η πρώτη περιγραφή της άναγεται στο έτος 1672. Κάποιος φυσιοδίφης της εποχής εκείνης, μελέτησε μερικά όστα του θηρίου αυτού, προσερχόμενα από μία σπηλιά της Ουγγαρίας, κι' αποφάνθηκε με έμβριθεια ότι ησαν... κόκκαλα δράκοντος! Κανείς δε δέν το άμφισβήτησε, επί μισόν αιώνα.

Η νεώτερη πραγματεία για το θηρίο αυτό, περιλαμβάνεται σ' ένα δίτομο βιβλίο που έξεδόθη έφέτος απ' τον Όλλανδό ζωολόγο Ντ. Έρντμπρικ. Απ' αυτήν, μαθαίνουμε, ότι η Άρκτος των Σπηλαίων ζούσε σε μία μεγάλη έκτασι της ήπειρωτικής Ευρώπης και σ' ένα μέρος της Μεγ. Βρετανίας — που ένωόταν τότε με την άλλη Ευρώπη, με μία λουρίδα γής.

Απ' τη μέτρησι ενός σκελετού αυτού του ζώου, ο Έρντμπρικ υπολογίζει πως είχε μήκος 2,10 μέτρων, απ' το ρύγχος ως την άκρη της ουράς. Θεωρείται λοιπόν η μεγαλύτερη άρκουδα που ύπηρξε ποτέ.

Στις ίδιες σπηλιές, που κατοικούσαν αυτές οι άρκουδες, βρέθηκαν όπλα και εργαλεία των «τραυλοδυτών» της ίδιας εποχής. Μπορούμε, λοιπόν, να φαντασθούμε τις μάχες που έδιναν διαρκώς οι άνθρωποι με τις άρκουδες.

Θάχετε ιδη ίσως σε διάφορες εικόνες τραυλοδυτές και δεινοσαύρους μαζί. Οι φανταστικές όμως αυτές σκηνές, απέχουν πολύ απ' την πραγματικότητα, γιατί άπλουστάτα οι δεινόσαυροι είχαν λείπει πρό πολλού απ' τη γη όταν εμφανίσθηκαν οι πρώτοι άνθρωποι! Αντίθετα, δέν άπεικονίσθηκαν από κανένα καλλιτέχνη μάχες ανάμεσα σε άρκουδες και ανθρώπους, μολονότι έγιναν πραγματικά.

Ας αναπληρώσουμε, λοιπόν, με τη φαντασία μας αυτή την έλλειψι.

Στη μακρινή εκείνη εποχή, το κλίμα της Ευρώπης ήταν πολύ διαφορετικό απ' το σημερινό. Τέσσερις φορές οι πάγοι είχαν σκεπάσει το βόρειο μέρος της, κι' ύστερα είχαν υποχωρήσει. Πάντως, έκανε δυνατό κρύο.

Έκτος απ' τις άρκουδες, ο ζωϊκός κόσμος της ήπειρου μας περιλάμβανε τάρανδους, ελέφαντες, ρινόκερους και μαμμούθ.

Όταν πλησίαζε ο χειμώνας, οι άρκουδες ζητούσαν καταφύγιο και μία σχετική ζεστασία στις σπηλιές, όπου έμεναν ως την επομένη άνοιξι. Έκεί μέσα όμως, έστηναν το νοικοκυριό τους κι' οι άνθρωποι της Λιθικής Έποχής και συγκεκριμένα μια πρωτογονή ανθρώπινη φυλή που έχει ονομασθή «Άνθρωπος του Νεαντερταλ» και που έζησε στην περίοδο από 100.000 έως 20.000 χρόνια από σήμερα.

Φαντασθήτε, λοιπόν, μία οίκογένεια των ανθρώπων αυτών συγκεντρωμένη γύρω απ' τη φωτιά, μέσα σε μία σπηλιά, ενώ έξω πέφτει η νύχτα. Οι φλόγες που χορεύουν, ρίχνουν αλόκοτες σκιές στους ύγρους τοίχους... Η φωτιά σβύνει σιγά-σιγά, οι αναλαμπές της λιγοστεύουν. Κι' άφίνουν τότε να φανούν, μέσα απ' το σκοτάδι, τα μάτια μιάς άρκουδας που γυαλίζουν άπειλητικά!

Άνθρωποι και θηρία διεκδικούσαν τότε τις ίδιες σπηλιές. Και, φυσικά, στον θανάσιμο άγώνα μεταξύ τους, επικράτησαν οι πρώ-

Οι μεγαλύτερες ζωντανές άρκουδες, που συναγωνίζονται σε μέγεθος τη Μεγάλη Άρκτο των Σπηλαίων, είναι η Άρκουδα Κόντιακ και η Άρκουδα Πενίνσουλαρ (αυτή που βλέπετε) που ζούν σε μία μικρή μακρινή περιοχή της Αλάσκας.

Η Μεγάλη Άρκτος των Σπηλαίων

Οι φοβερές μάχες της με τους τραυλοδυτές

Ορισμένες νέες ανακαλύψεις, μεγάλης παλαιοντολογικής αξίας, ήρθαν να πλουτίσουν τις γνώσεις των επιστημόνων για ένα πελώριο θηρίο της Λιθικής Έποχής: τη Μεγάλη Άρκτο των Σπηλαίων. Στη Σπηλιά της Μαγισσας, κοντά στο Ιταλικό χωριό Τοϊράνο, ανατινάχθηκε με δυναμίτιδα ένας σταλακτίτης, πάχους 2 μέτρων περίπου, που έφραζε ως τώρα την είσοδο μιάς ανέξερευνητης ύπωσης στοάς. Μέσα σ' αυτήν λοιπόν, βρέθηκαν κρανία, κόκκαλα και απολιθωμένες πατημασιές του φοβερού αυτού ζώου.

Έξ' άλλου, στην Ισπανία, κοντά στο Σανάντερ, ανακαλύφθηκε μία άγνωστη σπηλιά, που περιείχε παρόμοια όστα και απολιθώματα. Οι σημερινές άγριες σταχτιές άρκουδες, θα φαινόταν νάνοι, μπροστά στη Μεγάλη Άρκτο των Σπηλαίων. Το έντυπωσιακότερο χαρακτηριστικό της ήταν το πελώριο κεφάλι της. Μά και το σώμα της ήταν χοντρό και όγκωδέστατο.

Η πρώτη περιγραφή της άναγεται στο έτος 1672. Κάποιος φυσιοδίφης της εποχής εκείνης, μελέτησε μερικά όστα του θηρίου αυτού, προσερχόμενα από μία σπηλιά της Ουγγαρίας, κι' αποφάνθηκε με έμβριθεια ότι ησαν... κόκκαλα δράκοντος! Κανείς δε δέν το άμφισβήτησε, επί μισόν αιώνα.

Η νεώτερη πραγματεία για το θηρίο αυτό, περιλαμβάνεται σ' ένα δίτομο βιβλίο που έξεδόθη έφέτος απ' τον Όλλανδό ζωολόγο Ντ. Έρντμπρικ. Απ' αυτήν, μαθαίνουμε, ότι η Άρκτος των Σπηλαίων ζούσε σε μία μεγάλη έκτασι της ήπειρωτικής Ευρώπης και σ' ένα μέρος της Μεγ. Βρετανίας — που ένωόταν τότε με την άλλη Ευρώπη, με μία λουρίδα γής.

Απ' τη μέτρησι ενός σκελετού αυτού του ζώου, ο Έρντμπρικ υπολογίζει πως είχε μήκος 2,10 μέτρων, απ' το ρύγχος ως την άκρη της ουράς. Θεωρείται λοιπόν η μεγαλύτερη άρκουδα που ύπηρξε ποτέ.

Στις ίδιες σπηλιές, που κατοικούσαν αυτές οι άρκουδες, βρέθηκαν όπλα και εργαλεία των «τραυλοδυτών» της ίδιας εποχής. Μπορούμε, λοιπόν, να φαντασθούμε τις μάχες που έδιναν διαρκώς οι άνθρωποι με τις άρκουδες.

Θάχετε ιδη ίσως σε διάφορες εικόνες τραυλοδυτές και δεινοσαύρους μαζί. Οι φανταστικές όμως αυτές σκηνές, απέχουν πολύ απ' την πραγματικότητα, γιατί άπλουστάτα οι δεινόσαυροι είχαν λείπει πρό πολλού απ' τη γη όταν εμφανίσθηκαν οι πρώτοι άνθρωποι! Αντίθετα, δέν άπεικονίσθηκαν από κανένα καλλιτέχνη μάχες ανάμεσα σε άρκουδες και ανθρώπους, μολονότι έγιναν πραγματικά.

Ας αναπληρώσουμε, λοιπόν, με τη φαντασία μας αυτή την έλλειψι.

Στη μακρινή εκείνη εποχή, το κλίμα της Ευρώπης ήταν πολύ διαφορετικό απ' το σημερινό. Τέσσερις φορές οι πάγοι είχαν σκεπάσει το βόρειο μέρος της, κι' ύστερα είχαν υποχωρήσει. Πάντως, έκανε δυνατό κρύο.

Έκτος απ' τις άρκουδες, ο ζωϊκός κόσμος της ήπειρου μας περιλάμβανε τάρανδους, ελέφαντες, ρινόκερους και μαμμούθ.

Όταν πλησίαζε ο χειμώνας, οι άρκουδες ζητούσαν καταφύγιο και μία σχετική ζεστασία στις σπηλιές, όπου έμεναν ως την επομένη άνοιξι. Έκεί μέσα όμως, έστηναν το νοικοκυριό τους κι' οι άνθρωποι της Λιθικής Έποχής και συγκεκριμένα μια πρωτογονή ανθρώπινη φυλή που έχει ονομασθή «Άνθρωπος του Νεαντερταλ» και που έζησε στην περίοδο από 100.000 έως 20.000 χρόνια από σήμερα.

Φαντασθήτε, λοιπόν, μία οίκογένεια των ανθρώπων αυτών συγκεντρωμένη γύρω απ' τη φωτιά, μέσα σε μία σπηλιά, ενώ έξω πέφτει η νύχτα. Οι φλόγες που χορεύουν, ρίχνουν αλόκοτες σκιές στους ύγρους τοίχους... Η φωτιά σβύνει σιγά-σιγά, οι αναλαμπές της λιγοστεύουν. Κι' άφίνουν τότε να φανούν, μέσα απ' το σκοτάδι, τα μάτια μιάς άρκουδας που γυαλίζουν άπειλητικά!

Άνθρωποι και θηρία διεκδικούσαν τότε τις ίδιες σπηλιές. Και, φυσικά, στον θανάσιμο άγώνα μεταξύ τους, επικράτησαν οι πρώ-

Οι μεγαλύτερες ζωντανές άρκουδες, που συναγωνίζονται σε μέγεθος τη Μεγάλη Άρκτο των Σπηλαίων, είναι η Άρκουδα Κόντιακ και η Άρκουδα Πενίνσουλαρ (αυτή που βλέπετε) που ζούν σε μία μικρή μακρινή περιοχή της Αλάσκας.

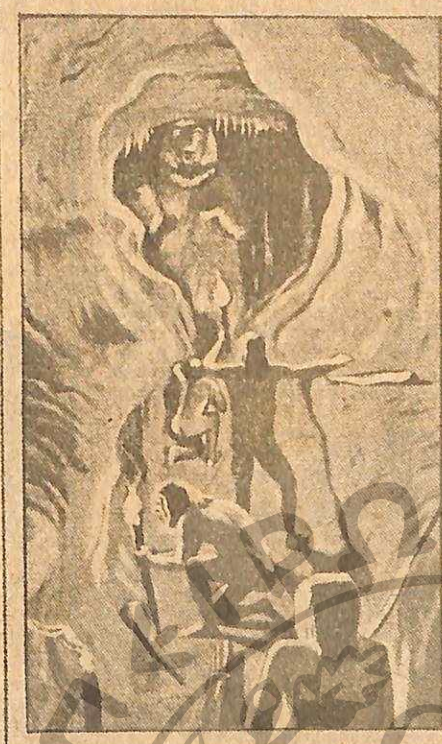
Ο «Άνθρωπος του Κρδ-Μανιόν»

τοι. Οι καπνισμένοι τοίχοι που διατηρούνται ακόμη σε μερικές σπηλιές, φανερώνουν την κυριώτερη τακτική που χρησιμοποιούσαν: Αναγκάζαν με τον καπνό τις άρκουδες να βγούν απ' τα βαθεία άντρα τους — διακρίνονται άλλωστε πάνω στην καπνιά τα ίχνη που άφηναν τα ζώα με τα νύχια τους, καθώς προσπαθούσαν να ξεφύγουν. Μόλις λοιπόν οι άρκουδες έδωγαν απ' τις σπηλιές, ζαλισμένες απ' τον καπνό, οι τραυλοδυτές τις χτυπούσαν με τα πέτρινα τσεκούρια τους και τις σκότωναν. Σε μία σπηλιά, κοντά στην Τεργέστη, βρέθηκε ένα σπασμένο κρανίο Άρκτου των Σπηλαίων, μ' ένα πέτρινο τσεκούρι σφηνωμένο ακόμη πάνω του.

Βέβαια, οι πρωτόγονοι αυτοί κυνηγοί, είχαν και απώλειες, τελικά όμως νίκησαν. Υπήρχαν ακόμη άρκουδες — όπως δείχνουν διάφορα απολιθώματα νεότερας εποχής — οι σπηλιές όμως είχαν μείνει πιά στην άποκλειστική κατοχή των ανθρώπων.

Υστερα συνέβη ένα παράξενο γεγονός, ένα προϊστορικό δράμα μεγάλης έκτασης: Ο «Άνθρωπος του Νεαντερταλ» χάθηκε, χωρίς ν' άφισι ίχνη του. Και τον διαδέχθηκε μία καινούργια φυλή τραυλοδυτών, πολύ άνωτερη, ωραία στην εμφάνισι και με ανεπτυμένη αντίληψι: ο «Άνθρωπος του Κρδ-Μανιόν».

Ο «Άνθρωπος του Κρδ-Μανιόν» συνέχισε τον άγώνα με τις άρκουδες, και μάλιστα με όπλα τελειότερα — ίσως με τόξα και βέλη. Ώστόσο, η Άρκτος των Σπηλαίων διατηρήθηκε για πολύν καιρό ακόμη, παρ' όλο το άμείλικτο αυτό κυνήγι. Φαίνεται δε πιθανόν, ότι η τελική εξαφάνισι της ώφείλετο μάλλον σε κλιματικές μεταβολές,

Οι τραυλοδυτές αναγκάζαν με τον καπνό τις άρκουδες να βγούν από τα βαθεία άντρα τους...

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΣ

Τα φραντσέζικα

«Ένας μαντραχαλός, ο Τέλης ο Μαλα-
χταργιάς, με πληγωμένη περηφάνεια, ήλε-
γε έμπιστευτικά στην Ρενέ:

— Βρήκα μια όκαζιόν και τρύπωσα
πορτίερης σε μια μεγάλη άτζεντία, άλ-
λά δεν ξέρω φραντσέζικα. Γι' αυτό, θέλω
να μου κάμψουν κάμποσα μαθήματα, να μη
ρεζίλευτώ και μου δώσουν το μπόν σερ-
βίσιό μου...

— Άδεκ πλεζίρ!... του είπε η Ρενέ.
Εγώ μιλ' πούρ σαν θα σε
κάνω προφασόρο... ξε-
φτέρι!

Και μ' ούλη την άφαι-
πιλιτέ-ση, συνέχισε:

— Άν είσαι πονκτουά-
λες στα μαθήματα, σου
γκαραντίρω σε τρεις μήνες
να μιλάς φαρσί!...

Κι' έτσι, με κανονικό-
τητα απελπιστική, διπλου-
παρανοούντανε κάθε βράδυ
ο μαντραχαλός με την
Ρενέ, για το μάθημα.

Αυτό το ξαφνικό κι' ά-
ταίριαστο στη ζωή του
μαχαλά σούρτα-φέρτα, έ-
κανε την γυναικογειτονία
ν' αναφουρριλιάζει, να
κρυφοκυτάει περιέργα
άπ' τις χαραμάδες και να
λέει τα όσα σέρνει η φρο-
καλιά.

— Σίγουρα θα του μά-
θη τα φραντσέζικα με την
εξάσκηση! είπε μια άτσολόγισση.

Και μια κακαβρακάτη πρόσθεσε:

— Ήθσι, καλέ άκούτε ρεζιλήκια, κι' ά-
διαντροπείες! Δεν έχει τσίπα η ξεσί-
πωτη!...

Κι' ούλες μαζί, πήγανε και φέρανε τη
μάντα του μαντραχαλά και γκιττισμένες της
είπανε:

— Χριστιανή, θα τον βγάλη τον Τέλη
σου ή κουτουρντισμένη άπ' τα καυκάλα
του!... Τόκαψε ή κακούργα το παιδί
τζαίρ-τζαίρ!

Στο μεταξύ, ή Ρενέ, κλεισμένη με τον
Τέλη, τούλεγε με πραγματικό δασκαλικό
πείσμα:

— Σήμερα, θα κάνουμε έπανάληψη!...

Λοιπόν, στο έργο μας...

Και πρόσθεσε γαλλικά:

— Άλ έβρ!...

— Άλευρί! Ή μάντα του σε γυρεύει!...

Φώναξε άπ' έξω ή γυναικογειτονία άροϋτι
μπαρούτι.

Κι' όταν έκείνος σε λίγο ήβγαλε ν' ά-
νάψη τσιγάρο, θέλησε να την τρατάρη και
την ρώτησε:

— Βουλέ βοϋ;

— Άκούτε τα!... φώναξαν πάλι οι άλ-
λες. Της λείει βολέδου!... Δηλαδή θα γίνη
το μάθημα χουζουρλήδικα. Πά! πά! Τι
ντροπές!...

Μιά γεροντοκόρη τότε μουρμούρισε:

— Είναι ντροπή τέτοιες άδιαντροπείες,
γιατί έχει μικρά παιδιά και λεύτερα κο-
ρίτσια ο μαχαλάς!

Μά ή Ρενέ που δεν είχε πάρει χαμπάρι,
έξακολουθούσε την πρακτική μέθοδο, δηλα-
δή να του δείχνει εικόνες του βιβλίου.

— Τι είναι αυτή; ρώτησε, δείχνοντάς
του μια μητέρα που δεν διάβαζε. Πές μου
φραντσέζικα τί κάνει!...

— Μαμά, λέ ζούρ, λί!

— Ζουρλή δεν είναι ή μάντα σου, όχι!

Εξώφονισαν τότε ούλες μαζί και με τη μη-
τέρα του Τέλη επί κεφαλής, μπήκανε, άρ-
πάζανε τη Ρενέ και την κάνανε άπ' το
ξύλο μπλε-μαρέν!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ή τραγουδίστρια και χορεύτρια Σάσα
Μπόση, γνωστή ιδίως στο κοινό της Θε-
σσαλονίκης, άπ' όπου κατάγεται, γύρισε
πρό ημερών από μια καλλιτεχνική τουρ-
νέ στην Κωνσταντινούπολη, την Άγκυ-
ρα και την Σμύρνη. Ή Έλληνίδα καλ-
λιτέχνις άνεχώρησε για την Κύπρο, ό-
που θα παραμείνει επί μακρό χρονικό
διάστημα και από εκεί θα άναχωρήσει
για την Αίγυπτο με τρίμηνο συμβόλαιο.

ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Είναι γνωστό πώς ο Γερμανός πάστορας
Σπάνουτ βοσιζόμενος σε μια περιγρα-
φή του Πλάτωνος, διέτυπωσε μια και-
νούργια θεωρία σχετικά με την Άλταν-
τίδα. Κατά τη θεωρία αυτή, ή μυθική
ήπειρος βρισκόταν στην περιοχή, που
βρίσκεται σήμερα ή Έλιγολάνδη της
Βόρειας Θάλασσας και χάθηκε κάτω
από τη θάλασσα, το 1200 π.Χ. Για να
άποδείξει ή θεωρία του, ο Σπάνουτ δι-
οργάνωσε ως τώρα τρεις υποβρυχίες έ-
ξερευνητικές αποστολές. Εφότος το κα-
λοκαίρι, χρησιμοποίησε τους συζύγους
Φρίτε, που βλέπετε στη φωτογραφία μας
και που είναι οι καλύτεροι δύτες της
Γερμανίας. Το ζεύγος Φρίτε έφωδια-
σμένο με καινούργια μηχανήματα κα-
ταδύσεως, κατέβηκε σε βάθος 80 μέ-
τρων κι' ανέσυρε άπ' εκεί λιθάρια άρ-
χαιών τεχνών, πράγμα που άποδεικνύει
πώς παρουσιάζει κάποια αλήθεια ή θε-
ωρία του Σπάνουτ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Άπαραίτητος παράγων της ωμορφιάς του
προσώπου και του σώματος είναι ή ύγεια.
Για να ναι κανείς ύγιης, πρέπει πρωτίτως να
μάθι ν' άναπνή. Οι περισσότερες όμως γυ-
ναίκες δεν κατέχουν αυτή την τέχνη. Άνα-
πνέουν γρήγορα κι' όχι βαθιά, κι' έτσι δεν
είσχωρει άρκετά το όξυγόνο στους πνεύμονές
τους.

Για να μάθετε ν' άναπνέετε καλά, κάνετε
άσκήσεις βαθιάς εισπνοής και έκπνοης, όταν
πέφτετε στο κρεβάτι. Θα ήθετε ότι θα κοιμηθή-
τε καλύτερα. Άφινετε άνοιχτό το παραθυρό-
 σας, όλη τη νύχτα. Το πρωί, άρχίζετε τη
γυμναστική σας με άναπνευστικές άσκήσεις.

Η βαθιά άναπνοή φέρνει ένα συναίσθημα
άναπαύσεως και ήσυχασίας. Έπιπλέον, είνε
άριστο φάρμακο έγναίνιου... του θυμού! Ό-
ταν άρχίζετε να θυμώνετε, άναπνεύσετε βα-
θεία, και θα ήθετε πόσο γρήγορα θα ήρεμήσετε.

Το κουπί είναι ή καλύτερη άναπνευστική
άσκηση, που άναπτύσσει το θώρακα και τους
πνεύμονες.

Το πιτουρόνερο

Το πιτουρόνερο μαλακώνει τα χέρια, αλλά
και καθαρίζει τους λεκέδες από ιδρώτα, τις
άνδρικές γραβάτες, τα τούλια, τα λεπτά ύ-
φάσματα. Βράζετε μισή ώρα μια φούχτα πι-
τουρα με μισή όκα νερό. Τα πιτουρά θάνα
κλεισμένα σ' ένα σακκουλάκι, βουτηγμένα στο
νερό. Άφινετε ύστερα να χλωρύνι το υγρό,
βουτάτε μέσα τούφασμα που θέλετε να καθα-
ρίσετε, τ' άφινετε να μουσκέψι άρκετην ώρα
έπειτα το στίβετε και το σιδερώσετε, υγρό ά-
κόμη. Έτσι, το ύφασμα γίνεται μαλακό και
στιλπνό.

Λεκέδες λίκους

Οι λεκέδες από λίκερ καθαρίζουν με άπλο
πλύσιμο με κρύο νερό ή μ' άρκετο όξυζενέ.
Προκειμένου για λεκέδες λίκους, έάζετε ά-
πό κάτω ένα στυπόχαρτο ή ένα λεπτό πανί,
πό κάτω ένα ταλκ πάνω στο λεκέ κι' ύστερα
σκορπίζετε ταλκ πάνω στο λεκέ κι' ύστερα
πιέζετε πολλές φορές με μια πετσέτα, ενώ
συγχρόνως στάζετε συνεχώς και σιγά-σιγά κα-
θαρή βενζίνη ή άσπρο οινόπνευμα ή αϊθέρα.
Τέλος, βουρτσίζετε καλά. Φυσικά, όλη αυτή ή
δουλειά πρέπει να γίνη μακριά από φωτιά.

Για τις καινούργιες σόλες

Για να διατηρηθούν περισσότερον καιρό οι
σόλες των καινούργιων παπουτσιών σας, βουρ-
τσίζετε τις καλά κι' αλείψετε τις μ' ένα στρώ-
μα βερνικιού κοπάλ, άφού όμως πρώτα φορέ-
σετε μερικές μέρες τα παπούτσια. Θα βρήτε το
βερνίκι αυτό στα χρωματωπαλεία. Άφιστε να
στεγνώσει καλά το πρώτο στρώμα του και
περάστε και δεύτερο, άν θέλετε δε και τρίτο.
Θα ήθετε πώς οι σόλες σας θα κρατήσουν έτσι
πολύ παραπάνω.

Τα σκεύη από άλουμίνιο

Τα μαγειρικά σκεύη από άλουμίνιο γυαλί-
ζουν με τον έξης τρόπο: Βρέχετε ένα πανάκι
με διάλυο 50 γραμμαρίων βόρσας σε 300
γράμια νερό και 10 γραμμάρια άμμιωνία. Τρι-
βετε δυνατά το μέταλλο μ' αυτό. Ύστερα το
ξεπλένετε και το σκουπίζετε μ' ένα στεγνό
και καθαρό πανί.

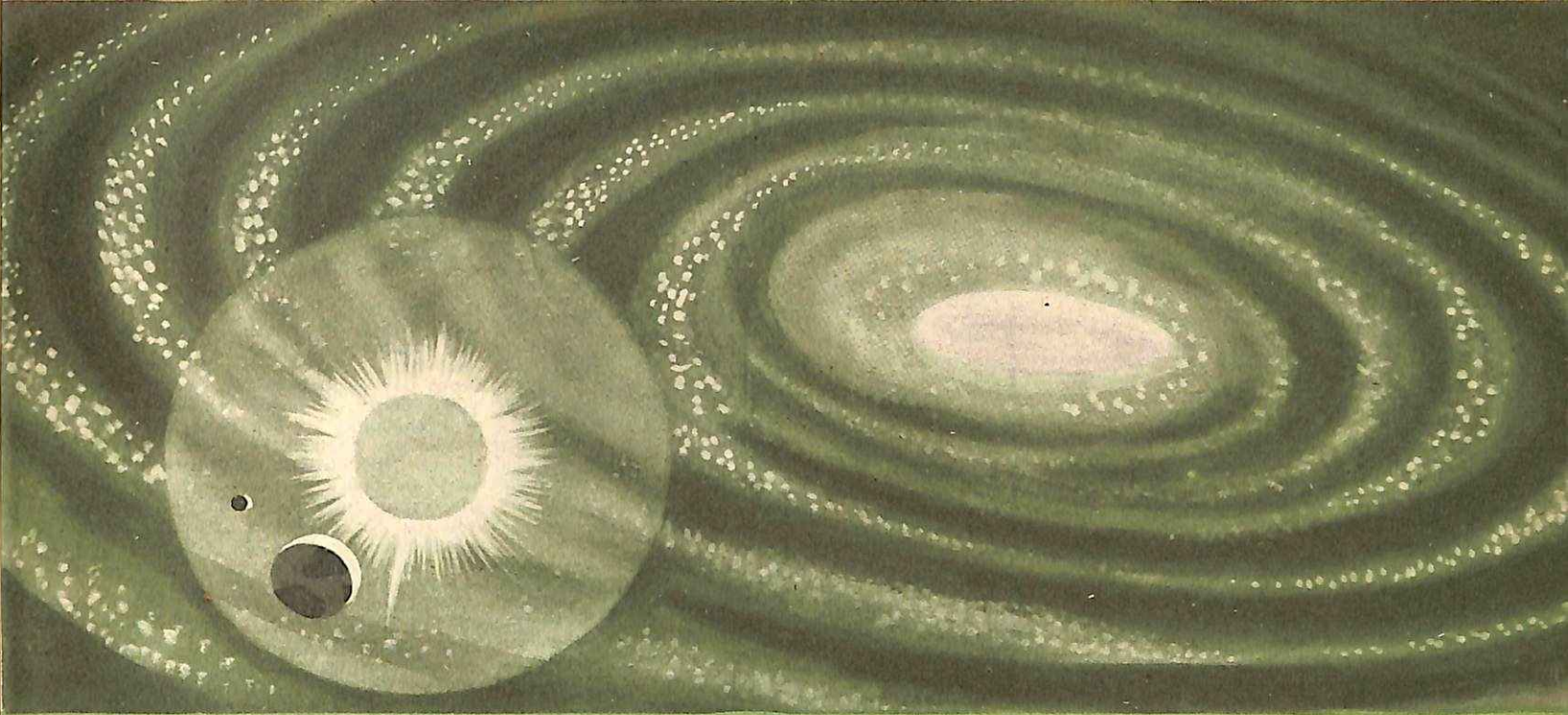
Για τ' άσημένια σερβίτσια

Άν τα άσημένια σερβίτσια μείνουν λερω-
μένα λίγη ώρα μ' αϋγό, σχηματίζουν τοπι-
κούς μαύρους λεκέδες, που δεν φευγουν πιά
με το άπλο πλύσιμο. Για να τους καθαρίσει,
μεταχειρίζεσθε νερό πολύ άλμυρο — τόσο που
να μη διάλυι πιά άλλο άλάτι. Βρέχετε μ'
αυτό ένα βαμπάκι και τρίβετε δυνατά τ' ά-
σημικά. Ύστερα τα ξεπλένετε, τα σκουπίζε-
τε και τα φυλάτε στη θέσι τους, τυλιγμένα
καλά με τσιγαρόχαρτο, για να μείνουν γυα-
λιστερά.

Το άλάτι που θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό
το καθάρισμα, πρέπει να ναι ψιλό, του τραπε-
ζιού, κι' όχι το χοντρό της κουζίνας.

Παλκει δίσκοι του γραμμοφώνου

Άσως νάχετε παλμούς και φθαρμένους δι-
σκους του γραμμοφώνου, που δεν ξέρετε πιά
τί να τους κάνετε. Μπορείτε λοιπόν εύκολα να
τους μεταβάλετε σε κομψά και καλλιτεχνικά
βάζα των λουλουδιών, φρουτιέρες, κλπ. Ή μέ-
θοδος είναι άπλη: Παίρνετε το δίσκο και τον
βάζετε πάνω σ' ένα άναποδογυρισμένο βάζο.
Κλείνετε ύστερα και τα δυό σ' ένα φούρνο κα-
λά ζεστό. Ο δίσκος μαλακώνει τότε άπ' τη
λεμνότητα, λυγίζει και παίρνει το σχήμα του
βάζου που χρησιμοποίησате για καλούπι του. Ά-
βάζου που χρησιμοποιήσате της βάσεως του βάζου
ναλόγως του μεγέθους της βάσεως στο φούρ-
νο της ώρας που θα έχετε περισσότερο ή λιγώτε-
ρο, σχηματίζονται βάζα περισσότερο ή ύστερα με
ρο βαθεία, που τα διακοσμείτε ύστερα με
ζωγραφική, καμωμένη με το χέρι.

Ο Ήλιος μας με τους πλανήτες του δεν είναι παρά ένα άπειροελάχιστο μόριο μέσα στον άπέραντο κόσμο των δισεκατομ-
μυρίων άστρων του σύμπαντος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΘΗΚΕ Η «ΚΑΡΔΙΑ» ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑ πανάρχαιο μυστήριο του ούρανού έ-
ξικινιάσθηκε πρό καιρού, πλουτίζοντας
τα βιβλία της άστρονομίας μ' ένα νέο
θαυμαστό κεφάλαιο. Το μεγάλο αυτό γε-
γονός συνέβη τον περασμένο Ιούλιο, άλ-
λά μόνο έδω και λίγες μέρες έγιναν γνω-
στές οι συναρπαστικές λεπτομέρειές του.

Για πρώτη φορά από καταβολής κόσμου,
άνθρωπινα μάτια, με τη βοήθεια ενός τη-
λεσκοπίου, μπόρεσαν να δουν το μακρυνό
κέντρο του άστρικού συστήματός μας, την
«καρδιά» του σύμπαντος!

Ός τώρα, το κέντρο αυτό ήταν άδρα-
το για τους ανθρώπους εξ αίτιας ένος τε-
ραστίου παραπετάσματος από άστρική σκό-
η και άέρια, που ύψωνεται άνάμεσα σ'
αυτό και σε μας.

Βέβαια, το παραπέτασμα αυτό έξακο-
λουθεί να ύπάρχη και τώρα. Οι άστρονό-
μοι όμως, έπειτα από έπίμονες παρατηρή-

σεις και μελέτες, κατώρθωσαν να ξεχω-
ρίσουν μερικές «ρωγμές» στο παραπέτα-
σμα, μερικές «τρύπες», μέσα από τις ό-
ποιες όχι μόνο είδαν με τα τηλεσκόπια
τους, άλλα και φωτογράφησαν την «καρ-
διά» του σύμπαντος.

Ο Ήλιος με τη μικρή του οικογένεια
των πλανητών — άνάμεσα στους οποίους
και ή Γη μας — δεν είναι παρά ένα άπει-
ροελάχιστο μόριο μέσα στον άπέραντο κό-
σμο των δισεκατομμυρίων άστρων, που ά-
ποτελούν το σύμπαν αυτό!

Το κύριο σώμα του σύμπαντος αυτού εί-
ναι ο γνωστός Γαλαξίας που βλέπουμε τις
ξάστερες νύχτες να σκίει τον ούρανό ά-
πό το βορρά προς το νότο.

Ξέρουμε σήμερα ότι ο Γαλαξίας είναι
μία συγκέντρωση ήλιων ή άστρων — 200
περίπου δισεκατομμύρια — όπου ο δικός
μας ήλιος είναι από τους πιο μικρούς.

Το τεράστιο αυτό συγκρότημα ήλιων πε-
ριστρέφεται αδιάκοπα και τα άστρα που
άποτελούν τις διακλαδώσεις του, ακολου-
θούν αυτή την περιστροφική κίνηση.

Η διάμετρος του Γαλαξία είναι 100.000
έτη φωτός. Αυτό σημαίνει ότι το φως, τα-
ξιδεύοντας με 300.000 χιλιόμετρα το δευ-
τερόλεπτο, χρειάζεται 100.000 χρόνια για
να διασχίσι το Γαλαξία από τη μία άκρη
στην άλλη! Το πλάτος του ξεπερνά τα
40.000 έτη φωτός.

Αυτά είναι γνωστά από καιρό. Τώρα ό-
μως ή μελέτη του Γαλαξία συμπληρώνεται
χάρις στις άποκαλύψεις που έκαναν τον
περασμένο Ιούλιο οι Άμερικανοί άστρο-
νόμοι Μπάντε και Μπόκ.

Οι δυό αυτοί έπιστήμονες πήγαν στη
Νότιο Άφρική και έγκατέστησαν τα τηλε-
σκόπιά τους στο Μπλεφοντέιν, το σημείο
της Γης το πιο κατάλληλο για τη μελέτη
του Γαλαξία.

Επί δώδεκα ξάστερες νύχτες του 'Ι-
ουλίου, οι δυό άστρονόμοι, ο ένας άνε-
ξάρτητα από τον άλλο, κράτησαν τα τη-
λεσκόπια τους στραμμένα προς το κατα-
πληκτικό συγκρότημα των ήλιων και κα-
τώρθωσαν να δουν την «καρδιά» του!

«Ήταν ένα θέαμα — γράφει ο Μπόκ —
που ξεπέρασε ακόμα και τις πιο τολμη-
ρές προσδοκίες μας. Άκόμα και ή καρ-
διά αυτή είναι μία ομάδα από δυό δισε-
κατομμύρια ήλιους, που σχηματίζουν μία
σφαίρα διαμέτρου 10.000 έτών φωτός! Πολλοί από τους ήλιους αυτούς είναι γι-
γαντιαίοι, 50 έως 100 φορές πιο λαμπροί
από τον ήλιο μας. Ή σφαίρα αυτή περι-
στοικίζεται από έκατό περίπου άλλες μι-
κρότερες σφαίρες που ή καθεμιά τους ά-
ποτελείται από 100.000 ήλιους!»

Κατά τον άστρονόμο Μπόκ, ο Γαλαξίας
πλουτίζεται διαρκώς με νέες «παροικίες»,
με νέες ομάδες άστρων. Ή πιο νεαρά ά-
πό τις παροικίες αυτές είναι ο άστερι-
σμός Κάρνα, ηλικίας 200 εκατομμυρίων
γνήων έτών. Ο άστερισμός αυτός άπο-
τελείται από ήλιους 10.000 φορές πιο λαμ-
προύς από τον δικό μας!

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες κατώρθωσαν
έπίσης, με μία ειδική αυτόματη μηχανή, να
πάρουν 5.000 φωτογραφίες της «καρδιάς»
του σύμπαντος, που άποδεικνύουν την ά-
κρίβεια των παρατηρήσεών τους.

Κατά τους δυό άστρονόμους, ο Γαλα-
ξίας μας, παρά τα δισεκατομμύρια των ή-
λιων που τον άποτελούν, δεν είναι πα-
ρά ένα νησί, ένα από τα δισεκατομμύρια
μεμονωμένα σύμπαντα ή γαλαξίες, που
άποτελούν το άπέραντο άρχιπέλαγος του
Κόσμου!

Ένα νέο θαυμαστό κατορθώμα της ά-
στρονομίας είναι έπίσης ή κατασκευή της ο-
πτικοηλεκτρονικής «καρδιάς» του σύμπαντος.
Από τα άναρίθμητα μακρυνών ήλιων
του Γαλαξία μας, εκπέμπονται αδιάκοπα
ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, ραδιο-
κύματα, που διασχίζουν τα άπέραντα δι-
στάσηματα των ούρανών και φθάνουν στη
Γη. Ή ύπαρξη των ακτινοβολιών αυτών
ήταν άγνωστη ως εδώ και λίγα χρόνια.
Τώρα όμως, χάρις στα ραδιοηλεκτρονικά,
τα ραδιοκύματα αυτά συλλαμβάνονται ά-
πό τους ανθρώπους και ταξινομούνται.

Μερικά έρχονται από πολύ κοντά, από
τον ήλιο μας. Άλλα από πολύ μακριά.
Τελευταία, μάλιστα, συνελήφθησαν ραδιο-
κύματα που προέρχονταν από έναν ήλιο,
που βρίσκεται 800.000 έτη φωτός μακριά
από τη Γη!

Ο Χότζας δάσκαλος

Μερικοί συγχωριανοί του Χότζα, πήγαν στο Μπέη της Προύσας και του πρότειναν να διορίσει το Χότζα δάσκαλο στο χωριό, έπειδή τον θεωρούσαν κατάλληλο γι' αυτή τη θέση. Ο Μπέης έπεφλεχθηκε ν' απαντήσει, γιατί στο μεταξύ είχε αντίθετες πληροφορίες από τον καβάση του για τη δράση του Να-στραδίν Χότζα στο χωριό και αλλού.

Αργότερα, όταν οι φίλοι του Χότζα υπέδρασαν, γιά δεύτερη φορά, την ίδια αίτηση στο Μπέη, εκείνος τους φανέρωσε την αληθινή αιτία των δισταγμών του:

— Έσείς τον λέτε γιά κατάλληλο, επειδή είναι συγχωριανός σας και φίλος σας. Εμένα όμως μου πείτε ο καβάσης μου πως δεν είναι σωστό ο Να-στραδίν να κατα-γιστή με τα παι-διά, γιατί τσουζέ το ρακί και πειράζει τα χανουμάκια. Είναι σωστά αυτά;

— Καί που ξέ-με. Μπέη μου, ο καβάσης σου, απο-κρίθηκε ο Άλαεντίν, που ήταν ο πιό ζωηρός υποστηρικτής του Χότζα, τί κάνει ο Χότζας στο χωριό, αφού αυτός μένει στην Προύσα;

— Τα καμάκια αυτά του Χότζα, τάμαθε ο καβάσης μου από τον άγρο-φύλακά σας, τον Αμππουλάχ!

Οι συγχωριανοί του Χότζα έφυγαν λυπημένοι. Ήταν δυνατόν ένα τέτοιο πράγμα; Ο Χότζας γυναίκα και μπε-κρής; Ασφαλώς, θα χωράτε ο Μπέης!

Καί, πράγματι, χωράτε. Γιατί, έ-πειτα από δεκατέντε ημέρες, κάλεσε το Χότζα και τον ρώτησε:

— Ο άγροφύλακάς μου ζήτησε να τον διορίσω κι' άγροφύλακα στα δικά μου χτήματα. Τί λές εσύ γι' αυτόν; Είναι καλός άνθρωπος, γιά να του εμπιστευτώ αυτή τη δουλειά;

— Ο Ναστραδίν άμέσως κατάλαβε την παγίδα.

— Καλός, Μπέη μου, του άπάντη-σε! Ο καλύτερος του χωριού.

— Έρείς όμως τί γνώμη έχει αυτός γιά σένα; Είπε πως είσαι γυναίκα και μπεκρής!

— Μα θαρρώ, Μπέη μου, του άπο-κρίθηκε τότε ο παμπόνηρος Χότζας, ότι με κάλεσε εδώ γιά να μάθης τί γνώμη έχω γιά τον Αμππουλάχ κι' όχι τί γνώμη έχει εκείνος γιά μένα. Έτσι δεν είναι, Μπέη μου;

Κι' έπειδή ο Μπέης κατάλαβε πως είχε να κάνει μ' έναν έξυπνο άνθρωπο, που ή κρίσι τότε δεν έπηρεαζόταν από τα αισθήματά του, δέχτηκε και τον διό-ρισε δάσκαλο.

Με το δικό του!

— Δεν είναι σωστό αυτό που κά-νεις! Λέει ο παπας ιού χωριού σέ κα-ποιο χωρικό. Γιά το θάνατο της γυναι-κάς σου έκαψες δυό μέρες μόνο, και τώρα που ψάφης τί άγγελάδα σου είσαι άπελπισμένος ένα όλόκληρο μήνα... Κι' όμως, η γυναίκα σου άζίε, βέβαια, πε-ρισσότερο άπ' την άγγελάδα. Δεν μπο-ρείς να το άρνήθης.

— Όχι δά! διαμαρτύρεται ο χωρι-κός. Από τότε πούμενα χήρος, μου πρόσφεραν πέντε γυναίκες. Κανένας δ-μως δεν μούπε ακόμα: «Θέλεις, Μήτρο, μία γελάδα».

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ

Κουζούμ, τί να σέ πώ; Έσύ με ήσέρεις. Άμα ώραίνα ύναίκα ιδλέπω χίτες ντέν ήμπορώ κρατημένο να ένωμαι, καρντιά μου πάτ κιούτ κάνει.

Τί να έκανώ γιάχο; Γιατρός με λέει πο-λύ θερμός ένωμαι, άμμμα ούζο να μη πίνω, ύναίκες κυνηγημένο να μην έκανώ, δίαπα να κάνω. Ίνονται αυτά κουζούμ; Άμα από το ζωή σου ούζο βγάλης, άμα ύναίκες κυνηγη-μένες ντέν έκανής, τί να το κάνης τέτοια ζωή ντέν; Καραμπέτ μην τον ιδλέψεις, έτσι κουζούμ! Έγώ πολλά γράμματα ντέν ήκαέ-ρω, άμμμα φιλόσοφος ένωμαι, βαλαά μπιαά σέ λέω, πολλά πιράματα ήσέρω. Τώρα θέ-λεις να σέ πώ κάτι; Ύναίκες πιό πολύ άπ' όλα με ήρσουν.

Άμα, γιάτί να σέ το πώ, άναγνώστη έφέν-τη; Έσύ κουγία μου καλά ήσέρεις άφού το στήλη μου έδώ κάθε φορά διαδασμένο έκά-νεις στο «Θησαυρός»

Τό λοιπόν, να ιδής τί έινε ήπροχτές. Τετάρ-τη άπόμα ήτανε, μααζί μου κλειστό, τί να κάνω λέω, μία βόλτα Ζάππειο να ήπαινω, τάρκα, άναγνίν; Λέω κανένα κομμάκι μο-ναχό του να πετυχαίνω, λακριντί, φελιαν φι-στίκ, ύμορφο-ύμορφο άπόμα περασμένο να έκανώ.

Τό λοιπόν Ζάππειο ήφάνω και τί να ιδώ. γιαθρούμ; Σ' ένα παγκάκι μία ύμορφη — βρά-βει βράι — στίρουμπουλή, παχουλή, καθισμέ-νη ήτανε.

Χεράκια της άσπιρα και παχουλά ήτανε, σαν φρατζέλα άμμμα ένα «Θησαυρός» κρα-τημένο έκανε.

Καί τί έδιάβαζε κουζούμ; Τό δικός μου τό στήλη!

— Άμάν, λέω, άνανώστρια ένεται, θαυμά-στρια. Τό ίσμήλη μου πολύ της ήρσει, έγώ σιγα-σιγα ζυγμένο να έκανώ, κουθέντα να της πιάνω!

Ίπεναντι σταματημένο έκανα. Άμμα χίτες κεφαλάκι της ντέν ιδόκνω. Ύστερα σιγα-σιγα κοντά της στο παγκάκι καθισμένο έκα-να, γιανιά γιανιά κυττάζω. Καί τί να ιδώ κου-ζούμ; Άπό κοντά πιό ώραίο ήτανε, παχου-λό, στίρουμπουλό, μάτια της μαύρα ήτανε, μαλλάκια της κατασφωμένα, περμανάντ φε-λιαν φιστίκ κανωμένα έκανε.

— Χάιρετε, λέω. Ύναίκα ώραίο κεφαλί της ύρισμένο έκανε ματάκια της μαύρα έπάνω μου ριγμένα έκα-νε, βράι, βράι, βράι, καρντιά μου πάτ κιούτ έ-κανε, τρελλάθκα.

— Τί θέλετε κύριε;

— Φωνή της τσιραγούδι ήτανε.

— Καραμπέτ, διαδασμένο έκάνεις;

— Γιατί; Σας ένδιαφέρει;

— Πολύ με ένδιαφέρει, γιαθρούμ, λέω, για-τί έμενα Καραμπέτ εξαδελφός μου πρώτος ένεται.

— Μπά, λέει.

— Βέβαια, λέω, Σας ήρσει; Έμένα πολύ με ήρσει και πάντα το στήλη του διαδασμένο έκανώ. Καί όλα τα κορίτσια και όλες οι κυ-ρίες τον Καραμπέτ διαδασμένο έκάνουν, γι-ατί στο ύναίκες πολύ ήρσει. Έσένα σέ ή-ρσει;

— Έτσι είπα γιανιά γιανιά κουθέντα να πιά-νω, ύστερα να είπα κουζούμ έγώ είμαι ο Κα-ραμπέτ και άφού σέ ήρσει και έσένα τόσο πολύ και θαυμάστριά του ένεσαι, άραντεθού να ήπαινώμε.

— Άμα τί με λέει;

— Άκούστε, κύριε... Άφού τον ζέρετε τον Καραμπέτ και είναι μάλιστα εξαδελφός σας, να του ήπτε ότι είναι ο πιό σαρκής άντρας που ύπάρχει στον κόσμο γιατί σαλαρίζει με όλες τις γυναίκες και όχι μονάχα σαλα-ρίζει παρά κάβεται και τα στήλη γράφει και στη στήλη του, δίκως να ντρέπεται καθόλου. Τέτοιον άδιάν-τροπο τύπο δεν γνώρισα ποτέ μου και άπιάζω και μόνο που μαθαίνω τις ε-ταιπώσεις του!

Βαί, βράι, τί έπαθα. Ούρα μου κάτω άπο ισόκλια βά-ζω και δρόμο ήπαινω. Τί θαυμάστρια ήταν τέτοιη γιαθρούμ; Άλλη μία τε-τοια και πώς χαμένος, σαν το Μασούρα;

Χίτες τέτοιο πεισιχολούτσια άλλο φορά ντέν ήπαινε στη ζωή μου. Βαί, βράι, βράι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

— Τί καλός που είσαι!... φωνάζει ο-λόχαρη η γυναίκα του. Τώρα πιό δεν θάχης άνάγκη να φωνάζης το γιστρά, δ-ταν άρρωσταίνης...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Επίδειξις

Έσύ πάλι τί θέλεις να παραστήσης, βρέ γελαίε; Τό σοφό, τό μελετηρό ή τον πνευματικό άνθρωπο; Σέ σένα τό λέω, βρέ γυαλάκια. Σέ σένα που κά-θεις στο λεωφορείο και, μόλις στρου-γυλοκάθης, έβγαλεις ένα μολύδι και την έφημερίδα, τη δίπλωσες είς σχήμα όγδον και βάλθηκες να λύσης το σταυ-ρόλεξο. Καί άφοσιώθηκες στην πνευμα-τική — δόθεν — αυτή άπασχόλησι, με τέτοια έμβρίθεια και σοβαρότητα, σαν τον Άρχιμήδη στα μαθηματικά του προβλήματα. Καί ένώ τραμπαλίζεται τό λεωφορείο, έσύ μου κάβεις εκεί και μου γεμίζεις τε-τραγωνάκια. Τί θές να παραστήσης, λοι-πόν;

Πώς; Με ρωτάς τί με νοιάζει έμένα τί κάνεις έσύ; Με νοιάζει, βρέ, γιάτί μου δίνει στα νεύ-ρα. Όλες οι σά-χλες μου δίνουν στα νεύρα και προ-παντός οι επίδει-ξεις. Διότι περί έ-πίδειξης πρόκειται. Θες να παραστή-σης δηλαδή, ότι είσαι άνώτερος από τό λοιπόν επιβατικό κοινόν και εύφρεστε-ρος και έγκυκλοπαιδικότερος, άφού δεν άφίνεις εύκαιρία γιά να χρησιμοποιή-σης τη μόρφωσι και την παραμόρφωσί σου — τρομάρα να σου ήρθη, γυαλάκια. Καί θές να κάνης κι' έντύπωσι, να έ-πισώρης την προσοχή και την περιέρ-γεια στο άτομόν σου; Γιά κυττάτε, καλέ. Ο κύριος λύνει σταυρόλεξο. Με-λητηρός τύπος!

Ορίστε; Έλεύθερος είσαι να κάνης ό,τι θέλεις; Καί ποιάς λέει τό αντίθε-το; Κι' έσύ έλεύθερος είσαι να μου, τζουράνης τετραγωνάκια κι' έγώ έλεύθε-ρος είμαι να σέ σχολιάζω όπως μου κάνει γούστο, να σέ έλεεινολογήσω και να σου πάρω και την έφημερίδα να την πετάξω από τό τετράγωνο του παρα-θύρου.

Έκτός άν ο λόγος της σταυρολεξο-λύσεως είναι βαθύτερος. Έκτός, δηλα-δή, άν κάνουμε πως λύνουμε τό σταυ-ρόλεξο γιά ν' άγνοήσουμε αυτήν την ή-λικιωμένη κυρία που στέκεται άκριβώς δίπλα μας και έσύ, άν είχες μία σάλα φιλότιμο, βρέ τομάρι, θα σηκώνόσουν να της παραχωρήσης τη θέση σου. Δι-θεν πως είσαι άπορορημένος στην πνευματική σου εργασία και δεν παί-ρνεις είδησι τά χρήζοντα βοήθειας πρό-σωπα, που ύπάρχουν γύρω σου. Μαλλον αυτό θα είναι.

Τί; Δεν είναι; Άπλώς κάνεις τό κέ-φι σου; Τότε, λοιπόν, είσαι αυτό που λέγαμε.

Καί μάζεψε τό ταχύτερον την έφημε-ρίδα σου και βάλε τό μολύδι στην τσέ-πη, γιά να μην προβόι στα έσχατα και διασκεδάση με τά μούτρα σου σύμπαν τό λεωφορείο.

Σαχλαμαράκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δεν υπάρχει λέγει

Επί τελους! λέει με άνακουφι-σι, όταν γυρίσει σπίτι του ο Άντρέας στη γυναίκα του. Σ' έξηπόλεια!

Έκαμα σήμερα μία άσφάλεια ζωής γιά 200 έκατομύρια!

— Τί καλός που είσαι!... φωνάζει ο-λόχαρη η γυναίκα του. Τώρα πιό δεν θάχης άνάγκη να φωνάζης τό γιστρά, δ-ταν άρρωσταίνης...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δεν υπάρχει λέγει

Επί τελους! λέει με άνακουφι-σι, όταν γυρίσει σπίτι του ο Άντρέας στη γυναίκα του. Σ' έξηπόλεια!

Έκαμα σήμερα μία άσφάλεια ζωής γιά 200 έκατομύρια!

— Τί καλός που είσαι!... φωνάζει ο-λόχαρη η γυναίκα του. Τώρα πιό δεν θάχης άνάγκη να φωνάζης τό γιστρά, δ-ταν άρρωσταίνης...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δεν υπάρχει λέγει

Επί τελους! λέει με άνακουφι-σι, όταν γυρίσει σπίτι του ο Άντρέας στη γυναίκα του. Σ' έξηπόλεια!

Έκαμα σήμερα μία άσφάλεια ζωής γιά 200 έκατομύρια!

— Τί καλός που είσαι!... φωνάζει ο-λόχαρη η γυναίκα του. Τώρα πιό δεν θάχης άνάγκη να φωνάζης τό γιστρά, δ-ταν άρρωσταίνης...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δεν υπάρχει λέγει

Επί τελους! λέει με άνακουφι-σι, όταν γυρίσει σπίτι του ο Άντρέας στη γυναίκα του. Σ' έξηπόλεια!

Έκαμα σήμερα μία άσφάλεια ζωής γιά 200 έκατομύρια!

— Τί καλός που είσαι!... φωνάζει ο-λόχαρη η γυναίκα του. Τώρα πιό δεν θάχης άνάγκη να φωνάζης τό γιστρά, δ-ταν άρρωσταίνης...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δεν υπάρχει λέγει

Επί τελους! λέει με άνακουφι-σι, όταν γυρίσει σπίτι του ο Άντρέας στη γυναίκα του. Σ' έξηπόλεια!

Έκαμα σήμερα μία άσφάλεια ζωής γιά 200 έκατομύρια!

— Τί καλός που είσαι!... φωνάζει ο-λόχαρη η γυναίκα του. Τώρα πιό δεν θάχης άνάγκη να φωνάζης τό γιστρά, δ-ταν άρρωσταίνης...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο «άριθμός 45» μπήκε στο γρα-φείο του διευθυντού των φυ-λακών — γιά τρίτη φορά, μέσα σέ 35 χρόνια. Τόν περιμένε εκεί ο δικηγόρος του, που είχε πετύχει άλλοτε να τον καταδικάσουν μόνο σέ ισόβια δεσμά γλυτώνοντάς του τό κεφάλι.

— Σου φέρνω μία καλή είδησι, Σάν-τι, του είπε. Ο Πρόεδρος της Δημο-κρατίας σου έδωσε χάρι. Είς έλεύ-θερος!

— Έλεύθερος;... τραύλισε ο κα-τάδικος, σαν να μην κατάλαβαίνε. Ύστερα έκρυψε τό πρόσωπό του στο χέρι του και έξωσσε σέ βρα-χνούς λυγμούς δίκως δάκρυα.

Λίγες μέρες άργότερα, έφυγε γιά τό Άγιάτσιο. Εκεί τόν περιμέ-νε ο γυιός του, ο Λουίτζι πούχε κατεβή άπ' τό βουνά τους.

Ο Γκάσπαρε Σάντι τόν θυμόταν, άπ' την τελευταία φορά που τόν εί-χε δει, σαν ένα τριανταφυλλένιο πραγματάκι, φασκισμένο σφιχτά.

Τώρα ήταν ένας άντρας 40 χρόνων, ψηλός και δυνατός σαν τόν πατέρα του.

— Όπως σου έγραφα, πατέρα, είπε, φιλώντας με σεβασμό τό χέρι του, έχω παντρευτή άπό πέρουσι. Έλπι-ζω να μείνης εύχαριστήμένος άπ' τη γυναίκα μου...

Γιά να πάνε στο χωριό τους, δεν ήσαν ένα λεωφορείο με άλογα, σαν άλλοτε, άλλ' ένα αυτοκίνητο που έρχε-το σαν άστραπή...

Τό σπίτι τους δεν είχε αλλάξει. Μόνο στο λαχανόκηπό του είχαν ξε-ραθί μερικά δέντρα κι' είχαν φυ-τρώσει άλλα.

Κατερίνα! φώναζε ο Λουίτζι. Ήρθε ο πατέρας!

Η νέα γυναίκα έτρεξε να τούς ύποδεχθώ. Ήταν ύμορφη, νερή, ως 20 χρόνια.

— Καλώς ήρθατε, πατέρα, είπε φι-λώντας κι' εκείνη τό χέρι του γέ-ρου.

Ο Γκάσπαρε τήν κύτταξε στο μά-τια και τήν είδε να κοκκινίζει έα-φνικά άπόνα κύμα αίματος που είχε άνεβή στα μάγουλά της. Δίκως να ήλ τίποτα, τράβηξε πρós τό σπίτι, όπου ζαναγύριζε γιά πρώτη φορά ύστερ' άπό 40 χρόνια.

— Εμείς κοιμόμαστε στη μεγάλη κάμαρα, του είπε ο γυιός του. Σού-χουμε έτοιμάσει την άλλη. Άν ό-μως προτιμάς τη δική μας, πές μου τό...

Ο Γκάσπαρε κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του. Στη μεγάλη κάμαρα είχε σκοτώσει άλλοτε τη γυναίκα του και τό φίλο της! Ύστερα είχε κρυφί στο δάσος κι' είχε γίνει λη-στής...

— Προτιμώ τ' άλλο δωμάτιο, είπε. Άκουσε, Λουίτζι: Η γυναίκα σου είν' ύμορφη, αλλά πολύ νέα γιά σένα...

Μέρες ύστερα στο σπίτι, δίκως να προσθέσει άλλη λέξι...

Όλοι οι ντόπιοι συγχάρηκαν τό Γκάσπαρε γιά τό γυρισμό του. Άκόμα κι' ο έγγονος του άνθρωπου πούχε σκοτώσει άλλοτε, ήρθε να του ήλ πως είχε ξεχάσει τα περασμένα.

«Άντί να με σκοτώσι!... σκέφθηκε έκπληκτος ο γέρος. Πως άλλαξε ο κόσμος!»

Δεν άργησε ώστόσο να συνήθισι στην καινούργια ζωή του χωριού. Δέχθηκε εύγενικά τούς δημοσιογράφους, που έρχονταν άπ' τό Άγιάτσιο γιά να πάρουν συνέντευ-ξι άπ' τό Γκάσπαρε Σάντι, τό «λιοντάρι της Κορσικής».

Δέν είχε ξεχαστή ακόμα κι' είχε άντιμετωπίσει όλονάς τούς 5 χρόνια στο κλαρί κι' είχε άντιμετωπίσει όλονάς τούς 5 χρόνια στο κλαρί κι' είχε άντιμετωπίσει όλονάς τούς 5 χρόνια στο κλαρί...

Τ' όνομά του ήμενε πεισιχολούτσια, πονηριές και καλωσύνης, θυμίζοντας περασμένες πιά εποχές.

Σιγά-σιγά, έψαχν ναρκώνται οι ξένοι κι' η ζωή του Γκάσπαρε έγινε ήσυχη και κανονική.

Ο Λουίτζι ήπαινε συχνά στο βουνό, γιά να επιβλέψι τό κο-πάδι του. Ο πατέρας του ήμενε τότε μόνος στο σπίτι, με τη γυναίκα του.

— Γιατί μ' άποφεύγεις πάντα και δεν με κυττάζεις στο πρό-σωπο; τή ρώτησε μία μέρα. Γιατί με φοβάσαι;

— Δεν φοβάμαι, πατέρα... τραύλισε εκείνη, κλωμιάζοντας. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Κι' ο γέρος διάβασε στο μά-τια της νέας γυναίκας ένα τυφλό τρόμο, σαν κυνηγημένης έ-λαφινάς...

Καί μίαν άλλη φορά, πριν άπό 40 χρόνια, τόν είχαν κυττά-ζει έτσι δυό γυναίκες μάτια, ζυπνώντας στην ψυχή του τό θυμό της τή χήλας. Μα τώρα γέμισε τήν καρδιά του μία παράξενη συμ-πόνια...

— Πόσων χρόνων είσαι; τή ρώτησε.

— Δεκαεννιά, πατέρα...

— Είσαι πάρα πολύ νέα... πρόφερε άργά ο γέρος. Πρόσεξε!

Είσαι γυναίκα του γυιού μου, κι' έγώ είμαι ο Γκάσπαρε Σάντι...

Πέρασαν ήσυχα κάμποσες μέρες. Ύστερα, μία νύχτα, ο Γκά-σπαρε, που άλαφροκοιμότανε, ζύπνησε άπόνα θόρυβο στο λα-χανόκηπο. Με μία ένστικτη κίνησι άρπαξε τό πιστόλι του κι' έτρεξε στο παράθυρο. Πρόλαβε τότε να δει μία σκιά που κώ-θηκε κρυφά στο σπίτι!

Σκέψεις γρήγορες και τρομερές σπάθισαν τό μυαλό του. Συλ-λογίστηκε το γυιό του, που θα γύριζε τ' άλλο άπόγεμα άπ' τό βουνό... Άργά ή γρήγορα, θα μάθαινε πως ή γυναίκα του τόν απατούσε. Θα τί σκότωνε τότε, θα γινότανε κι' αυτός ληστής και θα καταντούσε στή φυλακή...

— Όχι, όχι κι' αυτός! ψιθύρισε ο γέρος. Πήδησε άπ' τό παράθυρο, διάσχισε τρέχοντας τό λαχανόκηπο κι' έσπασε με τόν άγκώνα του ένα τζάμι του παραθύρου της μεγάλης κάμαρας...

Δυό τρομαγμένα ξεφωνητά άντήχησαν, μέσ' στο σκοτάδι. Ο γέρος πυροβόλησε τρεις, τέσσερες, πέντε φορές πρós τό κρε-βάτι που άσπριζε άόριστο!

Έτρεξε ύστερα στην κουζίνα, άρ-παξε ένα ψωμί κι' ένα φλασκί με ρα-κή, πέρασε τη φουγιγιόβηκη του στο λαιμό και τό περιστρεφό στή ζώνη, τυ-λίχτηκε στο μανδύα του κι' έφυγε πρós τό δάσος, ένώ πίσω του τό χωριό ζυ-πνούσε και γέμισε άπό φώτα και φω-νές...

Πήρε τρέχοντας τόν άνήφορο... Του φαινόταν πως ήταν 25 χρόνων, όπως άλλοτε πούχε σκοτώσει τη γυναίκα του και τό φίλο της, και πως έπαίρνε τό βουνά γιά να πολεμήσι μόνος του με τούς χυροφύλακες...

Έτρεχε, έτρεχε... Καί δεν πρόσσε πως ή γεροντική καρδιά του χτυπούσε όλοένα πιό βαρεία και κουρασμένα, ο

Ο Γκάσπαρε άρπαξε τό πιστόλι του κι' έτρεξε στο παράθυρο.

ιδρώτας του αλάκωνε τό πρόσωπο, τό στήθος του λαχάνιαζε κι' η ζωή του έσθυνε σιγα-σι-γά, όπως σθύνει ή φλόγα του καντηλιού, όταν τελειώνη τό λάδι.

Στό τέλος, σταμάτησε και κύτταξε γύρω του. Είχε φτάσει κοντά στο δάσος.

Τα ψηλά δέντρα τόν τριγύριζαν άπό παντού, τόν έ-κρυβαν άπ' τούς έχθρους που θα τόν κυνηγούσαν. Ένοιωσε στον άέρα τό άρωμα του ρετσίνοϊ, της έ-λευθερίας, της μοναξιάς...

Σάν άλλοτε... όλα ήταν σαν άλλοτε... Με τις τελευταίες δυνάμεις που του άπόμεναν, σύρ-θηκε ως τα πρώτα δέντρα, που τ' άφήμωνε τό φως του φεγγαριού. Ύστερα έπεσε κάτω κι' έμεινε άκίνητος...

Γιά πάντα! Έτσι πέθανε στο δάσος ο ληστής Γκάσπαρε Σάντι, τό «λιον-τάρι της Κορσικής».

ΜΑΡΙΕΛ ΝΤ' ΑΡΛ

Πως σάθηκε ένα μωρό

Η μητέρα ενός νεογέννητου, που είχε έρθει πρόωρα στον κόσμο και ζυγίσε μόλις 1.125 γραμμάρια, πέθανε μετά δυό ή-μέρες άπ' τόν τοκετό. Η άδελφή της σκόρπωσε τότε μία πρό-χειρη «θερμοκοιτίδα» γιά τό μωρό, χρησιμοποιώντας γι' αυτό τό σκοπό μία θανατική κούνια, ντυμένη έσωτερικά με μαξιλά-ρια. Για να τη θερμώσει, μεταχειριζόταν γυάλινα βάζα της μαρμελάδας, που τα γέμισε κάθε τόσο με ζεστό νερό. Όσο γιά τη διατροφή του μωρού, τούθινε συμπυκνωμένο γάλα και σι-γά-σιγά, κατάρθωσε σέ μ' αυτό τόν τρόπο να το διατηρήσι στή ζωή — πράγμα που προκάλεσε την κατάπληξι και τό θαυμασμό των γιατρών. Τό περιστατικό αυτό συνέβη στο Γουέλιον των Ήνωμ. Πολιτειών.

Η Γραμμή της γυναίκας

Η ΓΡΑΜΜΗ «ΑΜΦΟΡΕΥΣ»

Η γραμμή «Αμφορέυς» επιτυγχάνεται με το κάπως υπερβολικό στρουγγύλεμα των ώμων και μία μεγάλη τάση προς τα κάτω. Αυτή η γραμμή είναι έντελως γυναικεία και συντελεί στο να παρομοιάζει τον γυναικείο μορφότο με αμφορέα, δηλαδή το γνωστόν αρχαίο αγγείο. Όσες έχουν πεστούς ώμους, δεν έχουν παρά να τους υπογραμμίσουν κάπως. Όσες όμως έχουν ώμους τετράγωνους, θα χρειασθώ να καταφύγουν σε ειδικές βάτες, που θα δώσουν στους ώμους των την κλίση που απαιτεί η μόδα. Έπειτα η μανικοκόλλησις θα γίνει αρκετά χαμηλά, ο γιακάς θα είναι στενός και όρθιος, για να θυμίζει ακριβώς και αυτός τον στενό λαιμό του αμφορέως. Η γραμμή «Αμφορέυς» παρατηρείται ιδίως στις μπλούζες, που γίνονται από χρωματιστά σατέν και άλλα μεταξωτά υφάσματα. Διάφορες ντεκούπ γαρνιρούν αυτές τις μπλούζες, άλλοτε σε σχήμα γιλέκου, άλλοτε σε σχήμα τραχηλιάς και άλλοτε σε σχήμα ναμίτου και, πολλές φορές, αυτές οι ντεκούπ είναι κεντημένες. Άλλες ντεκούπ αρχίζουν από ένα κορσελέ της μέσης και καταλήγουν στο μέρος της μανικοκόλλησής, χωρίς να έχουν μανικοκόλλησι, γιατί το είδος αυτής της μπλούζας έχει μανίκια κιμονό. Κιμονό επίσης μανίκια έχει μία άλλη μπλούζα, που έχει ένα κέντημα ψαροκόκκαλο, που αρχίζει από τα πουανιέ, διασχίζει όλο το πανωμάκι και τελειώνει στον λαιμό, που δεν έχει γιακά. Το κλείσιμο της εμπρός, γίνεται με έκλαιρο. Όλες αυτές οι μπλούζες σε γραμμή αμφορέως, είναι όμορφες και πολύ κομψές.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΛΑ ΚΑΙ ΛΟΥΞΑΤΑ

Το να είναι καλοσυναιμένη μία γυναίκα σε κάθε ώρα, σε κάθε περίπτωση, είναι μία μεγάλη τέχνη. Τα φορέματα που μπορεί να βάλει μία κυρία, για να κάνει μία επίσκεψη, δεν μπορεί να είναι το ίδιο με αυτά που θα φορέσει στη δουλειά της ή σε πρώτους περιπάτους. Θα σάς δώσουμε, λοιπόν, μερικές ιδέες, για να έχετε να διαλέξετε. Το τουίντ και τα λαινάς, είναι τα ένδεξιμένα υφάσματα για απλά φορέματα. Τα κορσάζ γίνονται, ως επί το πλείστον, κιμονό με λώζες, ντεκούπ και κόλ-σαλ. Οι φούστες είναι μάλλον πλατειές, με κουφόπιετες και το κλείσιμο του λαιμού πολύ χλωστό. Για χρώματα συνηθίζονται το θέκι, το χρώμα της σκουριάς, το πράσινο, το βιέ ρόζ, το έκαιγ, το μοριτορέ και τα μπλέ σε διάφορους τόνους. Για φορέματα πιο λουσατά, η γραμμή είναι πολύ απλή. Είναι όμως καμωμένα με υφάσματα, που δίνουν τον τόνο του λουσατού. Τα σκήπτρα έχουν τα βελούδα σε διάφορα χρώματα και για πιο άμπτυγιέ τα φάιγ και τα σάτέν. Πολλά απ' αυτά, γίνονται κορσελέ, με μεγάλα ντεκολτέ και φούστες φαρδιές, με κουφόπιετες, σοφρές ή πανώ. Μερικά κορσάζ έχουν στο τελείωμα του ντεκολτέ, φαρδιά δαντέλλα μαύρη. Η αντίθεσι της μαύρης δαντέλλας με το ανοικτό χρώμα του κορσάζ, δίνει την εντύπωση του άμπτυγιέ. Μερικά κορσάζ, καταλήγουν σε μύτες, που φτάνουν ως το επάνω μέρος της φούστας. Άλλα μοντέλλα παρουσιάζουν άφθονο ντραπάρισμα στους γοφούς και άλλα είναι μονοκόμματα στην τάλλια και σχηματίζουν τη μέση με μερικές σοφρές. Τέλος, θα ιδούμε και φούστες αν φόρμ, γαρνιρισμένες με διαγώνιες ντεκούπ.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τα έφετεινά επανωφόρια παρουσιάζουν ποικίλες μορφές. Δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε αν το τάδε ή δέινα σχέδιο, θα προτιμηθεί. Πρώτα έχουμε τα ονομαζόμενα μαντελέ, που είναι σαν ζακέτες ριχτές ή ζακέτες εφαρμοστές με ζώνη. Οι ριχτές είναι φυσικά πλατειές και για το κούμπωμά τους χρησιμοποιούν ένα μοναδικό κουμπί στο λαιμό, κάτω από τον γούνινο γιακά. Τα μανίκια είναι κιμονό και, εκτός των πουανιέ από γούνα, έχουν μία όμοια φάσα από γούνα επίσης και λίγο άπάνω από τους άγκωνας. Το είδος αυτό του γαρνιρίσματος προσδίδει μεγάλη χάρη στη σιλουέττα. Για αντίθεσι, την πλατεία αυτή ζακέτα, την φορούμε με φούστα στενή. Η άλλη ζακέτα που έχει ζώνη, έχει κούμπωμα ασυμμετρικό, σταυρωτό γιακά, γαρνιρισμένο με μπάντες από γούνα. Τα μανίκια έχουν μανικοκόλλησι κάπως χαμηλή, καταλήγουν σε γυριστό ρεβέρ και γούνα έχουν μόνο στις τσέπες. Έπειτα έχουμε τις ρεδιγκότες με χαμηλή μανικοκόλλησι, γαρνιρισμένη με βελονιές, όπως επίσης με βελονιές είναι γαρνιρισμένες οι ντεκούπ, που σχηματίζουν τις τσέπες της φούστας. Ο γιακάς, στρουγγυλός και μικρός, είναι γαρνιρισμένος με γούνα και συνεχίζεται με μία φάσα επίσης από γούνα, κάτω από την οποία είναι τοποθετημένο το κούμπωμα, κρυφό ή φανερό. Μία στενή ζώνη και πουανιέ από γούνα, συμπληρώνουν το σύνολο. Άλλο σχέδιο είναι οι κλασικές ρεδιγκότες με γκοντέ κάτω, με

εφαρμογή στην τάλλια και κιμονό μανίκια. Θέλουν ανάστημα και όχι καμπυλότητες. Είναι και ένα άλλο σχέδιο ρεδιγκότας, με δύο σειρές κουμπιά, με ντεκούπ λώζες, που συντελούν στην έκλεπτυνσι της τάλλιας και με γιακά γαρνιρισμένο με βελούδο. Και φτάνουμε στα ριχτά σχέδια, που γίνονται λιγότερο φαρδιά από άλλοτε, με κούμπωμα σταυρωτό ή ίσιο, κρυφό ή φανερό και μανίκια ραγκλάν ή ραφτά. Οι γιακάδες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία και στο σχήμα και στο γαρνιρίσμα. Τα χρώματα που θα προτιμηθούν: Μπλε-λαμπάλ, κόκ ντε ρόζ, πράσινο Βαλτικής, μπές, μπισκούι, ρού, βέρ φουζέρ, μόν ντορέ, φυμέ.

ΠΑΡΗΦΟΡΙΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ο Ντιόρ, κονταίνοντας τη φούστα, είπε: — Είχα παρατηρήσει, ότι οι γυναίκες δεν ήταν διόλου ευχαριστημένες με τις μακρές φούστες!... Η Σανέλ παρετήρησε: — Πού άκουσθηκε να θέλουν οι γυναίκες να δείξουν ό,τι άσχημότερο έχουν;... Η Σκιαπαρέλλι πρόσθεσε: — Αν έχω ψυχολογήσει καλά τις γυναίκες, ο Κριστιάν Ντιόρ, θα το

δείξη το μέλλον. Όσον αφορά τα δικά μου μοντέλα, δεν θα κοντήνω ούτε ένα πόνο τις φούστες τους!...

Η Λανδέν-Καστιγιό είναι κι' αυτή εναντίον της κοντής φούστας: Ο Ντιόρ θέλει τις φούστες του 42 εκατοστά του μέτρου από το έδαφος. Έγώ θα τις κάνω 30!...

Και οι άντεγκλήσεις συνεχίζονται. Το πιο όμορφο και ιδιόρρυθμο κόσμημα, το παρουσίασε με τις συλλογές της Η Σκιαπαρέλλι: Ένα πανταντίφ από μεγάλο τοπάς, σαν αγό.

Τα πιο παράξενα υποδήματα τα παρουσίασε η Μάγκυ Ρούφ από μαύρο σατέν, με τις μύτες γυριστές «ά-λά-Τούρκα». Τα ωραιότερα γάντια ήταν του Ντιόρ από γκλασέ δέρμα σε χρώμα βερυκοκί. Συνόδευαν ένα ταγιέρ γκρι.

Η πιο κομψή ζώνη ήταν της Λανδέν Καστιγιό, από αντίλοπη. Το πιο διασκεδαστικό καπέλλο ήταν του Ζιβανού, ένα μικρό μελόν από μελουνζίν τρυπητό στο μέτωπο.

Η πιο κοντή φούστα του Ντιόρ: 42 εκατοστά από το έδαφος.

Η πιο μακρύτερη φούστα του Κογκάν: 25 εκατοστά.

Το πιο πλατύ παλτό ο Ζάκ Φάτ.

Το πιο στενό ο Κριστιάν Ντιόρ.

Τις πιο μικρές καλότες ο Ντιόρ.

Και τις πιο μεγάλες, ο Μπαλεντσιάγκα.

Ωστε, όπως βλέπετε, η μόδα είναι γεμάτη αντιθέσεις.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Μουσλίνες, σατέν, φάιγ, βελούδα, δαντέλλες κρέπ, αυτά χρησιμοποιούνται για βραδυνά φορέματα επίσης και όλων των ειδών τα σχέδια: Στύλ Πρενσές, τάλιες κορσελέ, μπουσσοί ντραπαριστοί, μεγάλα ντεκολτέ, χωρίς μπρετέλες και κορσάζ σταυρωτά με ώμους.

Η γραμμή Πρενσές είναι από τις ωραιότερες και κάτω φαρδύνει. Το κορσάζ είναι ντραπαριστό και το ντεκολτέ μυτερό. Μία τέτοια τουαλέττα, καμωμένη από μαύρο σατέν και φορεμένη με μαύρα δερμάτινα γάντια, είναι η τελευταία λέξις της μόδας. Ένα κολλιέ και μία καρφίτσα στο κορσάζ, αποτελούν το συμπλήρωμα.

Μαύρο και άσπρο, άσπρο και μαύρο, παίζουν τον κυριώτερο ρόλο στις βραδυνές εμφανίσεις. Ίδου μερικά μοντέλα:

Του Πακέν: Κορσάζ ντραπέρ πολύ ντεκολτέ από άσπρο μάλ κρέπ, που σταυρώνει επάνω από το κορσελέ της φούστας, που είναι καμωμένη από μαύρο σατέν Ροντιά.

Ζάκ Φάτ: Ένα ντραπάρισμα μουσλίνας άσπρης συνοδεύει το ρομαντικό ντεκολτέ μιας τουαλέττας από μαύρο βελούδο.

Πιέρ Μπαλμάλν: Μία μακρύτερη μουσλίνα ανεμίζει, καρφωμένη στον ώμο μίας φαιστιάτης τουαλέττας, που συνίσταται σε κορσάζ από ντραπαριστή μουσλίνα και φούστα βελουδένια.

Νίνα Ρικί: Τουαλέττα πρενσές από χοντρό άσπρο σατέν, με ώμους και μυτερό ντεκολτέ. Μία βελουδίνη μαύρη κορδέλλα διασχίζει το κορσάζ οριζοντίως, καταλήγουσα σε φίδιο, τοποθετημένη στο πλάι.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

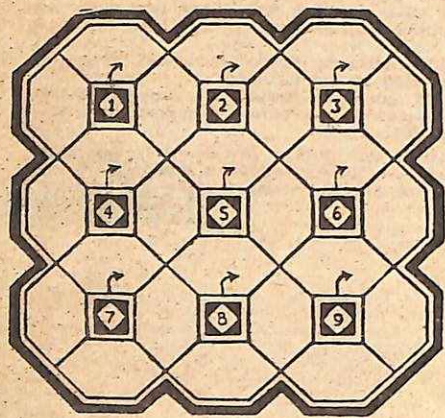
- 1) Ταγιέρ ντεμί-κλασσικό. Η φούστα είναι ίσια. Η ζακέτα μεσάτη με ένα μεγάλο νωμίτη και σταυρωτό κούμπωμα. Γιακάς δεν υπάρχει και τα μανίκια είναι ραγκλάν.
- 2) Μεγάλη κομψότης και συγχρόνως απλότης χαρακτηρίζουν το κιτρινωπό αυτό ταγιέρ από τουίντ. Έχει ένα ιδιόρρυθμο ασυμμετρικό κούμπωμα και λώζες φορμάρον την τάλλια.
- 3) Επίσης ταγιέρ σε χρώμα κακάο σανζάν. Η ζακέτα είναι μάλλον ριχτή και γαρνιρείται με σουτάς καθώς και οι τσέπες.
- 4) Ταγιέρ με ζακέτα σταυρωτή με ραγκλάν μανίκια και δύο σειρές κουμπιά. Η φούστα έχει πλάτος κάτω με δύο κουφόπιετες εμπρός και δύο πίσω.
- 5) Νεανικώτατο ταγιέράκι για ηρώνα, που δεν κάνει κρύο. Έχει το χρώμα του σταριού. Κοντά μανίκια κιμονό, μικρή μπάσκα και ζωνίτσα στενή.
- 6) Ταγιέρ από τουίντ φανταζι με σταυρωτή μαρτεγκάλ. Τα μανίκια είναι κιμονό, οι ώμοι πολύ κατεβαστοί και μία ραφή πίσω στη μέση συντελεί στο να λεπτύνει τη σιλουέττα.
- 7) Ταγιέρ φανταζι από κόκκινο ντραπέρ με τρία κουμπιά, με στρουγγυλή μπάσκα και με μανίκια κιμονό.

Το κλείσιμο φθάνει ως την ρίζα του λαιμού. Η φούστα είναι στενή και ίσια.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό κυκλοεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία τετρασύλλαβη λέξη. Θ' αρχίσετε πάντοτε από το σημείον όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την

κατευθυνόμενοι πού δείχνει :

- 1) Μοναχογυιός.
- 2) Απαραιτήτη στο στρατιώτη.
- 3) Βλακεία.
- 4) Σελίδα επιστολής.
- 5) Προσφέρει ποικίλο θέαμα.
- 6) Τρώγεται, αλλά και δηλητηριάζει.
- 7) Έξωτικό καρποφόρο δέντρο (καθ.).
- 8) Αξιογάπητα.
- 9) Τίτλος λαϊκού τραγουδιού.

Σωστό — λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράφτε εκείνη που δεν ταιριάζει :

- 1) Τα φίδια δεν έχουν σπονδυλική στήλη : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 2) Η βρωματολογία είναι κλάδος της χημείας : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 3) Η Κίνα δεν παράγει ούτε σταγόνα κρασιού : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 4) Οι λευκοί πολύ σπανίως προσβάλλονται από την ασθένεια του ύπνου : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 5) Στη Σελήνη τα δειλινά είναι πολύ μεγαλύτερας διαμέτρου από τα ωριαία παρά στη Γη : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 6) Η Ρόδος άνωμαζόταν στην αρχαιότητα Όριον : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 7) Η Αικατερίνη των Μεδίκων είναι ο ήθικος αυτόγραφος της σφαγής της «Νύκτας του Άγιου Βαρθολομαίου» : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Μεταμορφώσεις

- 1) Το ΑΛΣΟΣ με 7 μεταμορφώσεις να γίνει ΚΗΠΟΣ.
 - 2) Ο ΣΙΤΟΣ με 6 μεταμορφώσεις να γίνει ΑΡΤΟΣ.
 - 3) Η ΚΑΣΟΣ με 6 μεταμορφώσεις να γίνει ΣΥΡΟΣ.
- Θ' αλλάζετε κάθε φορά ένα μονάχα γράμμα, χωρίς κανέναν αναγραμματισμό.

Μία μυστηριώδης δολοφονία

Ένας έμπορος δολοφονήθηκε σ' ένα έρημο δρόμο, έξω απ' τη Θεσσαλονίκη, το απόγευμα της 25ης Μαρτίου. Η αστυνομία ανέλαβε πέντε υπόπτους στη Λάρισα. «Ας τους ονομάσουμε Α, Β, Γ, Δ και Ε. Καθένας απ' αυτούς έδωσε στην ανάκριση 4 απαντήσεις, απ' τις οποίες οι 3 ήταν απολύτως ελκυστικές και μία μόνον ήταν ψευδής. Μπορείτε τώρα να συμπεράνετε ποιος απ' τους τέσσερες έκανε το έγκλημα; Να οι απαντήσεις τους :

Ο Α είπε : «Ήμουν στην Αθήνα, την ημέρα του εγκλήματος. Δεν σκότωσα ποτέ κανένα. Ο ένοχος είναι ο Ε. Ο Δ κι' εγώ είμαστε φίλοι.

Ο Β είπε : Δεν έσκότωσα τον έμπορο. Ποτέ μου δεν ήπια κρασί. Ο Ε με γνωρίζει. Βρισκόμουν στην Κόρινθο, την ημέρα του εγκλήματος.

Ο Γ είπε : Ο Β είπε ψέμματα πώς δεν ήπια ποτέ κρασί. Ο φόνος έγινε την ημέρα της Εθνικής Εορτής. Ο Α βρισκόταν τότε στην Αθήνα. Ένας από μας τους πέντε είναι ένοχος.

Ο Δ είπε : Δεν έσκότωσα τον έμπορο. Ο Ε δεν πήγε ποτέ στη Θεσσαλονίκη. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τον Α. Ο Β βρισκόταν στην Κόρινθο, την ημέρα του εγκλήματος.

Ο Ε είπε : Δεν σκότωσα τον έμπορο. Δεν πήγα ποτέ στη Θεσσαλονίκη. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τον Β. Ο Α είπε ψέμματα πώς είμαι ένοχος.

Τα μεγαλύτερα άθροισματα

Για να εξακριβώσετε αν είσθε οξυδερκής και παρατηρητικός, αν δηλαδή το μάτι σας «κόβει» άμέσως, προσπαθήστε να βρείτε, σε καθεμιά απ' τις παρακάτω ομάδες αριθμών, ποιες είναι οι τρεις σειρές που οι μονοψήφιοι αριθμοί τους δίνουν τα μεγαλύτερα άθροισματα. Πρέπει να χέτε δώσει την απάντησή μέσα σε 2 λεπτά της ώρας. Συνεπώς, δεν έχετε τον καιρό να προσθέσετε τους αριθμούς όλων των σειρών και ν' απαντήσετε με βεβαιότητα. Θα βασισθήτε μόνο στο μάτι σας.

Ομάς I	Ομάς II
α) 1 2 3 4 5 6 7	α) 1 1 1 1 5 5 5
β) 1 1 2 3 4 5 8	β) 1 5 1 5 1 5 1
γ) 7 6 5 4 3 2 1	γ) 1 6 4 6 5 1 5
δ) 2 3 7 5 6 8 6	δ) 5 6 4 6 0 1 1
ε) 2 3 4 5 6 6 7	ε) 6 1 1 5 5 4 0
στ) 1 1 1 7 7 7 1	στ) 1 2 0 5 6 4 1
ζ) 2 8 3 4 5 6 8	ζ) 1 5 3 6 7 5 1
η) 2 1 1 3 4 5 8	η) 1 7 3 3 1 6 5

Μεταγραμματισμός

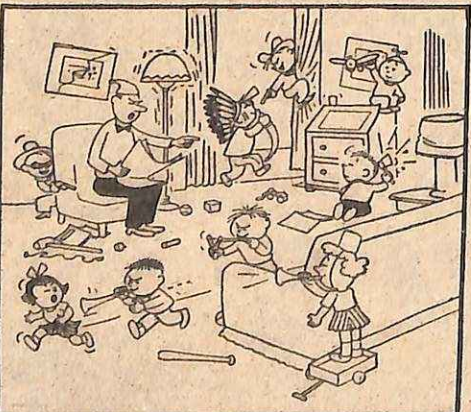
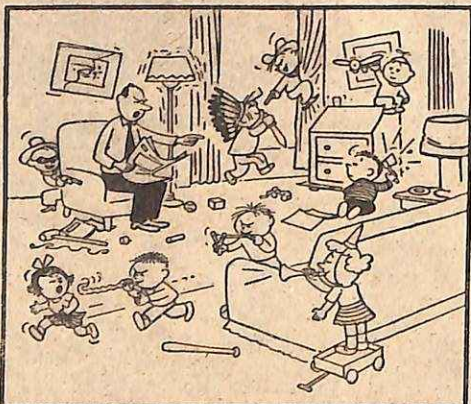
Υψιλον να βάλτε, μ' το ιώτα βγάλτε, κάθ' όσον θέλει, κάθ' όσον θέλει, κάθ' όσον θέλει, κάθ' όσον θέλει.

Ήρωες και συγγραφείς

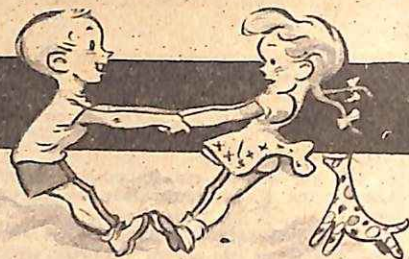
Ποιοι συγγραφείς είναι οι δημιουργοί των ακόλουθων ήρώων και ήρωίδων : 1) Ντ' Αρτανιάν. 2) Άρσέν Λουπέν. 3) Σουράν. 4) Γαργαντούας. 5) Λωποδύτης. 6) Ηλέκτρα.

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

Τα δυο αυτά σχέδια, που φαίνονται εκ πρώτης όψεως πανόμοια, διαφέρουν μεταξύ τους σε 15 μικρολεπτομέρειες. Αν βρείτε όλες τις διαφορές μέσα σε δυο λεπτά της ώρας σ'ας αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Οι ημέρες του χρόνου

Στο σχολείο μπαίνει ο κ. επιθεωρητής και κάνει μερικές τυπικές ερωτήσεις στους μαθητές. «Ανάμεσα σ' όλα τα παιδιά, ήταν κι' ένα κοκκινόμαλλο παιδί, που όταν ο επιθεωρητής το ρώτησε πόσες μέρες έχει ο χρόνος, εκείνο του απάντησε :

— Έπτά!...
— Σου είπα, μικρέ μου, πώς θα σου πής, του φώναξε ο κ. επιθεωρητής, πόσες μέρες έχει ο χρόνος και όχι η εβδομάδα. Λοιπόν; Για ξανασκέψου : Πόσες μέρες έχει ο χρόνος;

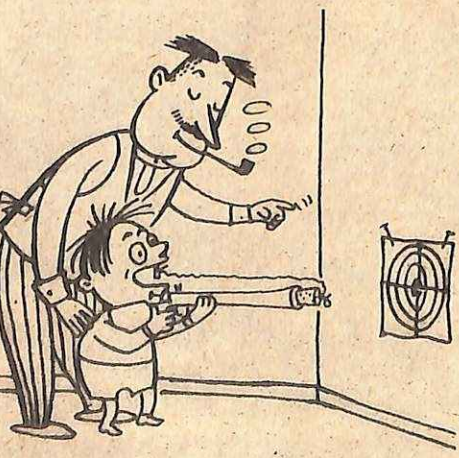
Το παιδάκι όμως, δίχως να χάσει την ψυχραιμία του, εξήγησε :

— Έπτά, κύριε επιθεωρητά! Τη Δευτέρα, την Τρίτη, την Τετάρτη, την Πέμπτη, την Παρασκευή, το Σάββατο και την Κυριακή... Τώρα, αν υπάρχουν κι' άλλες, εγώ δεν τις ξέρω, γιατί δεν μάς τις έμαθε ο δάσκαλος!...

MIKY—MAOUS

— Αν το φάμε όλο, Γιαννάκη, η μαμά θα ξεχάσει πώς το έφτιαξε!...

ΟΤΑΝ ΠΟΝΑΗ ΤΟ ΔΟΝΤΑΚΙ

— Έλα, μαρό μου. Τράβα τώρα και θα το πετύχης!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Έπίμονος και η Νίκη

Μια φορά κι' έναν καιρό, ήταν μια χήρα που είχε ένα παιδί, τον Έπίμονο. Όταν ο Έπίμονος μεγάλωσε αρκετά, είπε μια μέρα στη μάνα του :

— Θέλω να πάρω για γυναίκα μου τη βασιλοπούλα. Πήγαινε, μάνα, να τη ζητήσεις.

Η μάνα του τα έχασε :

— Γιεμό μου, πώς θα πάω να ζητήσω εγώ ή φτωχιά μιά βασιλοπούλα;

Ο Έπίμονος όμως δεν υποχωρούσε και ή καυμένη μάνα αναγκάστηκε να παρουσιάσει στο βασιλιά.

— Πολυχρομένε μου, του είπε ίκετευτικά ή χήρα, θέλω κάτι που δεν τολμώ να το πάω...

Ο βασιλιάς ήταν καλός και άκουγε πάντα με προσοχή τα παράπονα των φτωχών. Γι' αυτό και δεν την αποπήρε, παρά της είπε χαμογελαστά :

— Κυρά μου, λέγε δ'τι θέλεις... Οι βασιλιάδες ακούνε πάντα το λαό τους...

— Πολυχρομένε μου, να ο γυιός μου... θέλει για γυναίκα την κόρη σου...

Ο βασιλιάς, χωρίς να θυμώσει, τη ρώτησε :

— Τι τέχνη ξέρει ο γυιός σου;

— Είναι μικρός ακόμα και δεν έμαθε καμιά τέχνη.

Τότε ο καλός βασιλιάς της είπε, με γλυκό τρόπο :

— Πήγαινε, κυρά μου, πίσω κι' όταν μάθω ο γυιός σου μια τέχνη, έρχεσαι και σου δίνω τη θυγατέρα μου...

Γύρισε η μάνα πίσω και τα είπε όλα στον Έπίμονο.

— Μάνα, της είπε αυτός, αν δεν πάρω τη βασιλοπούλα, θα τρελλαθώ. Κάνε δ'τι καταλαβαίνεις...

Η μάνα του δεν ήξερε τί να κάνει. Απ' τη λύπη της, πήρε έναν δρόμο και βγήκε έξω, στο ύπαιθρο. Βάδιζε, βάδιζε, ώσπου έφτασε το βράδυ κοντά σε μια λίμνη. Κάθισε εκεί να ξεποστάσει...

— Τι κόπος, είπε αναστενάζοντας...

Την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκε μπροστά της ένας γέρος.

— Τι με θέλεις, κυρά μου, και με φωνάζεις; Εγώ είμαι ο Κόπος.

Η μάνα, στην αρχή, τα έχασε, μα γρήγορα συνήλθε και του είπε όλη την ιστορία του γιου της.

— Μη στεναχωριέσαι καθόλου, κυρά μου, της είπε ο Κόπος. Φέρε τον γυιό σου κι' εγώ σε τρία χρόνια θα του μάθω όλες τις τέχνες.

Η μάνα χάρηκε πολύ και την άλλη μέρα έφερε το γιο της και τον παρέδωσε στον Κόπο.

Ο Κόπος είχε μια κόρη όμορφη που την έλεγαν Νίκη. Μόλις είδε ή Νίκη τον Έπίμονο, τον αγάπησε και, πλησιάζοντάς τον κρυφά απ' τον πατέρα της, του είπε :

— Πρόσεξε, Έπίμονε, τί θα σου πώ : Όποια δουλειά κι' αν σου δείξει ο πατέρας μου, μη του πής ότι είναι δύσκολη, γιατί θα σε φάη. Να λες πάντα : «Δεν είναι τίποτα, στην πρώτη θα δυσκολευτώ, στη δεύτερη θα το μάθω». Άκου; Μη το ξεχάσης!

— Όχι, είπε ο Έπίμονος.

Ο Έπίμονος έκανε δ'τι του είπε ή Νίκη. Κάθε φορά που ο Κόπος του έδειχνε τα μυστικά μιας τέχνης και τον ρωτούσε : «Μπορείς να τη μάθης;», ο γυιός της χήρας απαντούσε : «Δεν είναι τίποτα, στην πρώτη θα δυσκολευτώ, στη δεύτερη θα το μάθω». Ο Κόπος δλοένα του έδειχνε δυσκολίες, μα και ο Έπίμονος δλοένα έδειχνε μεγαλύτερο θάρρος.

Έτσι ο Κόπος, στο τέλος των τριών χρόνων, κάλεσε τη μάνα του Έπίμονου και της είπε :

— Κυρά μου, ο γυιός σου έγινε τέλειος τεχνίτης. Τώρα μπορεί να πάρη την κόρη του βασιλιά.

— Άλθ'α; απόρησε ή μάνα.

— Ναί, φτωχή μου, αλθ'α!...

Η μάνα χάρηκε και άγκάλιασε το γυιό της, κλαίγοντας.

— Γιεμό μου, τώρα θα πάω να το πάω στο βασιλιά για να πάρης τη βασιλοπούλα... του είπε.

— Μάνα μου, της απάντησε ο γυιός της, τώρα δεν έχουμε ανάγκη τη βασιλοπούλα... Είμαστε πλούσιοι κι' εμείς όπως και ο βασιλιάς.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Νοικοκυρούλα

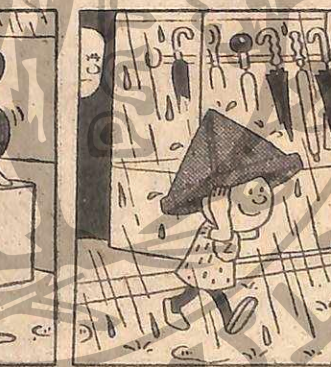
Τί γλυκειά, γλυκειά ζωύλα, που περνούμε στο χωριό μας. Είμαι μ'ς στο φτωχικό μας μια μικρή βασιλοπούλα.

Σιγουρίζω, τη μητέρα στο μαγειρείο βοηθάω και πολύ τον αγαπώ τον καλό μου τον πατέρα.

Τον πατέρα, που δουλεύει. Το ψωμί μας για να βγάλη. Όταν έρθη στο κεφάλι στα μαλλιά μου με χαϊδεύει.

Με χαιδεύει και ρωτάει, αν έστρωθη το τραπέζι, κι' εγώ τρέχω κι' αυτός παίζει, με τη βιά μου γελάει!

Είμαι μ'ς στο φτωχικό μας μια μικρή βασιλοπούλα. Τί γλυκειά, γλυκειά ζωύλα, που περνούμε στο χωριό μας!... Κ. ΚΑΡΥΟΤΑΚΗΣ

Η ΖΩΙΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΡΙΝΑ

Πάνω στην άσπρη, ψάθινη πολυθρόνα του, ο Κι-Γιούν όνειροπολεί σιωπηλά, τυλιγμένος στη σκοτεινόχρωμη ρόμπα του. Ο έπισκέπτης του σέβεται τις βραθείες του σκέψεις και δεν επαναλαμβάνει την ερώτησή του.

Μά, στο μεταξύ, ο Κι-Γιούν άφίνει την όνειροπόλησή του κι' αποφασίζει να μιλήσει.

— Είσαι περίεργος, σαν 'Ανατολίτης, λέει μ' ένα χαμόγελο, κι' εύγενικός, σαν Κινέζος... Ρώτησες να μάθης πώς γεννήθηκε στον τόπο μας η σκληρή συνήθεια να μικραίνουν τα πόδια των κοριτσιών, έτσι που να μη μπορούν να τρέξουν, να περπατήσουν και ν' απομακρυνθούν χωρίς βοήθεια... Αυτή, λοιπόν, η παλιά συνήθεια — που σδύνεται τώρα τελευταία — προέρχεται, όπως και τόσες άλλες, από έναν έρωτικό πόνο...

— Έδώ και πολύ καιρό, πριν ακόμα η Εύρώπη σας γίνει πολιτισμένη χώρα βασίλευε στο Πεκίνο ένας νεαρότατος αυτοκράτορας, που ήταν έρωτευμένος. Όλες οι γυναίκες που είχε στο γυναικωνίτη του, δεν τον είχαν δη ποτέ τους. Δεν τις ήθελε ο Χό-Μπιχί, ο αυτοκράτορας. Λαχταρούσε μονάχα μια Ταρτάρα πριγκίπισσα.

— Στο τέλος, η γρηά μητέρα του, απελπισμένη που τον έβλεπε να λυώνει, κάλεσε ένα γιατρό. Έκείνος παρουσιάστηκε τρέμοντας μπροστά της και διαπλώθηκε χάμω μπρούμυτα, μη τολμώντας ν' αντικρύσει το σεβαστό πρόσωπό της.

— Μονάχα μια γιατρεία υπάρχει για το γυιό σου! της είπε, όταν ο φόβος του επέτρεψε να μιλήσει. Δός του, ό,τι επιθυμείς...

— Δυό πράγματα επιθυμείς, του απάντησε εκείνη, την Ταρτάρα Τσέο Μπάν και τα χρυσά κρίνα που έχω στις σέρρες μου και που ανθίζουνε κάθε έκαστο χρόνο...

— Περβαίνουν λοιπόν από έρωτα στην Κίνα; ρώτησε το γιατρό η πριγκίπισσα, ι

— Για τα κρίνα, θά πρέπει να δούμε τον άρχηγό των λουλουδιών. Όσο για τη μικρή Ταρτάρα, πές μου πού βρίσκεται, να σου τη φέρω...

— Καί, πραγματικά, ο γιατρός ξεκίνησε, μαζί με μια ακολουθία, για να πάει να ζητήσει το χέρι της Τσέο Μπάν απ' τον πατέρα της. Ήταν γλυκομίλητος κι' έλπιζε να τα καταφέρει... Ωστόσο, ο πατέρας της κοπέλλας άρνήθηκε να τη δώσει σ' έναν άντρα πουχε τόσες άλλες γυναίκες και τις περιφρονούσε.

— Μά ο έξυπνος γιατρός δεν απελπίθηκε. Κατάφερε μια σκλάβια της πριγκίπισσας να τον οδηγήσει σ' αυτήν. Γονάτισε τότε μπροστά της, όπως είχε κάνει μπροστά στη γρηά αυτοκράτειρά του, κι' άκούμπησε το μέτωπό του χάμω.

— Σήκω πάνω, του είπε εκείνη. Δεν στέκει σ' ένα γέρο να γονατίζει έτσι. Τί θέλεις;

— Ο γιατρός μίλησε τότε με την ποιητική γλώσσα της παλιάς Κίνας. Διηγήθηκε τον έρωτα του αυτοκράτορά του, την αρρώστια του και τον άδικο θάνατο που τον περίμενε, αν η Τσέο Μπάν εξακολουθούσε ν' αρνιέται.

— Ω, είπε η πριγκίπισσα, πεθαίνουν λοιπόν, από έρωτα στην Κίνα;... Πώς θα-θελα να ζούσα σ' αυτή τη χώρα!

— Κι' άκουσε με προσοχή τις μαγευτικές περιγραφές που της έκανε ο γιατρός. Ύστερα μίλησε στον πατέρα της και τον έπεισε να δώσει τη συγκατάθεσή του στο γάμο της.

— Έτσι, την άνοιξη, η ωραία πριγκίπισσα έφτασε στο Πεκίνο, όπου η γρηά αυ-

τοκράτειρα τη δέχτηκε μ' άνοιχτή άγκαλιά.

— Όσο ζύγωνε ο έρχομός της διαλεχτής του, ο Χό Μπιχί ξανάβρισκε το κέφι του. Είχε γίνει χαρούμενος, είχε ξεχάσει τα χρυσά κρίνα και λαχταρούσε μόνο την Τσέο Μπάν.

— Αφού έβαψε με τα χέρια της τα δ-μορφα μάτια της Ταρτάρας, η αυτοκράτειρα, την ώδηγησε στο παλάτι του γιου της. Και το ζευγάρι έμεινε μονάχο του έ-φτά φεγγάρια, δίχως να βλέπει άλλον κα-νένα, έκτος απ' τους λίγους υπηρέτες που είχε πάρει μαζί του.

— Μά, στο παλάτι των έγκαταλειμμέ-νων γυναικών, η όμορφότερη απ' αυτές, η Ζαλά, βασανιζόταν απ' τις αναμνήσεις της. Κι' έκρυβε τον πόνο της, για ν' ά-ποφεύγει τα πειράγματα των άλλων. Έ-κείνες μιλούσαν για τον αυτοκράτορα σαν για ένα θεό, που δεν θα τον ξανάβλεπαν πιά!...

— Τί παράξενος αυτοκράτορας! λέγα-νε. Ήθελε μονάχα μια γυναίκα και τα χρυσά κρίνα. Τη γυναίκα τώρα την έχει... Μά, όσο για τα κρίνα, θά πρέπει να περι-μένη όδόντα χρόνια, ώσπου να ξαναθί-σουνε...

— Και γελοῦσαν με κακία. Μιά τρομερή ιδέα πέρασε τότε απ' το κεφάλι της απελ-πισμένης Ζαλά:

— Αν του δώσω μια μεγάλη, μιαν άπέραντη άπόδειξη της αγάπης μου, βέ-βαια, δεν θα μ' άφισε δίχως άνταμοιβή. Θα του ζητήσω τότε ένα φιλι μονάχα... Τι-ποτ' άλλο!

— Δεν ήξερε η δύστυχη τους άντρες, που δεν αγαπάνε παρά μόνο τους πόθους τους... Γι' αυτό, μια νύχτα, πήρε ένα μεγάλο μα-χαίρι και πελέκισε μ' αυτό τα ώρτια της πόδια, δίνοντάς τους το σχήμα μπουμπου-κιών κρίνων. Δεν λογάριασε καθόλου τον πόνο...

— Ύστερα, έτσι καθώς ήταν ματωμένα, τα βούτηξε σε λυωμένο χρυσάφι... και λι-ποθύμησε!

— Όταν ξύπνησε, είχαν μαζευτεί γύρω της όλοι οι αλλικοί του αυτοκράτορα. Και συμφωνούσαν όλοι τους πώς τα πόδια της, τα άκρωτηριασμένα κι' επιχρυσωμένα, ήταν ίδια κι' άπαράλλαχτα με δυό μπου-μπουκία χρυσών κρίνων!...

— Ο Κι Γιούν σταμάτησε για λίγο την ιστορία του. Ο έπισκέπτης του τον άφη-σε ν' ανασάνει, να ξεκουραστεί, κι' ύστερα τον ρώτησε με περιέργεια:

— Και τί είχε τότε ο αυτοκράτορας Χό-Μπιχί;

— Ο αυτοκράτορας έμαθε με ψυχραι-μία την είδηση. Κι' είπε μόνο:

— Με δυό πόδια έτσι πελεκημένα, καμ-μιά γυναίκα δεν θα μπορούσε ποτέ να έγ-καταλείψει τον άντρα της.

— Η Τσέο Μπάν άκουσε τα λόγια του αυτά... και κατάλαβε! Με τη σειρά της, λοιπόν, έδωσε κι' αυτή στα χυτά της πο-δαράκια το σχήμα χρυσών κρίνων, για ν' άποδείξει έτσι την άφοσίωσή της στον άν-τρα της. Ο αυτοκράτορας χάρηκε τότε κι' έβαλε να διαλαλήσουν σ' όλη τη χώρα του τη θυσία της καλής του και να πούνε πως κάθε τίμια γυναίκα που αγαπάει τον άν-τρα της, θάπρεπε να κάνει το ίδιο με την Τσέο Μπάν.

— Κι' έτσι η θυσία μιάς γυναίκας, πού-θελε ν' άποδείξει μ' αυτόν τον τρόπο στον αγαπημένο της τον έρωτά της, έγινε ά-φορμή να έπικρατήσει αυτή η σκληρή συ-νήθεια στην Κίνα.

— Από τότε έχουν περάσει τέσσερις χι-λιάδες χρόνια. Κι' όμως όλες οι γυναίκες μας εξακολουθούν να έχουν μικρά πόδια... τόσο μικρά, ώστε να μη μπορούν ν' άπο-φύγουν ούτε τον έρωτα, ούτε τους πόνους του!

A. ΚΙΝΓΚΜΑΡΚ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ
ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Μιά μυστηριώδης νέα στο νε-κροταφείο

Τις πρώτες μέρες του 'Ιανουαρίου του 1910, οι Πατρινοί τρομοκρατήθηκαν ά-πο την είδηση πως μια πεθαμένη νέα γυναίκα... βρυκολάκισε!

Ο πανικός που δημιουργήθηκε ήταν μεγάλος. Στις άπόμερες γειτονίες, οι άνθρωποι μαζεύονταν χωρίς να φοβούνται το βράδυ στα σπίτια τους και κανείς δεν κυκλοφορούσε προς το μέρος του Α' Νεκροταφείου, ύστερα από τη δύση του ήλιου.

Την πληροφορία για το βρυκολάκι-σμα άκείνη της νέας γυναίκας, την εί-χε φέρει ο φύλακας του νεκροταφείου, ο Καλογιάννης, την είχαν δε επιβεβαι-ώσει η γυναίκα του καθώς και η κου-νιάδα του, που έμεναν μαζί του σ' ένα μικρό σπίτι στην άκρη του κοιμητη-ρίου.

Η Έκκλησία, φυσικά, δεν είχε λό-γους να μη πιστέψει τον φύλακα. Κι' ο μητροπολίτης έδωσε την έντολή να γί-νουν παρακλήσεις πάνω από τον τάφο της νεκρής.

— Άλλά ποιά ήταν η γυναίκα αυτή; Ούτε ο Καλογιάννης, ούτε οι δυό γυ-ναίκες μπορούσαν να πούν συγκεκριμέ-να πώς αναγνώρισαν τη νέα. Τα γεγονό-τα έτυλιχτηκαν τόσο ραγδαία κι' ο τρόμος τους ήταν τόσο συγκλονιστικός, που δεν πρόλαβαν να... ρωτήσουν τη δύ-στυχη νέα ποιά ήταν!...

Οι παπάδες σκέφθηκαν τότε να ψά-ξουν τα βιβλία του νεκροταφείου. Βρή-καν, λοιπόν, τρεις νέες γυναίκες που εί-χαν πεθάνει στο διάστημα των δυό τε-λευταίων μηνών, μιά ο φύλακας και η γυναίκα του δεν μπόρεσαν να πούν με ποιάν από τις τρεις έμοιαζε η βρυκολα-κισμένη. 'Ετσι, για περισσότερη σι-γουρία, άποφασίστηκε να γίνουν λει-τούργιες πάνω και στους τρεις τάφους και να τους ραντίσουν με άνηθ του 'Επιταφίου και με αντίδωρο της πρώ-της λειτουργίας της 'Αναστάσεως.

*

Άλλά τί είχε συμβεί άκριβώς και πώς ο φύλακας του νεκροταφείου άναστάτω-σε την Πάτρα;

Το πράγμα καταντάει άνυπόφορο, γράφει ένας Πατρινός, στο προσωπικό του 'Ημερολόγιο. 'Ο πληθυσμός έχει τρομοκρατηθεί σε βαθμό που να μην τολ-μά κανείς να περάσει τη νύχτα έξω ά-

Από το έρχόμενο πανηγυ-ρικό τεύχος του (ΘΗΣΑΥΡΟΥ) άρ-χίζει η δημοσίευση ενός άρι-στοτεχνήματος φανταστικού μυ-θιστορήματος της διασημής 'Αγ-γλίδος συγγραφέως
ΜΑΝΤΕΛΙΝ ΜΟΝΤΑΛΜΠΑΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ
στην 'Αφροδίτη

Πρόκειται για μια συναρπαστι-κή ιστορία μ' εκπληκτική πλο-κή, γεμάτη δραματικά και άγω-νιστικά επεισόδια, που προκαλε-σε αίσθησις στις 'Ηνωμένες Πολι-τείες και θεωρήθηκε ως το 'ω-ραιότερο περιπετειώδες μυθι-στόρημα του 1953.

Οι κάτοικοι της 'Αφροδίτης φτάνουν με ιπταμένους δίσκους στη Γη, για ν' άπαγάγουν μερι-κούδες από τους κατοίκους της με-τόν παράξενο σκοπό να τους με-ταχειριστούν για την καλύτερευ-ση της φυλής τους. 'Ετσι, οι άν-θρωποι της Γης βρίσκονται ξα-φνικά μπροστά σ' ένα μυστηρι-ώδη, άγνωστο κόσμο του 'Απεί-ρου, που κατοικείται από πετα-λουδάνθρωπους και άπαίσια τέ-ρατα και αναγκάζονται να ζή-σουν μέσα στο έφιαλτικό αυτό περιβάλλον της πιο καταπληκτι-κής περιπέτειας με άλλοκοτους έρωτες, θανάσιμα μιση και συγ-κλονιστικές αντίζηλιες, που κρα-τούν άδιάπτωτο το ενδιαφέρον του άναγνώστου ως το άπρόο-πτο και άπίστευτο τέλος τους.

πο το νεκροταφείο. Οι διαδόσεις όργι-άζουν, πολλοί δε ισχυρίζονται, ότι ά-κούουν θρήνους γύρω στο Κοιμητήριο, που προέρχονται από γυναίκα ή ότι δι-ακρίνουν μιά λευκή ακία να τριγυρίζει στις έξοχες συνοικίες της πόλεως!

Σήμερα, κατά σύμπτωση, είδα στα γραφεία της Μητροπόλεως, όπου είχα μεταβεί για ύποθεσί μου, το φύλακα του νεκροταφείου Καλογιάννη. Πρόκειται για ένα τίμιο και ίσορροπημένο άνδρα-πο.

— Τι να σάς πώ, κύριε Κώστα; μου είπε. Είναι τόσο άληθεια, όσο ότι τώρα μιλάω μαζί σας.

— Και μου εξιστόρησε με καταφανή συγκίνηση τα μυστηριώδη περιστατικά...

— 'Εκείνο το βράδυ, εξακολουθούσε, όπως θα θυμόσαστε, έβρεχε και φυσού-σε δυνατός άέρας. Βροντούσε και ά-στραφτε!... Ήταν από τις άγριες έ-κείνες νύχτες που θαρρείς κι' έχουν γί-νει για να μπορούν τα φαντάσματα και τα στοιχία να κυκλοφορούν έλεύθερα. Περσμένα μεσάνυχτα με ξύπνησε η γυ-ναίκα μου. 'Κάποιος χτύπα την πόρ-τα!», μου είπε.

Πραγματικά, άκουσα δυό άνάλα-φρους χτύπους. Σηκώθηκα, λοιπόν, κι' άναβα τη λάμπα. 'Ημουν βέβαιος πως ο άέρας χτύπησε την πόρτα...

— Ήταν ίδια στιγμή άναστήλεια. Μιά παραπονεμένη γυναίκα φωνή άκούστη-κε απ' έξω: «Άνοιξτε μου, σάς παρα-καλώ!»

Δεν είχα πιστέψει ποτέ μου πως οι πεθαμένοι σηκώνονται από τους τάφους και γι' αυτό είμαι και φύλακας στο νεκροταφείο.

— Άνοιξα, λοιπόν, την πόρτα. Μιά νέα γυναίκα άναμπαλλισμένη μπήκε μέσα. Ήταν χλωμή κι' έτρεμε. Με παρακάλε-σε να την φιλοξενήσω.

— Τη βάλαμε να κοιμηθεί στο διπλανό δωμάτιο και ήσυχάσαμε. Σημειώματα, με ξύπνησε πάλι η γυναίκα μου: «Τό κορίτσι δεν βρίσκεται στο σπίτι!», μου είπε. «Θάφυγε!» άποκρίθηκα.

— Τότε, για πρώτη φορά, η γυναίκα μου μ' έκανε να συλλογιστώ πως ήταν κάποιο μυστήριο γύρω μας. Όλες οι πόρτες ήταν κλειστές από μέσα! Και του σπιτιού κι' η μεγάλη του νεκροτα-φείου. Άπό πού λοιπόν έφυγε; Όταν τα σκέφτηκα αυτά, θυμήθηκα τη χλω-μάδα της γυναίκας και ότι δεν ήταν βρεμμένη διόλου, όταν μπήκε μέσα!

— Δεν είπαμε σε κανένα τίποτε. Μά το άλλο βράδυ, καθώς πηγαίναμε να πλυνάσουμε, άκούστηκαν πάλι οι ίδιοι χτύποι στην πόρτα μας κι' η ίδια ικε-τευτική φωνή, που έλεγε ν' άνοίξουμε.

— Πήδηξα τότε από το κρεβάτι, πήρα το εικόνισμα απ' τον τοίχο και πήγα στην πόρτα: «Φύγε, καταραμένη! φώ-ναξά. Σ' έξορκίζω στο όνομα του Χρι-στού και της Παναγίας, να γυρίσεις στο πύρ το εξώτερο!»

— Η κλαυρώτική φωνή, εξακολουθούσε να παρακαλή ν' άνοίξω. Κρέμασα το ε-ικόνισμα στην πόρτα και, κούδοντας λίγο κερί της 'Αναστάσεως, βούλωσα την κλειδαρότρυπα... Σ' έ λίγο έπαψε η φω-νή. Και το 'ωριό το είπα στον παπό...

— Ύστερα από λίγες ήμέρες, η χωρο-φυλακή που ήξερε κι' εκείνη την επα-ρουσία της βρυκολακισμένης, κάνο-ντας άνακρίσεις για μιά άπαγωγή, έ-λυσε το μυστήριο.

Κάποιος—ας μην αναφέρουμε όνόμα-τα—είχε κλέψει με το ζόρι από ένα γειτονικό χωριό, την κοπέλλα που άγα-πούσε. Με την άπειλή πως θα τη σκό-τωσε, την άνάγκασε να τον ακολουθή-ση μιά νύχτα, με σχέδιο να φτάσουν στην Πάτρα και να στεφανωθούν. Η νέα δεν έδειξε πως διαφωνούσε. Μά, καθώς περνούσαν έξω από το Νεκροταφείο, ζή-τησε να μείνει μόνη της ένα λεπτό. 'Ο άπαγωγέας δέχτηκε κι' εκείνη άπομα-κρόνηκε μέσα στο σκοτάδι. Βρήκε τό-τε μπροστά της μιά μαντρα, την πήδη-ξε και βρέθηκε μέσα στο νεκροταφείο!

— Εκεί, ζήτησε φιλόξενα απ' τον φύ-λακα.

— 'Επειδή όμως φοβήθηκε πως ίσως ο άπαγωγέας της θα εύαχνε να τη βρή-το πάλι, βρήκε νύχτα ακόμη απ' το πα-ράθυρο του σπιτιού και χάρηκε μέσα σ' ένα χτιστό... τάφο! 'Εμεινε εκεί ό-λη την ήμέρα και το βράδυ ξαναχτύπη-σε στην πόρτα του φυλάκα.

Δεν της άνοιξαν όμως και προκειμέ-νου να έναμεινι μέσα στον τάφο πήρε το δρομίο για το χωριό της.

— Εκεί διηγήθηκε σχετικά με την ά-παγωγή της και τη σωτηρία της στο νε-κροταφείο...

— Η άποκαλυψή αυτή σχολιάστηκε από την έφημερίδα «Νεολόγος».

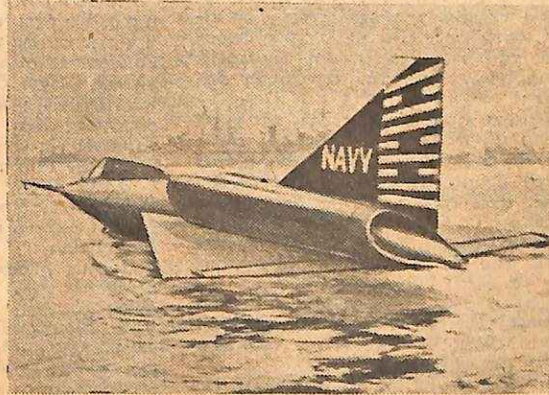
Και ο Πατρινοί γέλασαν με το πάθ-ος τους.

Γ. ΑΥΔΙΑΣ

Ο ΣΑΡΛΩ ΚΑΙ Ο ΤΡΥΓΟΣ

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν, που έχει έγκατασταθεί, ως γνω-στόν στην 'Ελβετία, πήρε μέρος έφέτος στις μεγάλες γιορτές που συνοδεύουν κάθε χρόνο τον τρύφο. Θαλε-ρώτατος ο διάσημος κωμικός δοκίμασε τα διάφορα κρασιά μ' εξαιρετική εύχαριστησι. Ο Τσάπλιν δεν ά-νεκόνισε ακόμα σε ποιά χώρα θα γυρίσει το νέο του φιλμ το οποίο έτοιμάζει με μεγάλη μυστικότητα.

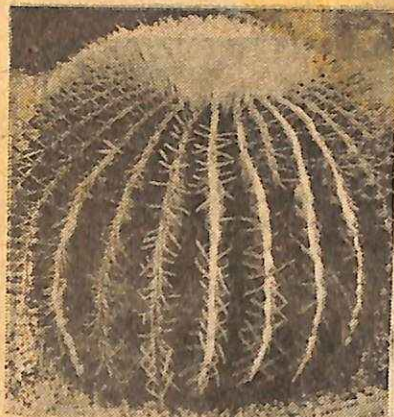
ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΕΡΟΣΚΑΦΟΣ

Το πρώτο υδροπλάνο με φτερά σε σχήμα «Δέλτα» έ-κανε πρό ήμερών τη δοκιμαστική πτήση του, στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφόρνιας. Το νέο αεροσκάφος που εί-ναι φωδισμένο με δυό αεροκινητήρες 'εξουεστινχά-ουσ' συνδυάζει την ταχύτητα των αεροπλάνων με την άνεση των κινήσεων, που παρουσιάζουν τα υδροπλάνα.

ΗΓΕΜΟΝΙΚΑ ΔΩΡΑ

Ο Χένρυ φόν Τύσεν, άνεψιός του βαρώνου Φρίτς φόν Τύσεν (ιδιοκτήτου των γερμανικών χαλυδουργείων, και κληρονόμος μιάς από τις μεγαλύτερες περιουσίες του κοσμου, συνάντησε εσχάτως σ' ένα παρισινό σαλόνι τη Νίνα Ντάιερ ήλικίας 23 χρόνων, την όποια έρωτεύη-κε παράφορα και σκοπεύει τώρα να την κάνει γυναίκα του. Η Νίνα Ντάιερ, που είναι 'Αγγλίδα κι' έχει γεννηθεί στην Κεϋλάνη, έλαβε ως πρώτα δώρα από τον ύποψιο μνηστήρα της δυό αυτοκίνητα, μιά μικρή λε-οπαράκι κι' ένα διαχτυλίδι μ' ένα τεραστίο διαμάντι.

Ο Μεγάλος Κάκτος 'Ακανθόχοιρος' απορροφά το νερό και γίνεται μια χοντρή άγκυρωτή μπάλα.

Φυτά με συνείδησι!...

Ζουν χωρίς ρίζες, πολλαπλασιάζονται χωρίς σπόρους και αποταμίζουν για τις κακές μέρες!

Ο Φράνσις Δαρβίνος, γιός του μεγάλου επιστήμονος, που διατύπωσε τη θεωρία της εξέλιξης των ειδών, κατέπληξε μία μέρα τους ακροατές του στη Βρετανική 'Εταιρεία 'Επιστημών με την ακόλουθη δήλωσι:

«Είμαι πεπεισμένος ότι τα φυτά έχουν, με στοιχειώδη μορφή, αυτό που, στους ανθρώπους, καθορίζεται με το όνομα συνείδησι! Υπάρχουν φυτά, στα οποία η συνείδησι είναι ολοφάνερη. Στα υπόλοιπα, είναι λιγότερο φανερά, αλλά πολλά πειράματά μου με έπεισαν ότι όλα γενικά τα φυτά έχουν συνείδησι...»

Και ο Δαρβίνος ανέφερε μερικά παραδείγματα σπανίων φυτών, που η συμπεριφορά τους είναι, τουλάχιστον, παράξενη...

Έχουμε συνηθίσει να θεωρούμε τις ρίζες ως ένα απαραίτητο όργανο των φυτών. Κι όμως υπάρχουν μερικά εκπληκτικά φυτά, που δεν έχουν ρίζες ή που χρησιμοποιούν τις ρίζες τους για εντελώς διαφορετικούς σκοπούς.

Ένα τέτοιο φυτό είναι το Πλάτατκνριον. Το φυτό αυτό, που άγαστίζεται στις τροπικές χώρες, δεν τρέφεται από τη γη με ρίζες, όπως τα άλλα φυτά. Έχει απεναντίας μία ανεξήγητη αποστροφή προς το χώμα και ζή κολλημένο πάνω σε κλαδιά δέντρων. Δεν είναι ωστόσο παράσιτο. Παίρνει την τροφή του όχι από το δέντρο, όπου είναι προσκολλημένο, αλλά από τον... αέρα!

Το Πλάτατκνριον σχηματίζει με τα φύλλα του ένα είδος κωνίου, όπου συγκεντρώνει όλα τα σκουπίδια που παρασύρει ο άνεμος: ξερά φύλλα, κλαράκια, κομματάκια φλοιού, νεκρά έντομα. Η ύλη της τροφής του τροπικού δάσους κάνει αυτές τις ουσίες να αποσυντίθενται και από το προϊόν της αποσυνθέσεως τρέφεται αυτό το χωρίς ρίζες φυτό.

Ένα ορχεοειδές της Βραζιλίας, ξέλλου, που λέγεται 'Επίδενδρον', δεν είναι λιγότερο παράξενο από το Πλάτατκνριον. Το 'Επίδενδρον' έχει ρίζες, μακρύτερες και λεπτότερες, που όμως ποτέ δεν αγγίζουν το έδαφος!

Το φυτό αυτό ζή κρεμασμένο από ένα κλαδί δέντρου. Απορροφά δε από τον αέρα την υγρασία με τη βοήθεια ενός σπογγώδους φλοιού, που απορροφά.

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι τα φυτά αυτά έχουν κάτι συγγενικό με τη λεγόμενη συνείδησι του ανθρώπου. Δεν νομίζετε;

περιβάλλει τις ρίζες του. Οι ρίζες του αυτές έχουν χλωροφύλλη κι έτσι μπορούν να κάνουν τη σύνθεσι των υδατανθράκων με την επέμβασι του ανθρακικού οξέος του αέρα και των ακτινών βραχέων κυμάτων του ηλιακού φωτός! Πρόκειται, δηλαδή, για ένα θαύμα της φύσεως, που μόνο η κίνησις του λειπεί για να θεωρηθώ ως ζωοί!...

Όσο πρωτότυπα όμως κι' αν είναι αυτά τα δυο φυτά, είναι ωστόσο λιγότερο παράξενα από τον Κερατόπτερο τον Θαλικτροειδή. Το φυτό αυτό είναι ένα είδος καννιβαλου, που, κατά ένα τρόπο, τρώει τον ίδιο τον έαυτό του!

Το Κερατόπτερο είναι μία υδρόβια φτέρη, πολύ κοινή σε λίμνες και σε ποταμούς, που το ρεύμα τους είναι πολύ αδύνατο.

Το φυτό αυτό δεν μπορεί να ζήσει με τις ρίζες του, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν έχει, ούτε να μιστώνει το είδος του με τους σπόρους του, γιατί δεν ανθίζει ποτέ! Πάνω σε κάθε φύλλο του φυτρώνουν κι' άλλα τρία, τέσσερα ή πέντε φυλλαράκια, που μεγαλώνουν καταδροχίζοντας την ίδια τη μητέρα τους για να αποσπασθούν στο τέλος και να σχηματίσουν ξεχωριστά φυτά.

Η Κηροπήγία ή Διχοτόμος δεν έχει τις θαυμαστές ιδιότητες των φυτών που αναφέραμε. Έχει κοινότερες ρίζες και τρέφεται από τη γη. Έχει όμως ένα μεγάλο και πρωτότυπο χάρισμα: είναι... χειρουργός! Και μάλιστα το φυτό αυτό κάνει τις χειρουργικές επεμβάσεις του στον ίδιο τον έαυτό του.

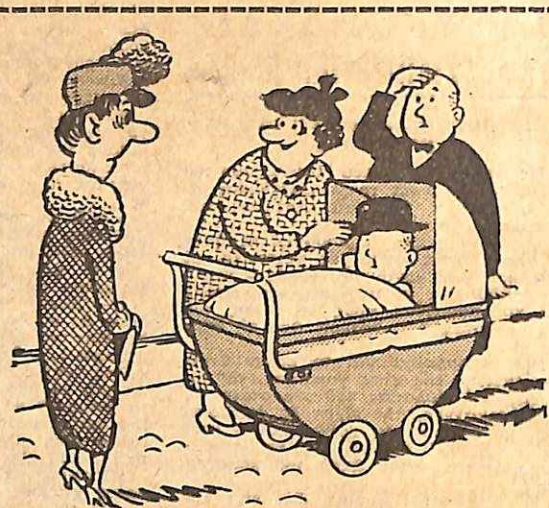
Στην αρχή, η Κηροπήγία, που ζή στις έρημους της Αμερικής, βγάζει άφθονα και ωραία φύλλα, που διατηρούνται όσο ο καιρός είναι δροσερός ή όσο οι ρίζες του φυτού βρίσκουν νερό μέσα στη γη. Όταν όμως το νερό λείπει, η Κηροπήγία δεν άργει να διαπιστώσει ότι τα ωραία φύλλα της, που έχουν ανάγκη από άφθονο νερό, τη βάζουν σε θανάσιμο κίνδυνο.

Τότε, σπρωγμένο από το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως, το φυτό αυτοακρωτηριάζεται. Ρίχνει τα φύλλα του και μένει ένα φαλακρό κοτσάνι. Το κοτσάνι αυτό αναλαμβάνει στο εξής να παίζει το ρόλο των φύλλων, χωρίς σ' ένα είδος χλωροφύλλης, που σχηματίζεται στην επιφάνειά του.

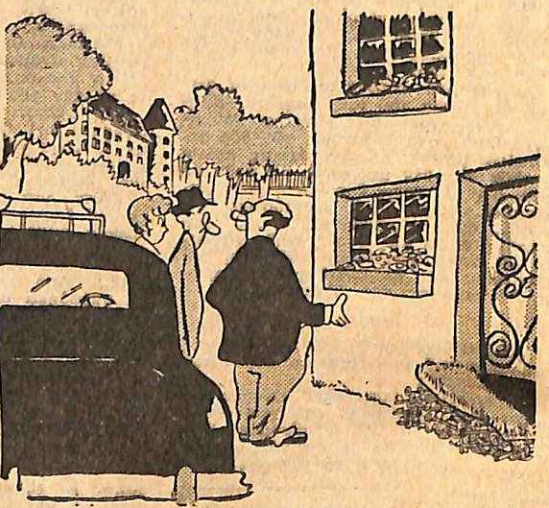
Στις έρημους του Μεξικού, ξελλου, ζή ένας κάκτος που λέγεται Μεγάλος Κάκτος 'Ακανθόχοιρος. Ο κάκτος αυτός, όταν στην ατμόσφαιρα υπάρχει έστω και το παραμικρό ίχνος υγρασίας, την απορροφά σαν σφουγγάρι και φουσκώνει παίρνοντας την όλη μιάς χοντρή άγκυρωτή σφαίρα. Πειράματα απέδειξαν ότι ο κάκτος αυτός μπορεί να ζήσει χωρίς καθόλου νερό επί πέντε χρόνια, χωρίς στην αποθήκη του νερού που περιέχει.

Κάτι παρόμοιο κάνει ένα άλλο φυτό, η Μποβεία Βολούμπιλις, των στεππών της Νοτίου Αφρικής. Η Μποβεία έχει σχηματίσει στην άκρη ενός κλαδιού της ένα είδος μικρής στέρνας, σαν σφαιρικό φλασκί. Την εποχή των βροχών, η στέρνα γεμίζει με νερό. Όταν έπαυσε η ξηρασία, η Μποβεία έχει συγκεντρώσει στη στέρνα της, που είναι τόσο στεγανή ώστε δεν αφήνει να χαθεί ούτε η παραμικρή σταγόνα. Όταν η ξηρασία παραταθεί περισσότερο από το κανονικό, η Μποβεία χώνει μέσα στη στέρνα ένα λεπτότατο βλαστάρι, που απορροφά κάθε ίχνος υγρασίας που έχει απομείνει.

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι τα φυτά αυτά έχουν κάτι συγγενικό με τη λεγόμενη συνείδησι του ανθρώπου. Δεν νομίζετε;

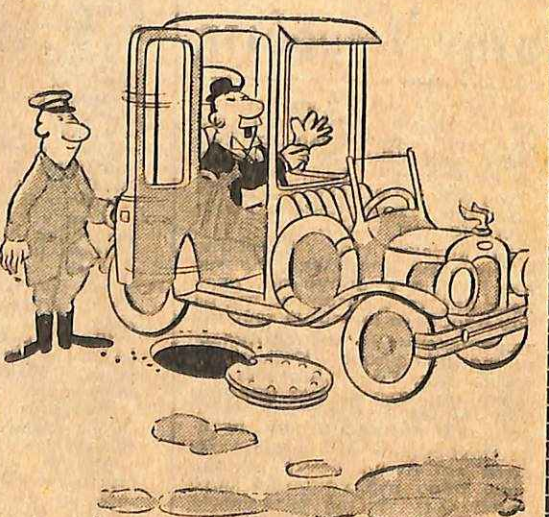

— 'Ετσι θα ήθελε καλύτερα πόσο μοιάζει του πατέρα του!...

ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

— 'Όταν φύγη ο θυρωρός, αφήνει πάντα τα κλειδιά κάτω από την ψάθα!...

— 'Αδύνατον, Γιάννη, δεν πρόκειται να σου αβήσω το μισό. Το πήρα απόφασι πιά!...

— Δεν πειράζει, κύριε! Για κατεβήτε τώρα!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μία παράξενη «κατάρ» άκολουθεί παντού το τσίρκο Μάκ Κόρντ. 'Απ' όποιον πόλι κι' αν περάσει, ξεσπάει εκεί ένα κύμα από έγκλημάτα κάθε είδους. 'Ο μυστικός πράκτωρ Κέν της 'Ομοσπονδιακής 'Αστυνομίας αναλαμβάνει να διαφύλαξη αυτό το μυστήριο και προσλαμβάνεται ως διαφημιστής του τσίρκου. Μία μέρα, ενώ η αρεβότις Μάυρα Ντήν εκτελεί το νούμερό της σε μία ψηλή «κούνα», πέφτει και σκοτώνεται. 'Ο Κέν ανακαλύπτει πως τη δολοφονία, έμπιστοποίησε με κεραυνόδολο δηλητήριο το πεταύ της «κούνας». Ανακοινώνει την ανακάλυψι του στον παρλάντο ιδιοκτήτη του τσίρκου, κι εκείνος διατυπώνει ύποψις κατά του «Γάτος», ενός άρχιμου υπηρέτη του τσίρκου που είχε έρωτα με τη Μάυρα κι' είχε πληγωθεί απ' την έρηνη της. Μά ο Κέν βρίσκει το «Γάτος» να κλαίει με συντριβή και πείθεται πως δεν μπορεί νάναι αυτός ο ένοχος. Καθώς βγαίνει απ' τη σκηνή του, κάποιος του πετάει ένα μαχαίρι για να τον σκοτώσει. Την ίδια στιγμή παρουσιάζεται ένας άστυφύλακας στην πόρτα της σκηνής.

— 'Εσείς είσατε ο Κέν 'Αντεργουντ; με ρώτησε.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

— Σας ζητάει ο έπιθεωρητής, στη σκηνή του Μάκ Κόρντ. Σηκώθηκα κι' ακολούθησα τον πόλισμαν, παίρνοντας μαζί μου και το μαχαίρι.

Βοήκα άρκετον κόσμο συγκεντρωμένο στη σκηνή του Μάκ Κόρντ. 'Εκτός απ' αυτόν τον ίδιο. Βρίσκονταν εκεί ο «Γάτος». οί δυο υπηρέτες που είχαν σηκώσει απ' το στίβο τη σκοτωμένη Μάυρα, δυο πόλισμαν με στολή κι' ο άστυνομικός έπιθεωρητής Κούρτ Στένγκλ.

Δεν άργησα να βεβαιωθώ ό,τι ο Στένγκλ ήταν ένας απ' τους τραχύτερους και σαρκαστικότερους τύπους που συνάντησα ποτέ μου. Μόλις μπήκα, μούρριξε μία γοήγορη ματιά και τα γκοιζονάνα μάλιστα του γυάλισαν.

— Είσατε ο 'Αντεργουντ; ρώτησε με μισό στόμα.

— 'Ο ίδιος.

— Μου είπε ο Μάκ Κόρντ πως αποφασίσατε να διαφύλαξε αυτή την ύποθεσι. Άλήθεια;

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου. Ένα έλαφο έλαφινό χαμόγελο άφάνηκε στα χείλη του έπιθεωρητή.

— Σε κάθε τέτοια περίπτωση, είπε, υπάρχουν πάντα κάποιος που θέλει να παίξει το Σέρλοκ Χόλμς!

Δ' ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΑΝΙΚΑΝΟΙΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εικόνες

Τό χρησιμότερο βιβλίο της 20ετίας, κατά την κριτική. 'Επιστημονικό και άπλο. Πωλείται 50 χιλιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

πριν από μία βδομάδα. έπανελάβε.

—Ναί, ναί, ξέρω... πρόσφερε είσωνικά ο Στένγκλ. Πόσα τέτοια μαχαίρια έχετε;

—Δυό ντουζίνες.

—Κι' έχουν όλα πάνω τα άρκετικά σας;

—Βεβαίως.

—Άρνείσθε πως πετάξατε σεις αυτό το μαχαίρι στον 'Αντεργουντ;

—'Ο Τζόννυ έσφιξε τα δόντια του.

—Ναί, τό άρνούμαι! είπε έντονα. Άλλωστε, αν τό πέταγα εγώ, δεν θα λάθευα!

—'Ο Στένγκλ έμεινε για μία στιγμή σ' άμπαξία.

—'Εχει δικιο, είπα κι' εγώ. 'Ο Νάιτ είναι ένας απ' τους καλύτερους σκοπευτές.

—Σιωπή έρείς! μ' έκοψε ο Στένγκλ. Δεν χρειάζομαι τη γνώμη σας!

Συμμορφώθηκα με τη διαταγή του. Θάθελα πολύ να του πω πως ήμουνα πράκτωρ της 'Εφ. Μπι. 'Αί, αλλά δεν ήταν ακόμα καιρός να τό φανερώσω — ούτε και στην άστυνομία.

—'Αν άνάγκη κράτησε δυό ώρες, 'Ο «Γάτος» είγε έκνευρησθ. ο Τζόννυ Νάιτ διατηρούσε όλη την ήρεμία του και στο πρόσωπο του 'Αλαν Μάκ Κόρντ είχαν χαλαρή βαθείς ρυτίδες.

—'Η κούνα και τό μαχαίρι είχαν έξετασθ άπ' τους είδικούς, αλλά δεν είγε βρεθί πάνω τους κανένα δακτυλικό άποτύπωμα.

Με λίγα λόγια, δεν είχαμε πλησιάσει καθόλου στη λύσι του μυστηρίου της δολοφονίας της Μάυρα Ντήν!

—'Επιτέλους έσυγε ο Στένγκλ, άφίνοντας δυό πόλισμαν για να μάς φυλάξουν. 'Όταν ήσύχασαν πάλι τα πράγματα, ο Μάκ Κόρντ έσπρωξε προς τό μέρος μου την πολυθρόνα του.

—Είμαι τρομερό! μου είπε μ' άγωνία. Φοβάμαι πως θ' άναγκασθώ με σταματήσουμε τις παραστάσεις.

Κούνησα τό κεφάλι μου κι' άπάντησα:

—Δεν βλέπω τό λόγο. 'Αλ. Μπορούμε να συνεχίσουμε.

—Λέτε: Θά δούμε τελοσπάντων. Θά τα ξαναπούμε τό πρωί.

Γύρισα στη σκηνή μου, βασιλεύοντας όλοένα τό μυαλό μου. 'Η ύποθεσι παρουσίαζε

πολλές πλευρές. καμιά όμως απ' αυτές δεν συμφωνούσε με τη λογική.

Δεν είχα βοή ακόμα καμιά πιθανή έξηγησι. όταν κάτι άναπάντεχο διέκοψε τις σκέψεις μου: Άνασκηώθηκε δηλαδή τό τουλί της εισόδου και μπήκε στη σκηνή μου μία πελώρια σιλουέτα.

Σάστισα στην άσκή, ώπου να καταλάβω ποιά ήτανε: ή Κατρίνα, ή Χοντρή Γυναίκα, ένα «νούμερο» του τσίρκου που ζύγιζε 600 λίτρες. Είχε διαστράσει έλέφαντος και γέμιζε τό ένα τρίτο της σκηνής. Με κύταζε με τό μικρά γαλάνα της μάτια, χλωμένα μέσα σ' ένα παχύ στρώμα λίπους.

—Πάρτε μία καρέκλα. Κατρίνα, της είπα εύγενικά.

Μά κατάλαβα άμέσως πως είχα κάνει γκάφα... 'Εκείνη γέλασε με την καρδιά της κι' άπάντησε:

—Δεν τόχω σκοπό να σπάσω τά έπιπλά σας!

—'Υστερα τό δλοστρογγύλο πρόσωπό της σοβαρεύτηκε.

—Θέλω να σας μιλήσω, Κέν, πρόσφερε Για τό ζήτημα... της Μάυρα!

—Αναχω ένα τσίγρο, προσπαθώντας να φανώ ήμερος.

—Τί έχετε να μου πτή. Κατρίνα; ρώτησα.

—Πιστεύω πως ξέρω ποιός τή σκότωσε!

—Είσατε βεβαία; φώναξα.

—Έκαμε μία άόριστη νειονομία.

—Δεν θέλω να καθηγήσω ίσως έναν άθώο. Κέν. Γι' αυτό δεν είπα τίποτε στην άστυνομία. 'Ηθελα να μιλήσω πρώτα σε σας.

—Γιατί σε μένα;

—'Η Κατρίνα προσώρησε ένα βήμα προς τό μέρος μου.

—Δεν ξέρω... Σας έχω έμπιστοσύνη. Ξέρω πως δεν θα βιασθήτε να βγάλετε συμπεράσματα, αν δεν σκεφθήτε πρώτα καλά.

—Σας άκούω λοιπόν.

—Χτες τή νύχτα, δεν μου κολλάσσε ύπνος. Έχω άύπνιες, ξέρετε, αυτό τον τελευταίο καιρό.

—'Ισως, έπειδή είμαι πολύ νοντρή, δεν καταφέρνω... ν' άποκοιμηθώ όλη νύχτα!

Γέλασα με τό άστείο της Κι' εκείνη συνέχισε:

— Σηκώθηκα λοιπόν, κατά

Μικρές Ιστορίες

Οί έπισκέψεις του συζύγου

Μία κυρία, που ανήκε σε μία φιλανθρωπική όργάνωση, έλαβε την πληροφορία, ότι μία γυναίκα χωρίς άντρα και μ' ένα σφορ παιδί, περνούσε μία άθλια ζωή σε μία λαϊκή γειτονιά των Άθηνών.

Πήγε, λοιπόν, να την έπισκεφθ για να τή βοηθήσει. Διεπίστωσε έτσι, ότι η άτυχη γυναίκα είχε εγκαταλειφθ από τον άντρα της και ζούσε πραγματικά σε μεγάλη δυστυχία. Σε μία γωνία της μοναδικής καμινάρας τού σπιτιού, έπαιζαν μερικά παιδάκια, που τό πιο μικρό ήταν περίπου δυό χρόνων.

— Πέστε μου, είπε τότε με άπορία ή κυρία. Ποιός είναι ο πατέρας όλων αυτών των παιδιών;

— Μά ποιος άλλος από τον άντρα μου, φυσικά! την πληροφορήσε ή άπλοική γυναίκα.

— Περιέργο! μωρμούρισε ή κυρία. Και πως γίνεται αυτό;

— Ποιό!...

— Νά, τό μικρότερο παιδί σας είναι σχεδόν δυό χρόνων και νομίζω πως από τότε που σ' εγκατέλειψε ο άντρας σου, έχουν περάσει άρκετά χρόνια.

— Σωστό... άπάντησε ή γυναίκα κόκκινίζοντας. Μά κάπου-κάπου ξαναγυρίζει ο άφιλότιμος για να μου... ζητήσει συγγνώμη!...

Πάντοτε ωραία πάντοτε έγκυρη ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΧΕΙΛΗ ΚΟΚΚΙΝΑ ΧΩΡΙΣ
ΠΑΧΥ ΣΤΡΩΜΑ ΛΙΠΟΥΣ
ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΓΥΑΛΑΔΑΝ
ΛΙΠΑΡΑΝ, ΔΙΔΟΥΝ ΤΗΝ
ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ
• ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑ-
ΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ
• ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΗΝΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΕΙΣ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρε-
ατοειδών και αποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μελλιών.
Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ 51-18
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 Κολοκοτρώνη 52

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

• Ο Δερματολόγος Ιατρός κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
• Επιστρέφας εκ Μιλάνου και
Παρισιών δέχεται ως και πρό-
τερων Άκαδημίας 35 από 10
π.μ. έως 3 μ.μ. συνεχώς. Άρ.
Τηλ. 32-692.

τις 2 τη νύχτα, πέρασα μία
ρόμπα και τις παντόφλες μου
και βγήκα να κάνω μία βόλτα
στην κατασκήνωσι. Ήταν σκο-
τάδι βαθύ. Προχωρούσα στην
τύχη, χωρίς να υποπτεύω
που πήγαινα... Σε μία στιγμή,
βρέθηκα κοντά στην είσοδο της
μεγάλης σκηνής των παραστά-
σεων.

Σταμάτησε, αναπνέοντας βα-
ρεία και σφίγγοντας το χέρι
της πάνω στο πελώριο στήθος
της. Ύστερα έξακολούθησε:

— Είδα τότε από μία χαρα-
μάδα ένα φως μέσα στη σκη-
νή... ένα μικρό φως.

— Μου φάνηκε παράξενο, τέ-
τοια ώρα...

— Και βέβαια ήταν παράξε-
νο, συμφώνησα.

— Πήγα λοιπόν ως την είσο-
δο, για να ρίξω μία ματιά μέ-
σα... και τόν είδα!

— Ποιον είδατε;

— Τον «Γάτο»!

— Ζάρωσα τα φρύδια μου και
πέρασα το χέρι μου ανάμεσα
στα μαλλιά μου.

— Έξακολούθησε... είπα.

— Είχε δίπλα του ένα μικρό
φανάρι. Ήταν σκυμένος, στη
μέση του στίβου, κι έκανε κά-
τι τι...

— Τι δηλαδή; Δεν είδατε;

— Είχε κατεβάσει την κου-
νιά που χρησιμοποίησε η Μά-
υρα για το νουμέρο της, την
είχε ακουμπήσει χάμω κι' ήταν
άπασχολημένος μ' αυτήν.

— Η καρδιά μου χτυπούσε δυ-
νατά... Ο δολοφόνος της Μά-
υρας είχε έμπιστοι το πετόι της
κούνιας με υδροκυάνιον πριν
από την παράστασι. Και να
που η Κατρίνκα βεβαίωσε πως
είχε δη το «Γάτο» να κάνει κά-
ποια τέτοια δουλειά!

— Τι κάνατε τότε; ρώτησα.

— Τίποτα... Βέβαια, ήταν
μια ώρα ασυνήθιστη για δου-
λειά. Μά σκέφθηκα πως η «Γά-
τος» θα έπρεπε να την κούνια
και θαχε ίσως καθυστερήσει.

— Είσαστε βεβαία πως ήταν
ο «Γάτος», Κατρίνκα; έπαινε.

— Η Χοντρή Γυναίκα χαμογέ-
δασε.

— Δεν θάπρεπε να μου κάνε-
τε αυτή την ερώτησι, Κέν, εί-
πε. Και ποιος δεν θ' αναγνώρι-
ζε το «Γάτο»; Πως μπορεί κα-
νείς να γελαστή, όταν ιδη την
καμπούρα του και τα στραβά
του πόδια;... Είναι σαν να
μου λένε πως μπορεί να μην ά-
ναγνωρίσουν έμένα.

Είχε δίκιο ο Κατρίνκα: «Ο-
ποιος ήξερε το «Γάτο», ήταν ά-
δύνατο να κάνει λάθος.

— Αυτό είν' όλο, Κατρίνκα;

— Η Χοντρή Γυναίκα κούνησε
καταφατικά το κεφάλι της.

— Θέλησα να το πω πρώτα
σε σας. Κάνετε τώρα εσείς ό,τι
καταλαβαίνετε.

— Καλά, θα το σκεφθώ. Κα-
τρίνκα. Πάντως, εσείς μην κά-
νετε λόγο σε κανένα. Και σας
ευχαριστώ πολύ...

— Η Χοντρή Γυναίκα βγήκε από
τη σκηνή μου, αφήνοντάς με βυ-
θισμένο και πάλι σε σκέψεις.
Αυτό που είχα μάθει, ήταν πολύ
σοβαρό. Αποτελούσε ένα συν-
τριπτικό στοιχείο έναντιον του
«Γάτου»! Θέλοντας και μη, άρ-
χιζα να πιστεύω ότι αυτός ήταν
ο δολοφόνος. Ώστόσο, εξακο-
λουθούσα να τον συμπονά και
να λυπάμαι γι' αυτόν.

Δεν υπήρχε λόγος, βέβαια,
να τη ψέμασα ή Χοντρή Γυ-
ναίκα για ένα τέτοιο ζήτημα.
Έπρεπε λοιπόν να μου έξηγη-
ση ο «Γάτος» — αν μπορούσε

— τί δουλειά είχε με την κου-
νιά της Μάυρας, την περασμένη
νύχτα.

Σκέφθηκα στην άρχη να πάω
άμέσως να τον βρώ και να του
πω άπότομα ό,τι είχα μάθει.
Πάνω δώ ποιες θάταν οι αντι-
δράσεις του. Μά ύστερα τ' ά-
νέβαλα για την άλλη μέρα. «Ι-
σως, όταν θα σκεπτόμουν κα-
λύτερα αυτό το στοιχείο, δεν θα
τόδρισκε πια τόσο άποδει-
κτικό.

Βέβαια, δεν μπορούσα να
βρώ μία εξήγησι. Μά έλπιζα
κουφά πως θα μου την έδινε
ο «Γάτος».

Μ' αυτές τις σκέψεις έπεσα
να κοιμηθώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
Στο άντρο των λαθρεμπό-
ρων

Ο Κούρτ Τέγγκλ και τα
μαντρόσκυλά του ξαναγύρισαν
την άλλη μέρα. Μά δεν κατάφε-
ραν και πάλι να μυριστούν το
δολοφόνο.

Κάποια στιγμή, θέλησα να
πω στο Στέγγκλ όσα είχα μά-
θει από την Κατρίνκα, αλλά
κρατήθηκα. Προτίμησα να κρα-
τήσω το μυστικό ώσπου να ρω-
τήσω έγω ο ίδιος το «Γάτο».

Δεν μου δόθηκε όμως η ευ-
καιρία, ως το βράδυ, ο Στέγγκλ
μας επέτρεψε να δώ-
σουμε τις δυο συνηθισμένες πα-
ραστάσεις μας, πρώην και
βραδυήν, με την επίβλεψι πάν-
τοτε των άστυνομικών του. Έ-
φυγε το βράδυ νωρίς, αφού μας
προειδοποίησε πως θα ξαναγύ-
ριζε. Φαινόταν νευριασμένος
και ταπεινωμένος για την άπο-
τυχία του.

Όταν τελείωσε η βραδυή
παράστασι, σκέφθηκα πως ή-
ταν η κατάλληλη ώρα για να
κουδενιάσω με το «Γάτο».

Τράβηξα λοιπόν προς τη σκη-
νή του.

Την είδα από μακριά φωτι-
σμένη. Όταν όμως πλησίασα,
το φως έβδυσσε. Και διέκρινα
μια σκιά που γλύστρησε έξω
από τη σκηνή, κοντοστάθηκε λί-
γο και διέσχισε ύστερα την κα-
τασκήνωσι.

Δεν δυσκολεύθηκα καθόλου ν'
αναγνωρίσω το ιδιόρρυθμο
περπατήμα και την καμπούρα
του «Γάτου».

Δίστασα για ένα δευτερόλε-
πτο μόνο, κι έπειτα τον παρα-
κολούθησα. Έπρεπε να έξακρι-
δώσω που πήγαινε, τέτοια ώ-
ρα...

Πέρασε ανάμεσα στις σκηνές
και βγήκε στο δημόσιο δρόμο.
Τον παρακολουθούσα από κά-
ποια άπόστασι, φροντίζοντας
να κρύβμαι όσο μπορούσα. Η
νύχτα ήταν σκοτεινή. Στην ά-
στροφεγγιά, μπορούσα να ξε-

χωρίζω μόνο την παραμορφω-
μένη σιλουέτα του «Γάτου».

Αν κούταξε γύρω του, σί-
γουρα θα μ' ανακάλυπτε, όσο
κι' αν κρυβόμουν πίσω από τα
δέντρα και τους θάμνους. Μά
δεν έκύτταξε ούτε μία φορά.

Προχωρούσε γρήγορα, άποφα-
σιστικά, σαν ναξερε καλά που
πήγαινε, και νάθελε να φτάσει
όσο το δυνατόν πιο σύντομα.

Αυό τετράγωνα μακριά από
την κατασκήνωσι, ξεχώριζε στο
σκοτάδι μία μεγάλη άποθήκη,
μοναχική. Ο «Γάτος» τράβηξε
κατ' ευθείαν προς τα εκεί.

Έρριξε μία γρήγορη ματιά
γύρω και πέρασε στο άντικρυ-
νο μέρος του δρόμου, όπου βρι-
σκόταν η άποθήκη. Μπροστά
από το κτίριο είχαν ανοίξει ένα
χατάκι, κι' είχαν βάλει από
πάνω μία στενή σανίδα, σαν
πρόχειρη γέφυρα.

Ο «Γάτος» πέρασε από αυ-
τήν, μ' ευκίνησια χιμαπάτη. Έ-
καμα κι' έγω το ίδιο, αλλά πιο
σιγά και με περισσότερες προ-
φυλάξεις. Με την καθυστέρησι
μου αυτή, έχασα το «Γάτο».

Τόν είδα να χώνεται στη μεγα-
λη πόρτα της σκοτεινής άποθή-
κης. Όταν έφτασε εκεί, δεν
φαινόταν πια πουθενά.

Η πόρτα είχε μείνει ανοι-
χτή. Γλύστρησα κι' έγω μέσα
στην άποθήκη. Σταμάτησα,
προσπαθώντας να προσανατο-
λισθώ μέσα στο βαθύ σκοτάδι.

Σκεπτόμουν πως ο «Γάτος» έ-
πρεπε ναχνη άληθινα γατίσια
μάτια, για να μπορεί να βλέπη
στα σκοτεινά...

Εμεινα εκεί αρκετήν ώρα, ά-
νασαινοντας τη μουχλιασμένη
ατμόσφαιρα του κλειστού εκεί-
νου χώρου και διατάζοντας τί
έπρεπε να κάνω κατόπιν. Σι-
γά - σιγά, τα μάτια μου συ-
νήθισαν στο σκέταδι. Και υπό-
φεσα να ξεχωρίσω ακαθόριστα
τα σχήματα ενός γραφείου,
μιάς καρέκλας και μιάς μικρής
άρχειοθήκης. Ώστόσο, παρ' όλη
την παρουσία αυτών των έπι-
πλων, ήταν βέβαιο πως η άπο-
θήκη δεν είχε χρησιμοποίηθη
ποτέ πολλόν καιρό. Το καταλά-
βαινε κανείς από τη μυρωδιά
της κλεισούρας που έπικρατού-
σε εκεί μέσα.

Πάντα κρατάω πάνω μου ένα
ηλεκτρικό φανάρι. Μά, στην πε-
ρίπτωσι αυτή, προτίμησα να
μη το μεταχειρισθώ. Προχώρη-
σα στα σκοτεινά προς το έσω-
τερικό του κτιρίου, φαχουλεύ-
οντας τους τοίχους για να βρώ
το δρόμο μου.

Έφτασα έτσι στην κορυφή
μιάς σκάλας, που κατέβαινε
στο υπόγειο. Έσκυφα πάνω
από αυτήν... κι' άκουσα μακρυ-
νές όμιλίες.

Δεν μπόρεσα στην άρχη να
ξεχωρίσω τί λέγανε. Πάντως,

αναγνώρισα δυό άντρικες φω-
νές.

Κατέβηκα με προσοχή τη
σκάλα, πατώντας στα νύχια.

Όταν το κεφάλι μου πέρασε το
πάτωμα του ισόγειου, κατάλα-
βα πως οι φωνές έρχονταν από
ένα μικρό δωμάτιο, άδύνατα
φωτισμένο. Τις άκουγα τώρα
καθαρώτερα.

Είσα βέβαιος πως δεν
σε παρακολούθησε κανείς; ρω-
τούσε ή μία φωνή, βαρεία και
μεταλλική.

— Όχι, κανείς. Έφυγα από
το τσίρκο στα σκοτεινά. Γιατί
να με παρακολουθήσουν άλλω-
στε; Δεν ξέρει κανείς τίποτε...

Αναγνώρισα αυτή τη δεύτε-
ρη φωνή: Ήταν του «Γάτου»!

— Έφερες το πράμα; ρώ-
τησε η βαρεία φωνή.

— Για τί άλλο θάρχόμουν;
καυμένη Τζόε; Για να σου πω
καλησπέρα;... Μά σε βλέπω έκ-
νευρισμένο! Τι σου συμβαίνει;

— Επειτα από μία μικρή σιω-
πή, η βαρεία φωνή άπάντησε:

— Η άστυνομία άνγισε να
προσέχη πως γίνονται φασα-
ρίες παντού άπ' όπου περνάει
το τσίρκο. Οι έφημερίδες ζη-
τάνε να γίνη μία έρευνα...

— Άστούν να λένε! Είμαι
όλοι ήλίοιοι. Ποτέ δε θα μπο-
ρέσουν να βρουν την άκρη.

— Χμ! Τα καταφέρνουμε,
βέβαια, να ρίχνουμε στάχτη
στα μάτια της τοπικής άστυ-
νομίας. Άν όμως ανακατε-
τούν αυτοί οι σατανάδες της
«Εφ-Μπι-Άι»...

Ο «Γάτος» γέλασε ειρωνι-
κά.

— Τι δουλειά έχουν αυτοί;
άπάντησε. Είναι μία ύπόθεσι
που άφορά μόνο τις τοπικές ά-
στυνομικές άρχες της κάθε πό-
λεως. Η «Εφ - Μπι - Άι» δεν
ανακατεύεται σε τέτοιου είδους
έγκληματα. Πως δεν να φαν-
τασθουνε ότι οι κλοπές κι' οι
φόνοι αυτοί γίνονται από παι-
διά που έχουν καπνίσει «μαρι-
χουάνα»;

— Όπου περνάμε, σε κάθε
πόλι, πλημμυρίζουμε τον τόπο
με «μαριχουάνα». Οι νεαροί ρί-
χνονται σ' αυτό το ναρκωτικό,
χάνουν τα μυαλά τους και δεν
έξουν πια τί κάνουνε... Μά ή
άστυνομία δεν μπορεί ποτέ να
βρή την άρχη αιτία αυτών
των έγκλημάτων. Κι' αν ακόμα
συλληφθούν οι δράσται, δεν ό-
μολογούν ποτέ πως είχαν κα-
πνίσει «μαριχουάνα», για να
μην έπιβαρύνουν τη θέσι τους.

— Το άφεντικό έχει διατά-
ξει να μη μεταχειριζώμαστε
ποτέ τη λέξι «μαριχουάνα»!
διέκωψε η βαρεία φωνή. Άν σ'
άκουγε τώρα...

Είχα μείνει σαστισμένος από
τη συντακτική εκείνη άποκά-
λυψι. «Μαριχουάνα»! Το σα-
τανικό χόρτο που ξετρελλαίνει
τον άνθρωπο, που θυπνάει φονι-
κά ένστικτα και πάθη άχαλίνω-
τα... Αυτή ήταν λοιπόν ή λύσι
του προβλήματος! Τα κύματα
της έγκληματικότητας άδειλουν
στον άθλιο εκείνου λαθρεμπό-
ρου, που πουλούσαν
τσιγάρα με «μαριχουάνα»!

Καταλάβαινα τώρα όλη την
όργάνωσι της άπάσιας αυτής
«έπιχειρήσεως»: Ο συνδυα-
σμός τσίρκου - «μαριχουάνας»
ήταν ιδεώδης για τη διάδοσι
του ναρκωτικού σ' όλη τη χώρα.

Κάποιος από το προσωπικό του
τσίρκου — ο «Γάτος» ίσως —
είχε στενή έπαφή με τους λα-
θρεμπόρους των ναρκωτικών κι'
αναλάμβανε να παραδώση τα

τσιγάρα με τα «μαριχουάνα»
στους τοπικούς αντιπροσώπους
των. Σ' αυτό τον διευκόλυναν
τα ταξείδια του τσίρκου από
πόλι σε πόλι.

Σε κάθε σταθμό, έρριχνε
στην κατανάλωσι τεράστιες πο-
σότητες «μαριχουάνας». Κι' οι
μικροπωλητές αναλάμβαναν τη
διάθεσι τους στους πελάτες —
που ήσαν ως επί το πλείστον
έφηβοι. Το αποτέλεσμα ήταν
ένα κύμα έγκλημάτων, που τα
ένέπνεε το σατανικό ναρκωτι-
κό.

Ήταν μία δουλειά που άφο-
ρούσε άποκλειστικά τον «Εφ -
Μπι - Άι». Και να που είχαν
καταφέρει ν' ανακαλύψω την ά-
λήθεια!

Ψαχούλεψα το πιστόλι που
έκρυβα στην τσέπη μου κι' ύ-
στερα κατέβηκα τα υπόλοιπα
σκαλοπάτια. Μά, μόλις είχα
πατήσει στο πλακόστρωτο του
υπογείου, δέχθηκα ξαφνικά ένα
τρομερό χτύπημα στο κεφάλι.

Είδα να στριφογυρίζουν όλα
γύρω μου και σωριάστηκα αναί-
σθητος...

Όταν συνήλθα — δεν ξέρω
μετά πόσην ώρα — και πριν
ακόμη άνοιξω τα μάτια μου,
άκουσα όμιλίες κοντά μου. Και
κατάλαβα πως μ' είχαν έαπλώ-
σει σ' ένα σκληρό έξυλινο κρε-
βάτι.

— Εμεινα για λίγη ώρα με τα
μάτια κλειστά, άκούγοντας ό,τι
λέγανε οι δυό φωνές. Στο τέ-
λος, κατάλαβα ότι ή βαρεία
φωνή ήταν ή ίδια, ή δεύτερη
όμως δεν ήταν πια του «Γά-
του», αλλά μία άλλη, άγνωστη.

«Αποφάσισα ν' άνοίξω λιγά-
κι τα μάτια μου, τόσο ώστε να
δω τί γινόταν γύρω μου. Ένα
δυνατό όμως φως μ' άνάγκασε
να τα ξανακλείσω άμέσως... Έ-
κανα κι' άλλες φορές την ίδια
δοκιμή, ώσπου να μπόρεσω να
συνήθισω στο φως και να κυτ-
τάξω γύρω.

Το δωμάτιο όπου βρισκόμου-
να, ήταν μικρό και σχεδόν γυ-
μνό. Δεν είχε άλλα έπιπλα από
το ξύλινο κρεβάτι, ένα στρω-
γυλό τραπέζι και δυό καρέ-
κλες. Στις καρέκλες καθόνταν
δυό άνθρωποι που δεν τους εί-
χα ξαναδθί ποτέ: ο ένας χον-
τρός και ψηλός, με τη βαρεία
φωνή, κι' ο άλλος άδύνατος και
χλωμός. Καθισμένοι δίπλα στο
στρωγυλό τραπέζι, παίζανε
χαρτιά.

Ο δεύτερος μου γύριζε την
πλάτη κι' έγερνε προς τα πίσω
την καρέκλα του. Ο «Γάτος»
— που λεγόταν Τζόε — καθό-
ταν άντίκρυ μου, μά φαινόταν
άπορροφημένος από το παιχνί-
δι και δεν με πρόσεχε καθόλου.

Το κρεβάτι που ήμουν εξα-
πλωμένος, βρισκόταν στη σκιά,
γιατί το μοναδικό φως του δω-
ματίου κρεμόταν πάνω από το
τραπέζι κι' έρριχνε τις άκτίνες
του στους δυό άντρες που χαρ-
τόπαιζαν.

— Καλά τόν συγύρισα, το
φίλο! είπε μ' ικανοποίησι ο ά-
δύνατος. Πιστεύω πως θα κοι-
μάται ώσπου νάρθη τ' άφεν-
τικό.

Ο Τζόε σήκωσε το κεφάλι
του, τόν κούταξε κι' άπάντη-
σε:

— Έλπίζω να γυρίση γρή-
γορα ο «Γάτος» με τ' άφεντι-
κό... Ξέρεις, δεν μ' άρέσουνε
καθόλου τα νταραβέρια με τους
άνθρώπους της «Εφ - Μπι -
Άι»!

Κατάλαβα πως μ' είχανε
ψάξει κι' είχαν βρή το δελτίο
ταυτότητάς μου. Σίγουρα, θα
μού είχαν πάρει και το πιστό-
λι μου. Αυτό δυσκόλευε τα
πράγματα...

Έπρεπε ωστόσο να δράσω
το ταχύτερο. Ο «Γάτος» άρχε
πάλι να φέρη το «άφεντικό».

Κι' αν μ' εύρισκαν εκεί, όταν
θαρχόντουσαν, σίγουρα θα μου
φουτέανε δυό-τρείς σφαίρες στο
κεφάλι!

Στάθμισα την κατάσταση
και συμπεέρανα πως μία από-
πειρα να το σκάσω θάταν έπι-
κίνδυνη, όχι όμως και καταδι-
κασμένη σε βεβαία άποτυχία.

Η καρέκλα του δεύτερου κακο-
ποιού άπείχε λίγους πόντους
μόνον από το πόδι μου. Θα μπο-
ρούσα ίσως να τήν πιάσω με
τα δάχτυλα του ποδιού μου και
να την αναποδογυρίσω.

Βέβαια, ήταν επικίνδυνο αυ-
τό. Γιατί θάχα να κάνω με τόν
άλλο, το χοντρό, που βρισκό-
τανε τρία μέτρα μακριά μου
και που θάταν δίχως άλλο ώ-
πλισμένος.

Εμεινα άκίνητος για λίγο
υπολογίζοντας τις πιθανότητες
έπιτυχίας. Έκρινα πως είχα
βρεθθί άλλοτε, αρκετές φορές,
σε θέσι ακόμα πιο κρίσιμη, κι'
όμως τα είχα βγάλε πέρα.

Κι' έτσι, τόν κούταξε κι' άπάντη-
σε:

Παρακολουθώντας με προσο-
χή κάθε κίνησι του χοντρού,
πλησίασα σιγά - σιγά το πό-
δι μου στη ράχη της καρέκλας
του άλλου. Ευτυχώς, κανείς από
τους δυό δεν με πρόσεχε.

Επίσης γερά με το χοντρό
μου δάχτυλο το γυρμένο κάδι-
σμα, και το τράβηξα άπότομα
προς τα πίσω, μ' όλη μου τη
δύναμι. Συγχρόνως πετάχτηκα
όρθιος.

Η καρέκλα έπεσε ανάποδα,
μαζί με τόν άνθρωπο που κα-
θόταν σ' αυτήν. Άκουσα το κε-
φάλι του να χτυπά με όρμη
στις πλάκες!

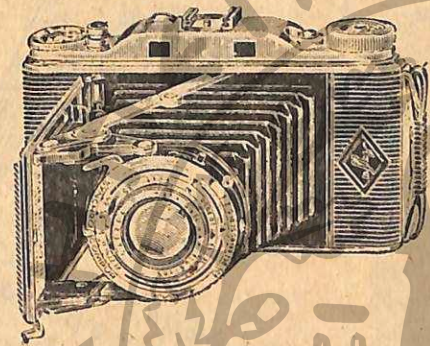
Ο Τζόε έμεινε για ένα δευ-
τερόλεπτο σαστισμένος, με το
στόμα άνοιχτό, μη ξέροντας τί
να κάνει. Ύστερα θέλησε να
τραβήξη το πιστόλι του. Άλ-
λά δεν πρόλαβε. Γιατί έπεσα
με φορά πάνω στο τραπέζι,
γλύστρησα ως το μέρος του
και τόν πέταξα κι' αυτόν ανά-
σκελα. Η γροθιά μου τόν βρή-
κε στο σαγόνι, κι' έμεινε αναί-
σθητος.

Άρπαξα τότε το πιστόλι
του, έτοιμος να λογαριαστώ με
το σύντροφό του. Μά κι' εκεί-
νος δεν έδινε σημεία ζωής...

Δεν άργησάρα περισσότε-
ρα στην άποθήκη. Γιατί έκρα-
να πως θάταν πολύ επικίνδυνο
να βρισκμαι ακόμα εκεί όταν
θάφτανε το «άφεντικό»...

Γύρισα λοιπόν άμέσως στο
τσίρκο, με τη βεβαιότητα πως
θάβρισκα εκεί το νύμα που θα
μ' άδηγούσε στους λαθρεμπό-
ρους της «μαριχουάνας». Ή-
μουν άποφασισμένος να τα κά-
νω όλα άνω - κάτω, για να βρώ
τον άνθρωπο που διπύθυε όλη
αυτή την όργάνωσι — και
συγχρόνως, δίχως άλλο, το δο-
λοφόνο της Μάυρας Ντήν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος,

Έκατομμύρια έρασιτεχνών είς όλον τόν κόσμο θου-
μάζουν τις εξαιρετικές φωτογραφίες παρμένες με ΦΩ-
ΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΑΓΦΑ.
Λόγω της τεχνικής τελειοποιήσεως των, είναι άπλού-
στατες είς τόν χειρισμόν.
Με την καλή μηχανήν ΑΓΦΑ ταιριάζει τό καλό φίλμ
ΑΓΦΑ ΙΖΟΠΑΝ.

Εξυθερωθήτε
από τή σιχαριά
της κούφινας!

ΜΕ ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ
ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ
"SILVER"

ΝΟΣΤΙΜΟ ΦΑΓΗΤΟ, ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 121 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 53.310

"Γνώμη"

Στο κατάστημά μας

ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

TELE
FUN
KEN

SABA

ERRES

* ΜΕ ΑΦΑΝΤΑΣΤΕΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
* ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
* ΓΙΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ

Πανεπιστημίου 51^ο

Τηλ. 33.859

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η άμοιρη Χρύσα

Η Χρύσα έκαινε το πρωί σκώ-
θηκε πάλι με το ίδιο σφιγμένο στην
καρδιά.

Η ματιά της έπεσε στοργικά σε
μία κούνια, που βρισκόταν πλάι στο
κρεβάτι της και χαμογέλασε.

Ευτυχώς που ήρθε εσύ, αγαπη-
μένο μου... ψιθύρισε. Άλλοιως δεν
θα μπορούσα ν' ανθώξω περισσότερο.

Κι' ένα δάκρυ κύλησε στο μά-
γουλό της, ενώ με αργές κινήσεις
σπινούσαν τα μακρυνά της.

Ενα δόκνηρο
χρόνο περίμενε καρτερικά ένα
γράμμα του.

Βέβαια, αυτό το γράμμα δεν της
το υποσχέθηκε όταν έφυγε από κον-
τά της για να πάει στο εξωτερικό
σε κάποιο θείο του. Ήσυχος, εκεί-
νη το περίμενε και λαχταρούσε ή
ψυχή της κάθε φορά που έβλεπε
τον ταχυδρόμο.

Χρύσα! ακούστηκε ξαφνικά ή
φωνή της σπιτονοικοκυράς της α-
πό την αυλή. Έχεις ένα γράμμα!
Τό έφεραν χτες, μα το ξεχάσα.

Με χέρια που έτρεμαν έσκισε το
φάκελλο. Η Χρύσα. Ναι, ήταν από
το Νίκο!

Τα πόδια της λύνισαν και κάθι-
σε σε μία καρέκλα. Με θολά τα
μάτια από τα δάκρυα διαβάζει κα-
τόπιν τις λίγες γραμμές:

«Αγαπητέ μου, όλον αυτό τον και-
ρό δεν σου έγραψα, γιατί κάθε φο-
ρά περίμενα να σου αναγγείλω κά-
τι καινούριο, κάτι ευχάριστο για
την ευτυχία μας. Κι' όλο ανέβαλλα,
γιατί ή κατάστασι έμενε ή ίδια.

Τώρα, όμως, άλλαξαν τα πράγμα-
τα! Ο θείος μου μου ανέθεσε μία
ανεξάρτητη δουλειά κι' είμαι όλος
χαρά που έρχομαι να σε βρω. Θα
παντρευτούμε και θα σε πάρω να
ζήσουμε εδώ, ευτυχισμένοι. Όταν
με το αεροπλάνο της Κυριακής.
Πολλά φιλά...»

Δάκρυα χαράς πλημμύριζαν τώ-
ρα τα μάτια της και γονάτισε πλάι
στην κούνια του παιδιού της.

Ερχεται ο πατερούλης, παιδά-
κι μου... ψιθύρισε. Ερχεται να μάς
πάρη...

Το μωρό ξύπνησε, άνοιξε τα μα-
τάκια του, έκανε να κλάψη μα χα-
μογέλασε.

Η πόρτα χτύπησε σε λίγο και
μπήκε μία κοπέλλα ως 18 χρόνων.

Μαίρη! φώναξε ή Χρύσα. Ερ-
χεται!

Ποιάς; άπορνησε εκείνη.

Ο πατέρας του! Έλαβα γράμ-
μα του...

Η Μαίρη ήταν μία όρφανη κοπέ-
λλα φίλη της Χρύσας, που καθόταν
στην ίδια γειτονιά, και που έρχο-
ταν κάθε μέρα να φροντίσει για το
μωρό, ως την ώρα που ή Χρύσα θα
γύριζε από το γραφείο της.

Είναι όχτω παρά είκοσι, πρέπει
να βιαστώ, είπε ή Χρύσα, βάζοντας
το μωρό της στα χέρια της Μαίρης
και πρόσθεσε με κάποια στεναχω-
ρία: Τι κρίμα! Σήμερα που είχ' α-
νάγκη να μείνω λίγο μόνη, να χα-
ρώ με τη σκέψι μου τον ερχομό του,
πρέπει να πάω στο γραφείο και τ'
απόνεσμα και ίσως ν' αργήσω και
το βράδυ. Έου, Μαίρη μου, να με

περιμένεις ως πού νάρω.

Σκυμμένη στη γραφομηχανή ή
Χρύσα άφηνε τη σκέψι της να τρέ-
χη στην Κυριακή, που θαρχόταν
ο Νίκος. Κι' ήταν τώρα Πέμπτη!
Τρεις ημέρες ακόμη, και τα βάσανά
της θα τελείωναν!

Η Χρύσα ήταν δεκαοκτώ χρόνων,
όταν έφτασε από το χωριό της στην
Αθήνα. Είχε τελειώσει το Γυμνά-
σιο και τ' όνειρό της ήταν να γρα-
φίη στο Πανεπιστήμιο, να πάρη ένα
δίπλωμα για να εξαφύση τους
γονείς της. Μία ξαφνική, όμως και
ύπουλη αρρώστεια, της στέρησε τον
πατέρα της κι' έπειτα από τρεις μή-
νες τη μητέρα της. Όλομόναχη, χω-
ρίς υποστήριξη, γύρισε στα γραφεία
για να βρη μία δουλειά.

Ετσι γνώρισε το Νίκο, στο γρα-
φείο του πατέρα του, όπου την κρά-
τησαν, γιατί τους άρεσε ή σοβαρή
της εμφάνισι. Κατόπιν, με τον και-
ρό ο Νίκος και ή Χρύσα αγαπήθη-
καν. Έγιναν φίλοι από την πρώτη
στιγμή. Έκείνος τη βόηκε χαριτω-
μένη, εκείνη ευγενικό. Έθγαίναν
περίπατο κι' ένα βράδυ, έπεσαν ο
ένας στην αγκαλιά του άλλου...

Κι' όμως ή μεγάλη τους ευτυχία
χτυπήθηκε ξαφνικά από τη μοίρα.
Ο πατέρας του Νίκου αυτοκτόνησε,
γιατί έχασε όλη σχεδόν την περι-
ουσία του στο χρηματιστήριο. Τό
γραφείο έκλεισε. Στο σπίτι του Νί-
κου έπεσε ή δυστυχία.

Ενα βράδυ τον είδε πολύ στενο-
χωρημένο ενώ αντίθετα εκείνη έ-
νοιωθε μία τρελή ευτυχία, γιατί
την ημέρα εκείνη ο γιατρός της εί-
χε πη πως θα γινόταν μητέρα.

Τι συμβαίνει; τον ρώτησε.
Εχω μία κακή είδησι, της είπε.
Εγώ, απεναντίας, έχω μία πά-
ρα πολύ ευχάριστη! Μα για λέγε
πρώτα εσύ...

Λοιπόν, της είπε αποφασιστικά,
φεύγω! Ο θείος μου από την Αιγυ-
πτό έγραψε ότι μητέρα μου και με
ζητάει να πάω εκεί κάτω στις δου-
λειές του.

Τότε φεύγεις; τον ρώτησε.
Δεν αποφασίζω ακόμα...
Να φύγεις άμέσως... Όσο πιο
γρήγορα φύγεις, τόσο πιο γρήγορα
θα γυρίσεις...

Κι' ή δική σου ή καλή είδησι;
ρώτησε τώρα ο Νίκος.
Η Χρύσα κόμπιασε, συνήλθε ό-
μως γρήγορα και του είπε:
Τίποτα... Νά, βρήκα δουλειά σ'
ένα καλό γραφείο!

Άργά το βράδυ ή Χρύσα περνού-
σε άφηρημένη από τον έρμη δρό-
μο, όταν ξαφνικά μέσα από μία τα-
βερνα ακούστηκαν πυροβολισμοί.
Επειτα είδε κάποιον να βγαίνει
μπροστά της, ενώ κάποιος άλλος
τον πυροβολούσε από πίσω της. Μία
σφαίρα τη βόηκε και σταμάτησε για
πάντα το δρόμο της προς τη μεγα-
λη ευτυχία, που περίμενε!

Ταυτότητα δεν βρέθηκε στο τσαν-
τάκι της. Τη μετέφεραν στο νεκρο-
τομείο. Κανείς δεν την αναγνώρι-
σε και την έθαψαν χωρίς ένα φίλ
χωρίς ένα δάκρυ...

Κι' όταν ή Μαίρη, ή φιλενάδα
της, έπειτα από τρεις μέρες άνη-
συχης αναμονής πηγε στην Αστυ-
νομία να ρωτήσει και της έδειξαν
εκεί το τσαντάκι της Χρύσας, τό
γνώρισε άμέσως!

Και γύρισε πίσω με μία εφημερί-
δα, που έγραφε για τό δυστύχημα.

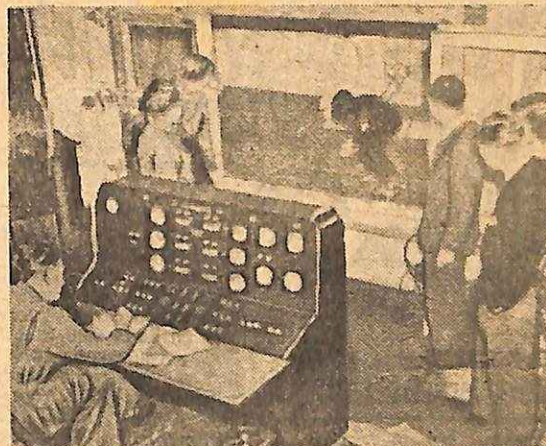
Γονατιστή μπροστά στην κούνια ή
Μαίρη προσπάθησε μ' ένα μπιμπε-
ρόν γεμάτο γάλα να ησυχάση τό
μωρό, όταν ξαφνικά ένοιωσε από
πάνω της τη σκιά ενός άντρα. Ή-
ταν ο Νίκος! Τον άνεγνωρισε άμέ-
σως από τη μεγάλη φωτογραφία του
που κρεμόταν στον τοίχο.

Δεν κάθεται πιά ή Χρύσα εδώ;
τη ρώτησε σαστισμένος.

Εκείνη τούδωσε την εφημερίδα,
τούδειξε τό μωρό και ψιθύρισε:
Τό παιδί σ' εσ!

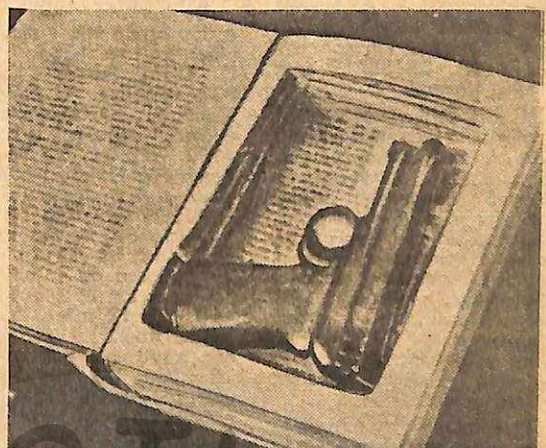
Χρύσα αγαπημένη μου, ψιθύρι-
σε μ' ένα αναφυλλιστό ο Νίκος. Αυ-
τή ήταν ή καλή είδησι πουχες να
μου πης πριν φύγω!

Πολλά λουλούδια, πάνω σ' ένα
μαρμαρίνο τάφο. Πολλά δάκρυα ά-
φησε πίσω του ο Νίκος, παίρνοντας
μαζί του σ' αεροπλάνο για την
Αιγυπτό τό παιδί του και τη Μαίρη,
που ήταν ή μοναδική φίλη της α-
γαπημένης του Χρύσας...

ΟΙ ΣΚΙΕΡ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ

Οι Άγγλοι χιονοδρόμοι προετοιμάζονται από τώρα,
για τους χειμερινούς αγώνες. Ένας δέ άπ' τους πα-
ράγοντες της νίκης τους είναι και ή στάσι που πρέπει
να παίρνουν κατά τό τρέμιο, για να παρουσιάζουν
λιγότερη αντίστασι στον άνεμο. Άκριβώς τη στάσι αυ-
τή μελετάει στη φωτογραφία μας ένας Άγγλος χιονο-
δρόμος, κάτω από την επίβλεψι ειδικών και μέσα σ'
ένα ειδικό μηχάνημα, άπ' αυτό στα όποια δοκιμάζε-
ται ή άντοχη των φτερών των αεροπλάνων.

ΓΚΑΝΓΚ ΣΤΕΡΙΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

Η αστυνομία του Βερολίνου έπειτα από πολλές προ-
σπάθειες, συνέλαβε προ ήμερών, τους γκάγκστερ, που
τρομοκρατούσαν, εδώ κι' ένα χρόνο, τόσο τό δυτικό
όσο και τον ανατολικό τομέα της πόλεως. Είναι δέ ό-
λοι νεαροί ηλικίας 16 ως 20 χρόνων. Ένας άπ' αύ-
τους, μαθητής γυμνασίου, έκρυβε τό πιστόλι του μέσα
σ' ένα βιβλίο. Στη φωτογραφία μας ή πρωτότυπη
κρυπτή του πιστολιού του νεαρού γκάγκστερ.

Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΩΝ ΝΑΥΑΓΩΝ

Οι Άμερικανοί, ως γνωστόν, σε πλείστες περιπτώσεις
χρησιμοποιούν ανθρώπους για πειραματόζωα. Στα φω-
τογραφία μας βλέπετε μία δοκιμή της άντοχης του
ανθρώπου μέσα στα νερά του όρμου Άρτζέντια της
Νέας Γης, που έχουν και τό καλοκαιρι ακόμη θερμο-
κρασία 7 βαθμών. Ο άνθρωπος πειραματόζωο τραβάει
με τό χέρι του μία λάστι, που δείχνει τη δύναμι του.
Υστερ' από παραμονή 25 λεπτών της ώρας μέσα στο
κρύο νερό, ή δύναμι του ελαττώνεται κατά 25%.

MIPANTA

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΤΙΒΟΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΑΣΣΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΤΙΒΟΥΣ

Ο Τζιμ Πήτερς κέρδισε 2 ώρ. 08'33"2 στο Μαραθώνιο δρόμο

Στο Διεθνή Μαραθώνιο δρόμο του Άμστερνταμ της Φινλανδίας, που έλαβαν μέρος 33 υπέρκοι Φινλανδοί Μαραθωνοδρόμοι και 6 ξένοι, ο Άγγλος Τζιμ Πήτερς πραγματοποιήθηκε ένα καταπληκτικό αποτέλεσμα, κερδίζοντας το χρυσό μετάλλιο με χρόνο 2 ώρ. 08'33"2 στα 42.195 μέτρα!

Η επίδοσή του είναι πραγματικά νέο παγκόσμιο ρεκόρ, αν και παγκόσμιος επάγγελμα δεν αναγνωρίζεται στο Μαραθώνιο δρόμο από την Διεθνή Αθλητική Ομοσπονδία και από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή. Αναφέρονται μόνον οι Ολυμπιακοί ρεκόρ, που πραγματοποιήσαν στους Ολυμπιακούς Αγώνες οι ασσοί του Μαραθώνιου δρόμου, που στέφθηκαν πρώτοι Ολυμπιονίκες.

Παρακολούθησα στο Έλσινκι την τιτανομαχία του Ζάτοπεκ με τους παγκόσμιους πρωταθλητές του Μαραθώνιου δρόμου, Παρακολούθησα επίσης βήμα προς βήμα, την ηρωική προσπάθειά του Άγγλου Τζιμ Πήτερς να αποσπασθεί από τους επικίνδυνους αντιπάλους του. Τον είδα πόσο γρήγορα ξεφύγε, πώς υπήρξε επί κεφαλής των δρομέων και πώς προς γενική κατάπληξη ξεπέρασε όλες τις διεθνείς διασημότητες, τον Ζάτοπεκ, τους Γιαπωνέζους, τους Αργεντινούς, τους Σουηδούς, τους Φινλανδούς Μαραθωνοδρόμους.

Διήνυσε τα πρώτα 5000 μέτρα σε χρόνο που θα ζήλευε και ένας ειδικός δρομέας αυτής της απόστασης.

Ο Πήτερς όμως δεν υπερίσχυσε καλά το βήμα του και τις δυνάμεις του. Έννοιαστικά περισσότερο άπ' ό,τι έπρεπε και γρήγορα παραχώρησε την πρωτοπορεία σε συνωστισμένους Μαραθωνοδρόμους για να εγκαταλείψει σε λίγο τη μεγάλη Ολυμπιακή προσπάθεια. Ο Ζάτοπεκ τελικά ήταν ο μεγάλος θριαμβευτής του Έλσινκι και ο Πήτερς ο μεγάλος άτυχος...

Φιλότιμος όμως και πεισματάρης ο Άγγλος Μαραθωνοδρόμος συστηματοποίησε τις προπονήσεις του και

τόν βλέπουμε το φθινόπωρο του 1953 να πετυχαίνει χρόνο 2 ώρ. 08'33"2 στην κλασική Μαραθώνιο απόσταση. Για να φτάσει όμως στο ρεκόρ αυτό πέρασε απ' την επίδοσή των 2 ώρ. 22'29", τον περασμένο χρόνο και την καλύτερη ως τότε επίδοσή του, ολόκληρο χρόνο των 2 ώρ. 18'40"2, που πέτυχε απ' το Γουίντσορ στο Τσίσιγουικ.

Ονειρο του Πήτερς είναι να κερδίσει τον Ολυμπιακό Μαραθώνιο του 1956 στη Μελβούρνη της Αυστραλίας και να αφαιρέσει απ' τον Έμιλ Ζάτοπεκ το παγκόσμιο ρεκόρ του δρόμου 1 ώρας, που είναι 12 μίλια 809 γυράδες.

Η ιστορία του παγκοσμίου ρεκόρ της 1 ώρας αρχίζει απ' το 1884, όταν ο Γ. Τζάτζ έτρεξε 11 μίλια 932 γυράδες. Ο Άλφρεντ Σρόντμπερ, ύστερα από 20 χρόνια, πέτυχε 11 μίλια 1137 γυράδες. Ο θρυλικός Φινλανδός Πάαβο Νούρμι το 1928 είχε σημειώσει 11 μίλια 1509 γυράδες. Το 1945 ο συμπατριώτης του πρώτος ξεπέρασε τα 12 μίλια με 29 γυράδες σε 1 ώρα. Τον διαδέχθηκε ο Ζάτοπεκ το 1951 με 12 μίλια 269 γυράδες, που σε λίγες βδομάδες αργότερα βελτίωσε σε 12 μίλια 932 γυράδες, ρεκόρ που ισχύει μέχρι σήμερα. Θα κατορθώσει ο Πήτερς να το καταρρίψει;

Ο Άρθουρ Γουίντ, απ' τη Ζαμαϊκά εγκαταλείπει πια την ενεργό αθλητική δράση για να επιδοθεί στο ι-

Ο περίφημος Άγγλος Μαραθωνοδρόμος Τζιμ Πήτερς, που πέτυχε στο Άμστερνταμ της Φινλανδίας 2 ώρ. 08'33"2,

ατρικό επάγγελμα. Σεμνός, αληθινός φιλάθλος, επιμελής στις σπουδές του, συστηματικός στις προπονήσεις του, ο νέγρος πρωταθλητής έγινε συμπληρωματικός διεθνής αθλητικός κύκλος για τον ύπεροχο χαρακτήρα του.

Το 1948 στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου έχασε τα 800 μ. (ήρθε δεύτερος) από τον Μιλ Χουάιτφελντ, αλλά επρόκειτο στα 400 μ. με 46"2. Την τελευταία όμως ημέρα των αγώνων, τρέχοντας τρίτος στη σκυταλοδρομία 4Χ400 μ., έπαθε «βλάβη μυϊκών ινών», λιποθύμησε απ' τους πόνοους και έδωσε έτσι την ευκαιρία στους Αμερικανούς να νικήσουν.

Απασχολημένος από τις εξετάσεις του στο Πανεπιστήμιο και υποφέροντας απ' ένα άγχος στο πόδι, δεν προετοιμάστηκε όπως έπρεπε για τους Ολυμπιακούς του 1952. Κατάφερε όμως να πάρει πάλι δεύτερος στα 800 μ., ύστερα απ' το μεγάλο αντίπαλό του Άμερικανό Μιλ Χουάιτφελντ και πέμπτος στα 400 μ.

Με τους Μάκ Κίνλεϊ, Ρόντεν, Λέινγκ και Γουίντ η εθνική ομάδα της Ζαμαϊκάς κατέρριψε το Ολυμπιακό και παγκόσμιο ρεκόρ της σκυταλοδρομίας 4Χ400 μ. στο Έλσινκι.

Το «κύκνειο άσμα» του τραγουδούσε ένα βράδυ στο Στιπτενβέρν του 1952 στο στάδιο Χουάιτ Σίτυ του Λονδίνου ως αρχηγός ομάδας της βρετανικής Αυτοκρατορίας στον αγώνα της με την εθνική ομάδα των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο θριαμβευτικός γύρος ποδάρωσε στο στάδιο κατά τη λήξη των αγώνων ήταν μια αποθέωση. Ξανάτρεξε όμως φέτος σε μικροαγώνες για το σύλλογό του και το πανεπιστήμιό του, πριν πάρη τον τίτλο του δόκτορος και φύγη για τη Ζαμαϊκά, όπου θα εξασκήσει το ιατρικό επάγγελμα.

Ο Γουίντ έζησε στην 'Αγγλία απ' το 1944. Ήρθε ως πιλότος καταδιωκτικών και διακρίθηκε. Αναστήματος 1,95 μ., με διασκελισμό 2,59 μέτρων και με ύπεροχος αθλητικές και ψυχικές ικανότητες κατέκτησε τους Αγγλους, αλλά και τους διεθνείς φιλάθλους, όπου παρουσιάστηκε και έλαβε μέρος σε αγώνες. Ο Γουίντ ήταν μια μεγάλη αθλητική φυσιογνωμία, που θ' άφισα τα ίχνη της στην Παγκόσμια Αθλητική Οικογένεια.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο Ο

Ιδιότητα χήνα

Ο μικρός Αμερικανός Άλλεν Ντύνχαμ, κάτοικος του Πόρτλαντ, έχει μια χήνα, που παρουσιάζει κάποια διαφορά απ' όλα τ' άλλα πουλερικά αυτού του είδους, στο ζήτημα της ωοτοκίας: Δεν γεννάει... χρυσά αυγά, αλλά έννοει να κάνει πάντα τ' αυγά της μέσα σ' ένα αδειανό βάζο μαρμελάδας!..

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό κυκλόλεξο

1) ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ. 2) ΚΑΡΑΒΑΝΑ. 3) ΧΑΖΟΜΑΡΑ. 4) ΚΑΤΕΒΑΤΟ. 5) ΒΑΡΕΤΕ. 6) ΜΑΝΙΤΑΡΙ. 7) ΒΑΝΑΝΕΑ. 8) ΕΡΑΤΕΙΝΑ. 9) ΤΑΜΠΑΚΕΡΑ.

Σωστό — λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (τά φίδια, όπως και όλα τα έρπετα, έχουν σπονδυλούς). 2) ΛΑΘΟΣ (είναι τέχνη παρασκευής φαγητών). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩΣΤΟ. (οι μύγες τσέ- τσέ που την προκαλούν προτιμούν τους μαύρους και πολύ σπασίως τσιμπούν λευκό). 5) ΛΑΘΟΣ (η ατμόσφαιρα είναι τέτοια ώστε με την δύση του ήλιου επέρχεται αμέσως βαθύ σκοτάδι). 6) ΣΩΣΤΟ (λόγω των πολλών φειδιών που υπάρχουν εκεί). 7) ΣΩΣΤΟ.

Μεταμορφώσεις

1) ΑΛΟΣ. Άλλος, Αλός, Τύλος, Τύπος, Τόπος, Κόπος, ΚΗΠΟΣ. 2) ΣΙΤΟΣ. Σίτος, Τότος, Νότος, Νέτος. 3) ΑΕΙΟΣ, ΑΡΙΟΣ. 4) ΚΑΙΟΣ. Νάος, Νάτος, Πάτος, Πάρος, Σάρος, ΣΥΡΟΣ.

Μια μυστηριώδης δολοφονία

Ο Α είναι αθώος, έφασαν αυτό συναγεται απ' την πρώτη και τη δεύτερη απάντησή του. Μόνο δεν μιλά απάντησι του θα μπορούσε να είναι ψευδής. Ο Β είναι επίσης αθώος, γιατί αυτό συναγεται απ' την πρώτη και την τέταρτη απάντησή του. Συνεπώς, η ψευδής απάντησή του Α είναι η τρίτη, ενώ η τέταρτη είναι αληθινή. Η τρίτη του Α έρχεται σ' αντίφαση με την τέταρτη του Β, άρα είναι ψευδής. Όλες οι άλλες λοιπόν είναι αληθείς, συνεπώς είναι αθώος. Οι τρεις τελευταίες απαντήσεις του Γ είναι αληθείς, συνεπώς η πρώτη είναι ψευδής. Άρα η δεύτερη του Β είναι αληθινή. Η τέταρτη του Β έπαληθεύεται απ' την τέταρτη του Α, η τρίτη απάντησή του Β είναι αληθινή. Άρα η τρίτη του Β είναι αληθινή. Επομένως η πρώτη απάντησή του Β είναι ψευδής, κι αυτός είναι ο ένοχος.

Τα μεγαλύτερα άθροισματα

Τα μεγαλύτερα άθροισματα δίνουν οι αριθμοί των εξής σειρών: 1) Δ, Ε, Ζ, Η, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω.

Μεταναυματισμός

ΠΙΛΟΣ — ΠΥΛΟΣ

Ήρωες και συγγραφείς

1) Δουμάς. 2) Λεμάλτρε. 3) Ροσάν. 4) Ραμπέλαι. 5) Χέρμαν Λάντον. 6) Σοφοκλής ή Ευριπίδης.

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποια σημεία βρίσκονται οι 15 διαφορές που έπρεπε να ανακαλύψετε.

Η λύσις του 455 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1) ΣΕΝΕΚΑΣ — ΘΕΜΙΣΤΟΣ. 2) ΛΙΠΟΥΜΙΑ — ΙΣΟΒΑΡΕΣ. 3) ΕΝ — ΝΟΡ — ΝΑΣ — ΝΑΙ — ΠΙ. 4) ΚΩΧ — ΣΟΛ — ΣΟΝ — ΜΑΤ. 5) ΑΠΩΝ — ΣΗΚΩΤΟΣ — ΠΑΙ. 6) ΝΗΜΑ — ΡΑΝΙΣ — ΑΜΙΓΗ — ΑΤΙΜΑ — ΟΣ. 7) ΝΑΤ — ΜΑ. 8) ΙΣ — ΑΜΙΓΗ — ΑΤΙΜΑ — ΟΣ. 9) ΠΕΠΩΝ — ΦΩΝ — ΣΥΡΟΣ. 10) ΡΑ — Ο. 11) ΠΕΠΩΝ — ΦΩΝ — ΣΥΡΟΣ. 12) ΣΑΛΙ — ΝΟΝΟΣ — ΑΤΙΜΑ. 13) ΟΔΕΣ. 14) ΔΟΝΗΣΙΣ — ΣΑΡΙ. 15) ΤΑΝ — ΜΕΝ — ΣΗΜ — ΣΑΣ. 16) ΗΜ — ΣΙΚ — ΠΑΝ — ΚΥΡ — ΠΙ. 17) ΣΑΜΟΣΑΤΑ — ΟΛΟΤΕ — ΛΕΣ. 18) ΣΙΛΗΝΟΣ — ΜΑΣΗΣΙΣ. 19) ΚΑΘΕΩΣ.

1) ΔΕΚΑΝΑΙ — ΡΥΣΟΤΗΣ. 2) ΣΙΝΩ — ΠΗ — ΣΙΑ — ΑΔΑΜΑΣ. 3) ΕΠ — ΧΩΜΑ — ΛΑΝ — ΜΙ. 4) ΝΟΝ — ΝΑ — ΑΠΟ — ΙΕ — ΣΟΛ — ΛΑΝ — ΜΙ. 5) ΕΒΟΣ — ΑΜΩΜΑ — ΜΙΣΗ. 6) ΚΥΡΟΣ — ΣΙΝΑΙ — ΔΕΚΑΝ. 7) ΑΜ — ΑΗΡ — ΝΟΝ — ΤΟ. 8) ΣΑΝ — ΚΑΝΗΦΟΡΟΝ — ΠΑΣ. 9) ΑΦΩΝΑ — ΕΝΗΒΑ. 10) ΘΙΣ — ΤΙΤΑΝΙ. 11) ΑΦΩΝΑ — ΕΝΗΒΑ. 12) ΕΣ — ΣΟΣ — ΣΙΣ — ΛΑ. 13) ΚΟΣ — ΝΟΜ. 14) ΕΣ — ΣΟΣ — ΣΙΣ — ΛΑ. 15) ΜΟΝΟΣ — ΜΙΣΟΣ — ΣΗΚΟΣ. 16) ΙΒΑΝ — ΑΜΥΝΑ — ΜΥΤΗ. 17) ΤΑΝ — ΠΑΣ — ΑΡΑ — ΑΣ — ΡΕΣ — ΣΑ — ΑΡΑΙΕΣ. 18) ΑΙ. 19) ΣΕΠΑΛΑ — ΟΣΑ — ΑΡΑΙΕΣ. 20) ΣΙΤΙΣΙΣ — ΡΙΝΙΣΙΣ.

Δυό πνιγμένοι ΣΤΟ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Παράξενο διήγημα

Το χειμωνιάτικο εκείνο πρωινό, ο δόκτωρ Φουλνέρ ξύπνησε άργά. Ήταν ένας περίεργος τύπος μα- νιακού αρκασιόφιλου. Είχε ασχοληθεί χρόνια πολλά, περισσότερο με τη φιλοσοφία, την ιστορία, και τις ά- πόκρυφες επιστήμες παρά με την ιατρική. Κι είχε δημιουργήσει γύ- ρω του μια ατμόσφαιρα απόκοσμη, όπου ζούσε απομονωμένος κι ε- ντυσιμένος. Χάρη στη μεγάλη πε- ριοχή του, έμενε άπεριπατος απ' τις βιοτικές φροντίδες.

Μόλις άνοιξε τα μάτια του, η σκέ- φη του πήγε άμέσως σ' ένα παλιό όλλανδικό πίνακα, που έχε άγοράσει το προηγούμενο βράδυ από ένα άρ- χαιοπώλη. Σηκώθηκε, λίγο σκυφτός απ' τα 80 χρόνια του, φόρεσε τη ρόμπα και τις παντόφλες του και πέρασε στο γραφείο του. Το δωμά- τιο εκείνο ήταν γεμάτο βιβλία και έργα ζωγραφικής. Ο Φουλνέρ πλε- σίασε στην καρέκλα όπου είχε ά- κουμπήσει προσωρινά τον όλλανδι- κό πίνακα, κι έσκυψε για να τον εξετάσει. Άμέσως όμως το πρόσω- πό του πήρε μια έκφραση ζωηρής έκπληξης.

Ένα απ' τα πρόσωπα του έργου εκείνου — ένας ξανθός νέος με μπλε μανδύα ίππότη — είχε εξαφα- νισθεί! Ο γιατρός το είχε δει χθές, το θυμόταν καλά. Μά τώρα έμενε μόνο η σιλουέτα του πάνω στον παλιό κιτρινωπό μουσαμά!...

— Τι σημαίνει αυτό; μουρμούρισε μ' άπορία ο γέρος.

Ύστερα, από ένστικτο, έρριξε μια ματιά γύρω στους άλλους πίνα- κες. Κι η κατάπληξη του μεγάλωσε.

Αντίκρισε ακριβώς στον όλλανδικό πίνακα κρεμόταν ένας άλλος, της ίδιας σχολής, που παρίστανε μερι- κό κορίτσια. Και σ' αυτόν λοιπόν, όπως και στον πρώτο, υπήρχε ένα ανεξήγητο κενό, σαν κιτρινός λε- κές: Στο μέρος εκείνο, είχε μείνει γυμνός ο παλός μουσαμάς!

Ο γιατρός θυμήθηκε το πρόσω- πο που έλειπε: Ήταν μια κοπέ- λα πολύ όμορφη, μ' άριστοκρατική εμφάνιση, μ' ένα πορφύρεο βελου- δένιο φόρεμα και μ' ένα φιογκό στα μαλλιά της.

Αυτό είναι πολύ περίεργο, πο- λύ παράξενο, μά την πίστι μου! μουρμούρισε ο γιατρός.

Κάθε άλλος στη θέση του θ' άνα- ζητούσε φυσικά αίτια αυτού του δι- πλού φαινομένου. Μά ο δόκτωρ Φουλνέρ τόλμασε όλωδιόλογο δι- αφορετικά. Δεν είχε σαφώς κα- θόλου με την παράξενη έκλειψη έ- ξαφανισθεί. Μόνο που προσπαθούσε να βρή τη λύσι του αινίγματος.

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόν- τος τεύχους άνευ της έγγραφου ά- δείας της Διευθύνσεως του «Θη- σαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΕΙΣ — συμφώνως τώ άρθρ 6 § 7 τού Α. Ν. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥ- ΘΥΝΤΗΣ : Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία». Διαχειριστής έκτακτος : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θη- σαυρού» : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστέρ 14, Αθήναι. Ύπευθ. τυ- πογραφείου : Σπ. Μπέλας όδός Δύσεως, Νέαν Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ετήσια Δρχ. 280.000
Εξαμηνιαία 140.000
Τρίμηνη 70.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ετήσια £ 6. — \$ 24
» Φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

Εμβάσματα Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Εξωτε- ρικού δια τραπεζικής ταίσεως προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Σανταρόζα 5, Αθήναι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Β'.

Πρέπει να μασάζετε καλά την τροφή σας για να χωνεύετε καλά. Κακή πέψη προκαλεί στυρία στο πρόσωπο. Μην σκέπτεστε τις δουλειές σας ή δυσάρεστα πράγματα την ώρα που τρώτε. Να είστε ευθυμικοί και γελαστοί. Μ' αυτό τον τρόπο διευκολύνεται η πέψη.

Να αποφεύγετε τα φαγητά που προκαλούν ζυμώσεις, φούσκωμα και δυσκοιλιότητα, γιατί όταν δεν λειτουργεί καλά το πεπτικό σύστημα, προκαλούνται διάφορες αρρώστιες.

Τις περιττές τρίχες του προσώπου πρέπει να τις αφαιρεί μόνο γιατρός. Αυτός θα σας δώσει συμβουλές τι πρέπει να κάνετε για να διασφαλίσετε τις όρμονικές διαταραχές, που προκαλούν την υπερτριχώση. Παρατηρήθη- καν εγκαύματα και ούλες που παρεμόρφωσαν το πρόσω- πο μετά αποτριχώσι που έγινε από μη γιατρός.

Για να έχετε φρέσκο και δροσερό δέρμα πρέπει να το καθαρίζετε καλά κάθε βράδυ και κάθε πρωί. Το νερό και το σαπούνι, είναι καλά για τα λιπαρά δέρματα, που μπορείτε να μεταχειριστείτε και άραιό γά- λα ντεμακιγιάζ μετά το σαπούνισμα.

Για τα στεγνά δέρματα και τα αφυδατωμένα δεν θα χρησιμοποιήσετε ούτε νερό ούτε σαπούνι. Αυτά ξηραίνουν ακόμα πιο πολύ το δέρμα. Ένα καλό γάλα ντεμακιγιάζ θα σας καθαρίσει καλά το λαϊκό και το πρόσωπο. Στο ύπαιθρο θα προσφύλαττε το δέρμα σας με διά- φορες λιπαρές ουσίες, γιατί ο άέρας, ο ήλιος, η αλμη- τής θάλασσας και η ζέση ξηραίνουν το δέρμα, το απο- λεπίζουν, το ρυτίδωνουν και το γερνούν πρόωρα.

Την νύχτα δεν θα βάζετε κρέμες στο πρόσωπό σας γιατί εμποδίζουν το δέρμα να αναπνέει.

Δεν πρέπει να αφήνετε χαλασμένα δόντια στο στό- μα σας. Είναι έστιες μόλυνσεων και προκαλούν διάφορες αρρώστιες.

Θα σκουπίζετε καλά μετά το πλύσιμο, προ πάντων τα χέρια, τα πόδια, τις μασχάλες και τις μπροστινές πτυχές. Η ύγρασία που μένει στα χέρια, ανάμεσα στα δάκτυλα των ποδιών και γενικά στις πτυχές, ευνο- εί την ανάπτυξη μυκήτων, από τους οποίους υποφέρει πολύς κόσμος. Πολλά εκζέματα σ' αυτές τις θέσεις όφει- λονται σ' αυτούς τους μύκητες.

Θα αποφεύγετε τις στενοχωρίες, τα ξενύχτια, τις καταχρήσεις όλων των ειδών, φαγητού, οινόπνευμα- των ποτών καπνού κλπ. Όλα αυτά θροεινούν την υγεία και ζαρώνουν το δέρμα και το γερνούν πρόωρα.

Το βούρτσισμα του προσώπου και του λαϊκού με μια μαλακή και βρεγμένη βούρτσα όφελει πολύ, σε ό- σες έχετε λιπαρό δέρμα. Μ' αυτό τον τρόπο καθαριζέ- ται καλύτερα το δέρμα από τις σκόνες, που τόσο εύκο- λα κολλούν στα λιπαρά δέρματα και ελίσχωνται μέσα στους πόρους. Με το βούρτσισμα του προσώπου, οι πόροι σφίγγουν, η κυκλοφορία γίνεται πιο ζωηρή και η θρέ- ψις των ιστών καλύτερη.

Το μασάζ του προσώπου θα το κάνετε σύμφωνα με τη φορά των βελών. Για να κάνετε μασάζ πρέπει να πλύνετε πρώτα καλά τα χέρια με σαπούνι και ζεστό νε- ρό και να βγάλετε τα δακτυλίδια, τα βραχιόλια και το ρολόι. Το δέρμα του προσώπου θα το καθαρίζετε καλά με γάλα ντεμακιγιάζ και αν είναι λιπαρό με καμφορο- χο οινόπνευμα. Για να γλυστατρίνε τα χέρια σας και να γίνεται ευκολότερα το μασάζ τα αλείφετε με μια κρέ- μα ή με τάλκ. Όταν τελειώσετε το μασάζ θα αφαιρέ- στε καλά την κρέμα από το πρόσωπο με ένα μπαμπάκι λίγο βρεγμένο με χλιαρό νερό. Μετά αλείφετε το πρό- σωπο με μια στυπτική λοσιόν και αν είναι πολύ στεγνό τότε με μια τριφυλική λοσιόν. Το μασάζ διευκολύνει την κυκλοφορία και τη θρέψη.

Οι όρμονες είναι ουσίες, που παράγονται από τους ένδοκρινείς αδένες και είναι απαραίτητες για την άνα- πτυξη του σώματος και την καλή λειτουργία των δια- φόρων οργάνων. Οι ένδοκρινείς αδένες εξαρτώνται ο έ- νας από τον άλλον και οι όρμονες του ενός συντελούν στην αύξησι ή ελάττωσι των όρμονων του άλλου. Η ά- ποψή είναι ο άδην που διευθείνει τους άλλους και ρυ- θμίζει τη λειτουργία τους, όλοι δε οι αδένες συνεργά- ζονται με το συμπληρωτικό νευρικό σύστημα. Οι διαταρα- χές των ένδοκρινών αδένων προκαλούν πολλές άνωμα- λίες, που συχνά διορθώνονται από τους άλλους αδένες. Η χορηγία όρμονων πρέπει να γίνεται από ειδικούς και πεπειραμένους γιατρούς.

Το να χορηγούνται όρμονες εις ενέσεις ή σε έμφυτεύ- σεις από μη πεπειραμένους γιατρούς είναι πολύ επικίν- δυνο, πολύ δε περισσότερο από μη γιατρούς.

Στα εγκαύματα πρέπει άμέσως να αφαιρεθούν τα ρούχα και αν είναι δύσκολο να κοπούν με ψαλίδι. Θα καθαρίσθ το δέρμα με αλκαλική χλωρινοπικρίνη ή με βο- ρικοόχο βαζελίνη. Θα αλείψουν τις πομφόλυγες, τις φούσκες, από τα πλάγια με μια βελονά βρασμένη. Με- τα αλείφουν ξανά με άλοιφή χρυσωπικρίνης ή τετραου- κίνης ή με βορικοόχο βαζελίνη και μετά το σκεπάζουν με γάζες και άφθονο μπαμπάκι και το δένουν. Σε βα- ρέα εγκαύματα πρέπει άμέσως να ειδοποιηθεί ο για- τρός.

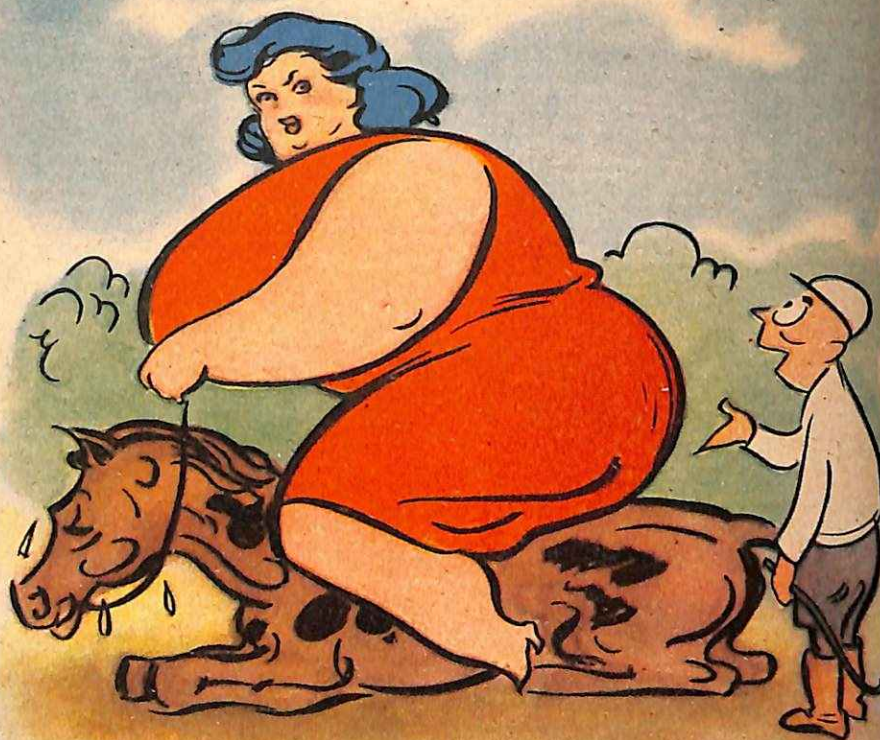
Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Δερματολόγος

Κ. ΒΕΡΓΕ

— Μή βγάλετε τὰ μπαμπερά σας. Βυθιζόμεθα!...

— Μόνο με ἐλέφαντα, κυρία μου, θὰ μπορέσετε νὰ κάνετε ιππασία!...

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ
— Δώστε κάτι παραπάνω σήμερα, καλή μου κυρία. Έχω νὰ πληρώσω τὴ δόσι τοῦ ραδιοφώνου...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Έχω στήσει τὸν καπατζί. Γιὰ νὰ δοῦμε, θὰ πιάσω κα-
νένα... πουλάκι;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)